AMANDA STEVENS

Prinsă în capcană

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOAN DRĂGHICI

ALCRIS

Capitolul 1

Kate ştia acum de ce nu veneau deloc turişti pe Insula Drake.
I se spusese că nu exista nici un motiv precis care să explice această situaţie. Se îndrepta cu greutate spre clădirea joasă a aeroportului şi se întreba dacă scopul venirii ei avea şanse să rămână mult timp secret.

Era o dimineaţă frumoasă de noiembrie. In principiu, începea vara; cu toate acestea, Kate găsea că vremea era rece, asemănătoare timpului de iarnă din Anglia. Sufla un vânt rece care îi ciufulea părul lung, castaniu; aceste vânturi glaciale

străbătuseră sute de kilometri deasupra apelor perfide ale Atlanticului de Sud. Capul Horn, Țara de Foc şi în sfârşit Antarctica... erau tot atâtea nume foarte importante, în special la Londra, în birourile confortabile ale Companiei Internaționale a Petrolului. Dar toți colegii ei de la INPET se aflau la peste opt mii de kilometri distanță. Avea misiunea de a realiza un reportaj fotografic; de aceea, era preferabil să uite de ei. Din momentul acesta, Kate era complet singură.

- Ați călătorit bine, domnișoară Lawrence? o întrebă șefa personalului, venită în întâmpinarea pasagerilor.

Nu fusese foarte greu să-i spună pe nume, deoarece Kate era singura femeie la bordul acestui avion provenind din Chile. Se opriră ca să lase să treacă prin fața lor un mic aparat particular și Kate se gândi că tânăra femeie ar fi putut numi cu tot atâta ușurință pe ceilalți pasageri. Doi dintre ei veneau să-i schimbe pe colegii lor de la stațiunea meteorologică; al treilea era un cioban tânăr care semnase un contract de patru ani să lucreze la o moșie îndepărtată; iar al patrulea se afla în serviciul Companiei INPET, ca și Kate. Era un inginer venit să pună la punct o problemă de pe o platformă de foraj, zăcămintele marine fiind întotdeauna mai delicate. Bărbatul acesta, desigur, nu cunoștea identitatea reală a lui Kate. Pe Insula Drake, o singură persoană o cunoștea, dar aceasta va păstra secretul.

După trecerea micului avion roșu cu un singur motor, care se dusese să se oprească în fața clădirii aeroportului, grupul acela bizar își reluă mersul ca să ajungă la adăpost. Funcționara se adresă copilotului lor, care îi însoțise în traversarea aerodromului, și o înștiințase că micul avion îi adusese pe ultimii trei pasageri care urmau să se întoarcă pe continent cu el. Toți călătorii reușiseră să vină la timp și evenimentul acesta părea demn de subliniat. Kate nu vedea nimic extraordinar în asta, dar considera mai curând că vântul era prea puternic pentru un aparat atât de mic. De aceea, se simți ușurată să ajungă în sfârșit în aerogara încălzită.

Kate se simțea în pielea spionului care trebuia să simuleze nepăsarea, dar, stânjenită, își schimbă punctul de vedere: nu, nu o spioană, cuvântul era prea tare. Poate Mata Hari? Da, așa suna mai bine și, spre marea ei surpriză, făcându-și datoria, ofițerul de vamă îi dădu permisiunea lui Kate Lawrence, alias Mata Hari, să pătrundă în

colonia Maiestății Sale, Insula Drake.

Formalitățile pentru cinci persoane n-aveau cum să dureze mult. Când le sosiră bagajele, sacoşa cu aparatele ei de filmat lipsea; Kate îşi aminti că o lăsase în avion.

Nimeni nu părea să se fi supărat pe ea. Primul pilot trebuia să se întoarcă la avion şi se arătă încântat s-o însoțească pe Kate. Intr-un minut, ea îşi recuperase lucrurile, dar pilotul continua să-şi facă de lucru în cabina lui.

- Mă întorc singură! îi strigă ea.

De pe scaunul lui, el încuviință cu un zâmbet; evident, era preocupat de calculele lui complicate.

O călătorie de genul acesta pe zi îi era prea de-ajuns, se gândi Kate. Vântul îi biciuia din nou fața şi îi ciufulea părul. Avionul era „garat", dacă se putea spune aşa, într-un loc potrivit pentru descărcare. Intr-adevăr, cinci pasageri nu necesitau tratamentul unor personalități importante. Işi reluă mersul dificil, înfruntând vântul, spre clădirea vămii.

Kate nu era foarte atentă la drumul ei, dar aeroportul acesta nu semăna deloc cu Heathrow, marea aerogară a Londrei: terenul nu era plin de avioane. Pe neaşteptate, pilotul porni motoarele avionului din spatele ei şi urletul lor o împiedică probabil pe Kate să audă avionul care se îndrepta spre ea. Sesiză zgomotul abia în ultima clipă şi se întoarse, îngrozită. Micul avion se opri din nou, pilotul părând obişnuit cu astfel de întâmplări; el o privi îndelung şi cu severitate, cel puțin aşa bănui Kate deoarece, cu casca şi ochelarii lui negri, era dificil să-i citească expresia feței. Câteva minute după aceea, nu-i mai păsa deja şi trecea prin vamă, împreună cu toate bagajele ei, într-un hol aproape pustiu.

Uşa unui birou învecinat se dechise cu brutalitate. Kate nu se îndoi nici o clipă că bărbatul acesta cu mâna atât de grea trebuia să fie pilotul. El trânti uşa în spatele lui şi numai printr-un noroc geamul nu se sparse. înaintând spre ea el începu să-şi descheie bluza groasă de piele. Kate înfrunta adeseori adversari, dar acesta o măsura cu ochii lui negri şi pătrunzători şi ea simţi că i se taie respiraţia. Avea înfăţişarea robustă şi plină de forţă a unui bărbat obişnuit să lupte cu elementele potrivnice... şi să câştige.

- Ia spuneţi, la ce vă gândeaţi, afară? Puteaţi fi ucisă! răcni el.

îşi aruncă blocnotesul pe birou, alături de valize. Avea o voce frumoasă, gravă, care inspira respect. Kate era tulburată, dar nu în asemenea măsură încât să-şi piardă cumpătul. Nu este cazul să creadă că încerc să atrag atenţia, îşi spuse ea iritată.

- Cine v-a lăsat să ieşiţi din clădire? Ce făceaţi acolo? Aici nu este o grădină publică, să ştiţi!

Ofiţerul de vamă ridică din umeri. Kate îşi luă o atitudine mândră; ar fi vrut să-l privească pe noul sosit drept în ochi, dar n-avea un scaun la îndemână: bărbatul era un uriaş de cel puţin un metru optzeci. Ce putea face cu înălţimea ei de un metru cincizeci? Părul lui des, castaniu închis, era ciufulit tot şi îi dădea un aer aproape sălbatic; ochii lui o priveau în continuare cu ostilitate şi Kate regretă ochelarii negri pe care îi avusese înainte.

- Nu înţeleg de ce sunteţi supărat, rosti ea cu un aer sfidător. Aţi fi putut claxona sau avertiza într-un fel oarecare, adăugă ea prosteşte.

Furia pilotului se transformă repede într-o expresie de evidentă uimire, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Eu conduc avioane, cucoană, şi nu nişte maşinuţe ridicole.

Remarca era insultătoare. El făcu în sfârşit un semn din cap pentru a-l saluta pe vameş, îşi luă blocnotesul şi plecă pe unde intrase,

trântind la fel de tare uşa în urma lui. N-ar trebui să piloteze avioane, se gândi Kate, ofensată că i se adresase cu „cucoană”. Era făcut să trăiască în epoca elisabetană şi să conducă galioane: un pirat, care naviga pe Atlanticul de Sud în căutarea unor pământuri noi.

- Nu este cea mai călduroasă primire de care am avut parte, zise Kate pe un ton glacial.

îşi luă bagajele.

- Domnul Henderson se înfurie cumplit uneori, recunoscu vameşul, dar nu vă neliniştiţi, domnişoară, ieşirile acestea nu durează mult.

O ajută pe Kate să-şi ducă bagajele în sala de sosire.

- Aţi spus domnul Henderson? întrebă Kate cu promptitudine.

- Exact, Greg Henderson. Este proprietarul domeniului Sealbank şi conduce Compania de aviaţie Drake-Inter. Este o personalitate, aici, adăugă el.

Văzută din acest unghi, ultima remarcă nu era pe de-a-ntregul exactă. Notorietatea lui Greg Henderson trecea cu mult dincolo de Insula Drake. Numele lui era menţionat adeseori la Londra. Pentru Kate, el constituia un întreg dosar şi, de fapt, din cauza lui străbătuse aceşti opt mii de kilometri ca să ajungă în locul acesta îndepărtat din emisfera sudică.

„în lipsă de ceva mai bun, am făcut contactul“, murmură ea pentru sine, rămasă singură. Poate că nu era genul de luare de contact dorit de patronul ei când îi vorbise despre noua misiune. Erau instalaţi confortabil într-un birou încălzit de la etajul al cincisprezecelea, cu vedere spre Hyde Park.

- De acord, admisese în cele din urmă Kate. Dacă înţeleg bine, consideraţi că mi-am îndeplinit cu succes misiunea de relaţii publice

în Scoția. Dar de ce credeți că sunt capabilă să-l conving pe individul acesta?

Bătea cu degetele dosarul pus pe genunchii ei.

- Nu mi se pare foarte indulgent.

Directorul, „Marele John", cum era poreclit, o privise pe deasupra ochelarilor cu lentile în formă de semilună.

- Katherine...

își dresese vocea. Era semn rău. O numea rareori astfel, exceptând cazurile când era obligat. Prin urmare, cazul ei era disperat.

-Katherine, repetase el, nu tu erai aceea care credea că țăranii aceia din munții Scoției sunt persoane cu care greu se poate înțelege cineva? Si asta este cel mai mic lucru ce se poate spune despre ei. Cu toate acestea, ești de-a dreptul Sfântul Ioan Gură de Aur, când vrei... și dacă vei reuși să-l convingi de beneficiile pe care le poate obține din exploatarea petrolului, atunci, acest domn Henderson va fi câștigat cu ușurință pentru cauza noastră!

- Si Dougal McInnes?

Kate nu abandona partida fără să se lupte.

- Dacă el conduce o platformă de foraj sumbarin, este mult mai indicat să-l convingă, deoarece se află la fața locului.

Marele John își plecase ochii spre mapa de piele de pe birou, pe care își sprijinea mâinile.

-Ah, dar... există o mică problemă cu Dougal al nostru, zisese el imitându-l pe scoțian.

- Care? Nici Dougal nu se înțelege cu el?

- Lasă-mă să fiu sincer cu tine.

O privise cu un aer grav.

- Am încercat toate metodele posibile ca să obținem de la Greg Henderson permisiunea de a fora pe teritoriile lui. I-am scris de

nenumărate ori; cu excepția unei singure ocazii, nu răspunde. Dougal s-a dus să-l vadă, dar a fost practic dat afară. Ne întrebăm de ce nu vrea Henderson să discute cu noi? N-avem nici un răspuns la această întrebare.

- Si dacă nu putem fora pe domeniul Sealbank, asta înseamnă o altă platformă marină?

Kate voia să ştie cu exactitate la ce să se aştepte.

-întocmai! Si până acum nu ştiu dacă probele vor fi concludente. Dar îți imaginezi cum sunt apele acolo, Kate. Este deja de ajuns că avem puțuri în larg, de o parte a insulei. Acest ultim raport, zise el arătând dosarul de pe genunchii tinerei, ne lasă să sperăm la un zăcământ important, dar în plin sud, departe de alte platforme marine, în ape şi mai periculoase. Dacă am putea să ne instalăm pe acest promontoriu situat în sudul extrem, ar fi o treabă bună.

- Si considerați că eu sunt capabilă să-l conving.

Kate deschisese dosarul şi parcursese prima pagină.

-Are treizeci şi cinci de ani, citi ea. Este celibatar... Si vă închipuiți că un bărbat ca el, trăind acolo, va acorda o cât de mică atenție cuvintelor mele? Are zece ani buni mai mult decât mine. Mă va lua drept o fetişcană...

Se oprise. Marele John o privea cu un aer gânditor.

- Cu siguranță, n-o să te considere o copilă, zisese el pe un ton malițios.

îşi trecuse privirea peste silueta ei frumoasă.

-Este poate cam izolat, acolo, puțin agresiv chiar... Dacă este un bărbat cu sânge cald în vine, Kate, şi singur, poate că eşti exact ce îi trebuie.

Amintindu-şi cuvintele Marelui John, Kate râse în sinea ei. Traversă sala de sosire şi ajunse din nou afară, în plin vânt. Ea putea

însemna destule lucruri pentru destui oameni, dar Greg Henderson trebuia să aibă nevoie de ea ca de o durere violentă de dinți.

Cu excepția unui mic grup de călători care așteptau cursa săptămânală, aeroportul părea lipsit de viață. Kate avu parte de câteva zâmbete, dar nimeni nu-i propuse să-i ajute la bagaje. Era inconvenientul de a ține să pară independentă. Chiar Marele John o considera capabilă să încheie contracte în orice colț al lumii. Nimeni nu încerca vreodată să-i netezească drumul. Poate că i-ar folosi dacă și-ar lua o înfățișare de fetiță rătăcită... Kate bombăni nemulțumită în sinea ei. Să-și imagineze un început atât de defavorabil pentru o asemenea misiune! Chiar dacă Greg Henderson era arogant și egoist, ea ar trebui să-și joace rolul cu mai multă diplomație.

Ajunsă afară, Kate privi cu interes în jurul ei. De la hubloul avionului, avusese doar o scurtă vedere de ansamblu a peisajului, înainte de aterizare: un țărm sălbatic și cu scobituri, un lanț de munți în depărtare, un ținut pustiu, aparent lipsit de locuințe. Avionul virase apoi pe o aripă înainte de a survola pista. Apăruse după aceea Francistown, micul oraș al insulei, cu casele lui colorate cocoțate pe colinele din jurul portului natural.
Câteva secunde mai târziu, atingeau solul. Dar se găseau probabil la kilometri distanță de orice urmă de civilizație, deoarece nu se vedea nici un taxi. De fapt, nu exista nimic în spatele celor câteva poteci care se pierdeau printre ferigi și pietre. Nu creștea nici un copac. Fără soare, totul ar fi părut foarte sumbru. Chiar și aerul avea un miros diferit, dacă acest cuvânt „miros", nu era o contradicție de termeni, deoarece nu adusese nici un indiciu despre locul acela. Kate respiră adânc și își dădu seama cât de aproape era Antarctica, pe care vântul trebuie s-o fi traversat. I se părea aproape că emană prospețime și puritate. Se simți reînsuflețită, ceea ce era cât se poate de bine,

deoarece va trebui poate să-şi ducă bagajele până la hotel.

Puţin mai departe, se trânti o uşă. Instinctiv, Kate se întoarse, sperând că va putea cere ajutor. Dar nu fu departe să-şi schimbe părerea când zări silueta impozantă a lui Greg Henderson. Neştiind prea bine ce simţea la vederea lui, se întoarse rapid, prefacându-se că aşteaptă pe cineva. N-avea nicidecum intenţia să-i ceară ceva. El sări într-un Land Rover, demară cu zgomot şi veni să se oprească la câţiva paşi de ea.

N-am să-i cer să mă ia cu el, se gândi Kate hotărâtă. Nu-mi pasă dacă va trebui să merg zece kilometri pe jos.

Fără să-i lase timp să înţeleagă ce se întâmpla, Greg Henderson luase deja cele două valize şi le aruncase în partea din spate a maşinii.

- Ce v-a găsit? întrebă Kate. Eu... aştept să vină cineva să mă ia.

- Vă duc eu, îi comunică el cu răceală.

El se străduia să-şi păstreze calmul.

- Nu este convenabil să...

Kate trebui să se întrerupă. Bărbatul acesta îşi relua deja locul la volan.

- Dacă veniţi, vă sfătuiesc să urcaţi! îi strigă el pe fereastra pasagerului.

Ar fi fost cu siguranţă capabil să plece fără ea; de aceea, se cocoţă lângă el.

- Puteam să aştept un taxi, zise ea pe un ton nu prea amabil.

Era iritată şi îşi impuse cu hotărâre să nu-l privească.

- Aţi fi aşteptat mult timp.

Făcu mai multe manevre printre lăzi şi cutii, apoi continuă:

- Pe Insula Drake, nu avem taxiuri. Locuitorii n-au nevoie de ele.

- Si vizitatorii?
- Nu avem mulți vizitatori şi, de obicei, sunt aşteptați de prieteni sau de colegi.

Ea nu avea nici din unii, nici din ceilalți... lacună gravă, probabil.

- Si oamenii ca mine? întrebă Kate. Doar nu vreți să spuneți că aici nu vine nimeni. Vă credeam mai mândru de insula dumneavoastră, domnule Henderson.
- Majoritatea celor care vin sunt fotografi... care se întorc din Antarctica, o dată cu echipa lor.

Tonul vocii lui exprima un anume scepticism.

- De unde ştiți că sunt fotograf?
- Despre străinii care sosesc pe insulă se ştie totul.

Kate nu înțelegea cum era posibil aşa ceva, atât de repede după sosirea ei. Rămase tăcută şi se gândi la poziția pe care trebuia s-o adopte. Ii aruncă pe furiş câteva priviri cu coada ochiului. Prezenta un amestec curios: avea o înfățişare aspră, ceea ce se potrivea foarte bine cu Land Rover-ul. Si totuşi, mâinile lui mari, pe volan, erau bine îngrijite; pantalonii săi impecabili şi pulovărul albastru din lână pură îi dădeau o aparență elegantă care corespundea cu calitatea lui de pilot. Dar unde să-l situeze pe regele petrolului? se întreba Kate. Dacă întradevăr Compania INPET va descoperi efectiv un zăcământ de petrol rentabil la Sealbank, Greg Henderson va deveni un bărbat bogat. Dar se pare că el nu-şi dădea seama de asta, se gândi Kate cu nelinişte. Atunci, de ce nu-i lăsa să-l exploateze? Aruncă o altă privire spre figura energică şi hotărâtă a bărbatului puternic de lângă ea. Era preferabil să-l aibă de partea ei, într-un dezacord... nu ținea cu siguranță să aibă în fața ei un adversar de talia lui.

Pe drumul spre Francistown nu întâlniră nici o maşină. Kate găsea atmosfera apăsătoare, iar Land Rover-ul puțin confortabil. Se hotărî să-

şi îndrepte atenția asupra peisajului. Acesta era înspăimântător şi totodată magnific: un teren pustiu, accidentat, crestat pe alocuri de extracțiile de turbă. Cu toate acestea, o ceață mov în depărtare, pe munți, îmblânzea peisajul. între stânci şi ferigile mari existau câteva pete verzi, presărate cu mănunchiuri de flori mici, strălucitoare. Erau flori de turbă, îi spuse Greg când ea le semnală prezența... Nu erau atât de frumoase, la urma urmei.

încetul cu încetul, şesul întins lăsa loc unor coline mici. Apele oceanului sclipeau în dreapta, iar maşina îşi încetini mersul ca să urce drumul întortocheat care ducea la Francistown.

Greg opri maşina pe creasta unei coline. Privind în jos, se vedeau case mici zugrăvite în culori vii şi portul bine delimitat pe care îl văzuse din avion. De fapt, casele erau construite din lemn si în cea mai mare parte albe, dar acoperişurile lor căpătau sub soare nuanțe de roşu, verde şi albastru. Oceanul însuşi părea să aibă o culoare deosebită: era verde, dar un verde intens; iar în largul acestui promontoriu se încrețeau valurile.

- Nu îmi imaginam un asemenea spectacol, murmură Kate.

Se aştepta la austeritatea unei stațiuni lunare dintr-un film de science-fiction. Greg Henderson părea satisfăcut, poate chiar mândru. Porni maşina şi coborî încet drumul. Renunțase pentru o secundă la privirea lui tăioasă şi bănuitoare, dar acum perdelele erau trase din nou... Kate fixă mâinile mari care manevrau volanul în virajele acelea bruşte. înainte de ultima coborâre abruptă spre port, el părăsi drumul şi coti spre un promontoriu pe care se afla cocoțat un hotel. Se opri lângă un zid de piatră. Când el scoase toate bagajele, Kate îşi aminti că nu-i menționase numele hotelului.

- Nu există decât unul, răspunse el pe un ton degajat.

Vântul sufla destul de tare în locul acela ridicat şi le ciufulea

părul. Nu era momentul să-l pună la punct pe Greg Henderson, dar asta nu va întârzia să se întâmple... Kate îl urmă şi se îndreptă spre intrarea clădirii cu două etaje.

Hotelul era surprinzător, la fel cum fusese priveliştea pitorească a oraşului. Era o afacere de familie şi Kate nu se aştepta să găsească aici tot acest lux modern: covoare groase, roşii şi draperii grele, ferestre mari, duble, încălzire centrală şi o muzică agreabilă care se auzea din salon.

Uimirea trebuie să-i fi fost vizibilă, deoarece Greg Henderson binevoi să-şi coboare privirea spre ea, pregătit să-i spulbere iluziile.

- Nu vă lăsaţi înşelată de această opulenţă. Ea este destinată turiştilor, la fel ca pinguinii din plastic.

îşi coborî vocea într-un fel ameninţător şi continuă:

-Va trebui să pătrundeţi mai adânc în regiune ca să vă îndepliniţi misiunea!

Ce voia să spună? Stia oare adevărul sau vorbea despre fotografii? Kate n-avea timp să se gândească la asta: semnă în registrul de intrare şi apoi fu condusă la camera ei.

îşi desfăcu bagajele ca un automat; nervoasă, îşi puse părul în ordine: îşi dădea încetul cu încetul seama de situaţia bizară în care se găsea. Nu avusese intenţia să inventeze o poveste oarecare pentru Greg Henderson, dar nu se aştepta să dea de el atât de rapid. Stia, din rapoartele sosite la Londra, că Insula Drake era o comunitate foarte mică. Să se prezinte drept fotograf era un mijloc de a se face acceptată dar, în câteva zile, s-ar fi aranjat să-l vadă pe Henderson şi să-i explice cu calm şi pricepere scopul adevărat al vizitei sale. Dar totul părea să se desfăşoare ca şi cum el o aştepta. Când o provocase, Kate îi răspunsese impulsiv. Se învinuia că nu avusese mai multă stăpânire de sine. Acum îi va fi greu să se dezică de ceea ce spusese. După rochii, veni rândul

pantalonilor să ajungă în şifonier... încerca să-şi imagineze reacția acestui bărbat atât de sălbatic când va afla în cele din urmă adevărul.

Nu o deranja să cineze singură, în seara asta, după o zi atât de obositoare. încetul cu încetul, se destinse. Cerul era brăzdat de fâşii de nori care mergeau de la roz până la movul cel mai intens; noaptea învăluia apele oceanului. în jurul portului, în partea de jos a oraşului, sclipeau luminile. Totuşi, sentimentul acesta de stare plăcută era iluzoriu. Numai ferestrele duble o apărau de furtuna exterioară. Dacă Greg Henderson luase din nou avionul ca să se întoarcă acasă la el, în seara asta, va avea un zbor dificil.

Când se servi cafeaua în salon, Kate îşi alungă neliniştile referitoare la acest crescător de oi autoritar, ca să participe la conversația celorlalți doi sau trei clienți instalați în fața focului.

Fusese o zi lungă. Puțin după zece şi jumătate îşi luă rămas bun şi ieşi din salon ca să se îndrepte spre scară. Uşa de la intrare era mereu închisă din cauza vântului, cum remarcase înainte. Acum, însă, se deschise şi intră cineva. Kate urcase numai câteva trepte. Un curent de aer rece îi aduse cu el o nelinişte inexplicabilă; liniştea serii se risipise.

Nişte paşi traversară pardoseala cu dale a hotelului; erau paşi grei, rari, ca ai unui om înalt.

Kate se înfioră, ca şi cum era observată. Trebui să facă un efort ca să reziste tentației de a întoarce capul. Paşii ajunseră la scară şi începură s-o urce cu uşurința unui atlet, probabil câte două trepte deodată. Fără să vrea, Kate acceleră ritmul. Coti la stânga, pe palier... în spatele ei, el făcu la fel. Pentru că era un bărbat şi se apropia. O cuprinse o panică absurdă. întoarce-te, îşi zise ea. Poate fi oricine... Dar ştia bine că nu era adevărat, iar să se întoarcă ar fi demonstrat ceva. Ce anume exact, nu era sigură.

Se aştepta dintr-o clipă în alta ca mâna lui să se aşeze pe ea. Se apropia mereu şi inima tinerei femei bătea cu putere. încerc ă să-şi caute cheia. încă două uşi... una... în sfârşit a ei; tremurând ca o frunză, scoase cheia din poşetă, dar era prea târziu. Greg Henderson se oprise exact în spatele ei. O privire îi fu de-ajuns lui Kate ca s-o ştie. O uşoară ironie se citea pe buzele lui. Ar fi putut s-o ajungă pe scară, sau să-i vorbească... Dar el n-o făcuse şi era pe deplin conştient că se jucase cu ea de-a pisica cu şoarecele... Bruta!

El se sprijinea acum de tocul uşii, cu o mână deasupra capetelor lor, barându-i cu corpul trecerea. Purta o cămaşă gri deschis, o cravată din țesătură de lână şi o haină de tweed de culoarea ferigii. Pantalonii asortați îi acopereau picioarele lungi şi puternice, iar în față întinsese un picior încălțat într-un pantof elegant.

- V-ați instalat? o întrebă el cu dezinvoltură.

Gropița din bărbie i se adânci.

- De câteva ore, răspunse Kate, sfidător.

Se întreba cum să ajungă în camera ei fără să-i permită intrarea.

- Dar vă mulțumesc că vă interesați, adăugă ea cu fermitate.

Voia să-i dea de înțeles că era cazul să plece, dar în zadar. El rămânea acolo şi o privea cu insistență.

- Sunteți sigură?

O măsura din cap până-n picioare, iar genele lui lungi şi arcuite clipiră. Nu era însă decât o mişcare automată, privirea lui rămânând tăioasă şi rece. Făcea pe interesantul şi îşi finisă personajul pe care-l juca adăugând:

- Nu mă inviți înăuntru?

Ce impertinență!

- Nu ştiu cu ce gen de femei sunteți obişnuit aici, replică ea fără să-i pese de propria vulnerabilitate, dar eu vin dintr-o lume civilizată

şi, acolo, suntem mult mai atenţi la regulile de bună-purtare!

Ochii lui Greg aruncară scântei, dar el îşi păstră masca. Se mulţumi să ridice din umeri.

- Asta-i problema dumitale, drăguţa mea. Dar acum eşti pe Insula Drake şi cunoşti proverbul: „La Roma trebuie să trăieşti ca la Roma”.

- Nu şi în cazul acesta, îl întrerupse ea prompt.

- In fine, dacă îţi schimbi părerea, eu sunt în camera vecină. Ii aruncă o privire sugestivă.

- Eşti într-adevăr sigură?

- Bineînţeles! Acum, dacă îmi permiteţi, domnule Henderson... Ii rostea pentru a doua oară numele, dar el păru uimit şi
ridică o sprânceană.

- Vameşul v-a spus numele. Părea obişnuit să vă scuze atitudinea, continuă ea cu aroganţă. Dar presupun că nu mă pot aştepta la altceva din partea...

- Unor oameni ca noi?

Greg termină fraza în locul ei şi îşi încreţi fruntea cu un aer nemulţumit.

- N-ai fost pusă în gardă, înainte de plecarea de la Londra? Işi ridică privirea spre el. Nu avu timp să înţeleagă ce i se
întâmpla: Greg o prinsese de încheieturile mâinilor şi o trăgea cu putere spre el.

Micul ei ţipăt fu înăbuşit de pieptul lui Greg.

- Daţi-mi drumul! ripostă ea zbătându-se în zadar.

Mâinile care îi ţineau încheieturile îşi sporiră strânsoarea; îi duse braţele la spate cu o singură mână, îi luă cheia, deschise uşa şi o târî fără menajamente în camera întunecată. El căută pe dibuite un întrerupător; atinse din întâmplare unul care aprinse o lumină slabă

aflată deasupra patului.

-N-ar fi trebuit să vii, Kate. Nu aici... printre noi... nişte sălbatici... Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla.

-Eu n-am spus... Exageraţi... Ieşiţi din camera mea, imediat!

Ochii lui Kate străluceau de furie, dar el nu se arătă impresionat.

- Nimic de făcut, scumpeteo!

O strânse mai tare lângă el şi Kate îşi pierdu respiraţia la contactul atât de apropiat cu acest corp mare şi musculos.

- Vezi ce impresie faci asupra mea!

O sorbea din ochi.

- Si încă eşti puţin prea tânără pentru gustul meu, dar sper că ceea ce îţi lipseşte ca experienţă vei compensa prin entuziasm. Recunosc că am văzut venind aici cazuri mai rele!

Kate încercă să-şi controleze respiraţia, deoarece îşi va bate şi mai mult joc de ea.

- Doar nu insinuezi...

- Eu nu insinuez niciodată, eu te informez. Dar poate că aşteptarea va spori plăcerea.

Pe buze îi apăru un zâmbet sarcastic şi Kate îi văzu în ochi o licărire diabolică.

- Dar până una-alta putem încerca asta, ca aperitiv.

Ea nici nu se gândi măcar să se împotrivească: gura dură şi senzuală a lui Greg o acoperea pe a ei, mâini neînduplecate o asaltau, fără nici un respect pentru sentimentele ei. Kate se zbătea, protesta, dar sărutul era curată dinamită.

- Ce altceva aşteptai de la un bărbat, aici? mârâi în cele din urmă Greg.

El urmărea efectul asaltului său.

- Cum ți-am spus, frumoasa mea, noi nu suntem oameni civilizați... Așteaptă-te la orice!

Kate rămase secunde lungi țintuită locului. Stăteau față în față şi se priveau cu furie. In cele din urmă, el ieşi din cameră, ea trânti uşa, răsuci cheia în broască şi se îndreptă spre pat.

Marele John n-o pusese în gardă împotriva acestui Greg Henderson... agresiv, sălbatic, suferind de refulare sexuală? Ce îi spusese? Se chinui să-şi amintească... Patru bărbați pentru fiecare femeie de pe insulă. Din patru sute de femei, sau cam aşa ceva, numai douăzeci şi cinci la sută au o vârstă interesantă, incluzând şi femeile căsătorite. Astfel de statistici restrângeau câmpul de acțiune pentru bărbați ca Greg Henderson. Se potrivea bine cu descrierea explicită a Marelui John în legătură cu viața de pe insulă. Kate aruncă poşeta pe pat şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat. Greg Henderson nu era decât o brută lipsită de scrupule... el nu trebuia să se aştepte că va obține de la ea câteva clipe de plăcere. Degeaba se afla în Atlanticul de Sud, deasupra insulei fâlfâia drapelul britanic. Conveniențele erau încă valabile. Cu toate acestea, mai târziu, când Kate stinse veioza de pe noptieră şi se ghemui ca să adoarmă, se întrebă dacă Greg Henderson auzise vreodată vorbindu-se despre conveniențe... Trebuie să le fi încălcat de nenumărate ori pe cele pe care le cunoştea.

Capitolul 2

în seara aceea, lui Kate i-a fost greu să-şi găsească somnul. Inima continua să-i bată cu putere. Se întorcea în patul ei şi se răsucea în toate sensurile, complet trează şi foarte agitată.

Totul era din vina lui. întinse braţul spre peretele care despărţea camerele lor. Se afla oare într-adevăr acolo, culcat poate la câţiva centimetri de ea? îşi trase mâna, ca şi cum peretele era din sticlă şi îi permitea lui Greg să-i pândească toate mişcările. Bărbatul acesta era o ameninţare! Kate se chinuia în patul ei şi încerca să alunge din minte imaginea lui, dar nu reuşea cu nici un chip: figura lui dansa în faţa ei şi părea să-i arunce o provocare.

Si acesta era bărbatul cu care Marele John socotea s-o vadă negociind? Acest uriaş bronzat, cu expresia pătrunzătoare şi cu gropiţa diabolică din bărbie. Genele lui lungi şi frazele lui mieroase erau înşelătoare. Kate descoperise deja că era o mască menţinută pentru a-i înşela pe imprudenţi. Cu câtă uşurinţă se deschideau ochii lui, cu strălucirea lor periculoasă! Cât de repede se înăsprea figura lui în acord perfect cu acest corp capabil de represalii! Ea nu-i considerase pe toţi bărbaţii de pe insulă drept sălbatici, dar el reacţionase imediat cu violenţă.

Kate îi simţea încă mâinile puternice care o strânseseră lângă el, care îi mângâiaseră corpul fără cea mai mică reţinere... Regăsea gura neînduplecată care o prinsese pe a ei în capcană şi delicioasa suferinţă a propriei plăceri.

„Erai obosită”, îşi spuse ea cu severitate; „ai fost luată pe nepregătite, nu te aşteptai la un asemenea atac, chiar din partea lui Greg Henderson”. Mai rău decât orice, se întreba dacă el sesizase răspunsul ei. Va alege oare, ca s-o pedepsească, s-o ia de la capăt? Sau,

dimpotrivă, să se abţină?

Pentru Kate, dimineaţa nu era niciodată cea mai bună parte a zilei. După o noapte nedormită, se simţea mai posomorâtă ca oricând. întinse o mână nervoasă spre cafetiera aflată pe masa pentru micul dejun.

Era marţi şi trebuia să-i facă o bună impresie lui Greg Henderson. Poate că nu era atât de îngrozitor... Era un necioplit, puţin obişnuit cu femeile... Atitudinea lui agresivă trebuia să ascundă în fond o anume nesiguranţă. Kate începea să se lase prinsă de teoria ei. „Dacă voi fi amabilă cu el, poate că n-ar fi atât de greu să-i câştig încrederea. In câteva zile, aş reuşi cu siguranţă să aduc în discuţie chestiunea petrolului...“ Işi opri şirul gândurilor şi adăugă frişcă în cafeaua ei. Poate că ar fi mai bine să-i vorbească imediat? Să se ducă să-l caute la aeroport? Sau, şi mai bine, să se ducă la Sealbank. Să-i prezinte faptele, să-i expună avantajele. Dar n-ar fi însemnat să-şi asume un risc? Să se arunce în gura lupului? In genul acesta de misiuni, trebuia să ştii să rişti, să joci mai curând din instinct decât conform unor reguli prestabilite. Cu toate acestea, în faţa lui Greg Henderson, instinctul lui Kate o trăda. Exact în clipa aceea, el intră în sala restaurantului şi Kate deveni nervoasă la apropierea lui.

Ducea un teanc de cărţi. Ea încercă să nu remarce uşurinţa cu care trecea printre mesele goale; aducea cu el, în locul acesta liniştit şi sigur, agitaţia lumii exterioare.

„N-are nici o importanţă faptul că ai vrea să-l amâni până la calendele greceşti, îşi zise Kate. Eşti aici ca să îndeplineşti o treabă, fata mea, şi cu cât o vei realiza mai curând, cu atât mai repede îl vei putea lăsa în urma ta pe dragul acesta de bărbat.“

- Cum se simte neobositul nostru fotograf, dimineaţa asta?

întrebă el.

Se opri la masa ei şi îşi plecă spre ea ochii negri şi enigmatici. Când te găseşti în faţa unui inamic, ţi se face îndată mai puţină teamă. Cu o uşoară înţepătură de inimă, Kate îl salută cu un zâmbet fermecător. îi arătă un scaun, el îl trase şi îşi puse cărţile pe podea, lângă picioare. Se găsi dintr-o dată aşezat în faţa ei, cu un zâmbet călduros pe buze. Ea avu impresia că-l făcuse să apară ca într-o vrajă. Sau apăruse printr-o magie făcută de el însuşi? Kate se înfioră.

- Pot să-mi iau micul dejun cu dumneata?

Ridicase deja cafetiera şi îi evalua conţinutul. Cum Kate încuviinţă, el îşi turnă şi aruncă o privire rapidă tinerei femei în timp ce se umplea ceaşca.

- Frişcă? Zahăr? propuse ea.

Situaţia era ridicolă, de-a dreptul incredibilă după cearta violentă din seara precedentă. Cu toate acestea, aşa stăteau lucrurile, şi Kate îl privi cum dizolvă frişca albă în cafeaua lui neagră. Il surprinse privind-o din nou. Când ochii lor se întâlniră, el îi susţinu privirea, dar surâsul care plutea pe buzele lui nu se lărgi.

- Imi iau rareori micul dejun într-o companie atât de fermecătoare, zise el politicos.

Kate luă cu prudenţă ramura de măslin şi declară la rândul ei:

-Eu... cred că trebuie să-mi cer scuze pentru unele din cuvintele mele, de aseară.

- Dinspre partea mea, nu sunt obişnuit să întâlnesc tinere femei din lumea civilizată, atât de sensibile.

Linia gurii lui schimba mai mult sau mai puţin remarca în ironie, dar tonul vocii lui nu trăda nimic.

- Era târziu, eram amândoi obosiţi... răspunse ea cu promp-

titudine. Locuiţi de obicei la hotel, domnule Henderson? Aveţi o fermă, cred...

- O moşie, o corectă el calm. Da, locuiesc aici când timpul nu-mi permite să mă întorc acasă, ceea ce se întâmplă destul de frecvent. Am în permanenţă o cameră la dispoziţia mea. Este cea mai bună soluţie.

-Compania de aviaţie Drake-Inter trebuie să vă ia mult timp, continuă Kate cu vocea ei de femeie de afaceri. Cred că aţi întemeiat de mulţi ani compania. Trebuie să aveţi un bun administrator ca să vă conducă afacerile când lipsiţi.

- Intr-adevăr, linia aeriană îmi răpeşte mult timp. Am înfiinţat-o acum cinci ani. Si am un administrator foarte bun, este adevărat.

Işi împinse cu zgomot ceaşca şi o privi pe tânăra femeie, cu un aer sarcastic.

- Nu crezi că este puţin cam devreme pentru un interviu? Ai un reportofon pe genunchi? Sau ai o memorie infailibilă?

Kate avu nevoie de câteva secunde ca să-şi revină în fire. Ridică din umeri.

- Chestiune de obişnuinţă... Dar sunt deosebit de interesată şi aş vrea să ştiu mai multe despre Sealbank.

Dacă el considera că ştia deja prea mult, atribuia fără îndoială cunoştinţele ei flecărelilor celor din hotel, la care asistase seara trecută.

în momentul acela, apăru o chelneriţă care îi luă comanda pentru un mic dejun pantagruelic. După plecarea ei, se lăsă pe spătarul scaunului şi o cercetă pe Kate fără nici o discreţie. Avea aerul unui bărbat care făcuse tot... şi care căuta în ce categorie s-o claseze.

Kate se simţea stânjenită; îşi dădea seama că trebuie să rupă această tăcere. Avea obiceiul să se arate îndrăzneaţă. Se întreba dacă nu venise momentul să acţioneze. începu cu prudenţă:

-După cum vă puteți imagina, după un asemenea drum cu un timp limitat, aş vrea să văd cât mai mult posibil din insulă.

- Bineînțeles! răspunse el, caustic.

Dar Kate nu se lăsă descumpănită.

- Economia insulei, după câte ştiu, se bazează pe creşterea oilor. Aş fi mulțumită să vizitez o moşie, să văd cum se desfăşoară lucrurile. Aceasta mi-ar oferi material pentru un articol bun...

Spera ca prin cuvintele ei să sugereze cel puțin prima pagină a ziarului Time.

-Ti-ai ales prost momentul, obiectă fără îndurare Greg.

El atacă farfuria cu cotlete care tocmai i se adusese. Kate îşi întoarse privirea şi îşi imagină că suvura pâine prăjită şi dulceață de portocale. încercă să-i atragă din nou atenția.

- De ce momentul este prost ales?

-Ne pregătim pentru tunsul oilor. Toate fermele îşi vor aduna turmele şi orice bărbat disponibil va fi ocupat şapte zile pe săptămână până la terminarea operației. Nu este cea mai bună perioadă pentru a veni aici ca turist, domnişoară Lawrence.

- Kate, îi reaminti ea. Bineînțeles, am priceput cum stau lucrurile.

In sinea ei, se întreba de ce nu făcuse carieră în corpul diplomatic.

- Cu oricine altcineva, nici nu s-ar putea pune problema...

Furculița lui se opri la jumătatea drumului spre gură şi Kate simți asupra ei privirea scrutătoare a ochilor lui negri. Ii fu aproape imposibil să continue pe un ton liniştit:

- In fine... iată la ce mă gândeam... Sunteți fireşte bine organizat pentru a petrece un anumit timp departe de casă... Poate că ați putea să-mi rezervați puțin din el ca să-mi arătați Sealbank. Nu v-aş răpi mult timp... Ajunsă acolo, aş merge la întâmplare, aş face fotografii... voi căuta să trec neobservată...

Era inutil să continue, simțea că își pierde respirația. Mai bine se oprea.

Greg își puse furculița în farfurie, își șterse buzele, și o privi din nou cu insistență. De data aceasta, ochii lui zăboviră pe părul ei castaniu care îi cădea drept până la umeri, pe arcul delicat al sprâncenelor, pe ochii mari, luminoşi, de culoarea chihlimbarului. Işi cobrî după aceea privirea spre pieptul ei, care se ghicea sub pulovărul albastru-verzui.

- Eşti foarte... directă, rosti el în sfârşit.

Işi ridică ochii şi îi întâlni pe cei ai lui Kate. Dar în privirea lui pătrunzătoare apăruse ceva nou. O licărire de interes? Kate regăsea puțin din ceea ce văzuse în ochii lui în ajun, când o sărutase. Atunci, însă, interesul fusese spontan, pe când acum era calculat.

Era cât pe ce să se sufoce în fața acestei insolențe. Crede că mă ofer să merg acolo pentru... plăcerea lui! „Mă duci acolo, şi eu voi accepta." Oare aşa ceva credea într-adevăr? Femeile erau oare atât de rare aici? Kate era gata să-i ceară să-şi pună frâu imaginației, dar reuşi să-şi stăpânească reacția. Marele John ar roşi dacă şi-ar exprima un asemenea gând. Si doar n-o să-l trădeze... după o astfel de călătorie... Kate se jucă un timp cu câteva rămăşițe din farfuria ei, ca să-şi recapete respirația. Dacă Greg Henderson era atât de lipsit de scrupule, va fi şi ea la fel. Ar putea, eventual să-i sugereze că ar avea un câştig din compania ei. Interpretarea pe care o va face îl privea. Nu întâlnise încă niciodată un bărbat care să-i fi rezistat în momentul critic.

- Cred că este preferabil să te arăți întotdeauna direct, răspunse ea fără să se mai sinchisească de consecințe. In felul acesta se câştigă timp...

El reflecta la răspunsul ei, fără să-i arate un entuziasm debordant.

- Nu avem mulți vizitatori la Sealbank, spuse el în cele din

urmă. Noi locuim în partea cealaltă a munților; dacă se schimbă timpul, riști să rămâi blocată acolo.

- Pentru câteva zile, situația aceasta nu va avea mare importanță, murmură Kate.

Greg păru amuzat de observația ei. Ea cotinuă:

- Nu poți fi obligat să lucrezi în permanență. S-ar putea ca acolo să existe...

Se întrerupse, își înghiți nodul din gât și adăugă:

- ...compensații.

în sfârșit, o spusese. Răspunsul nu se lăsă așteptat.

- Voi, celelalte, femeile civilizate, aveți o comportare deosebită. Misiunea dumitale trebuie să fie foarte importantă... sau amesteci întotdeauna afacerile cu plăcerea?

- Numai în cazuri foarte speciale, ripostă ea cu promptitudine.

Ea își ascundea furia sub o privire poznașă.

- în ce fel sunt eu special?

Kate remarcă o schimbare imperceptibilă de ton.

-Există moșii mai apropiate de Francistown. De fapt, ai putea vizita mai multe în Land Rover, în această perioadă a anului, continuă el.

- Dar eu pe dumneata te cunosc, zise Kate.

Venise rândul ei să-l cerceteze cu ochi scrutători! își luă o expresie încântată și își lăsă privirea să rătăcească peste părul lui ciufulit, de un castaniu închis, peste fața bronzată cu pomeți mari, peste bărbia despicată... O sprânceană era mai oblică decât cealaltă, observă ea, iar ochii lui negri căpătaseră o nuanță maronie-roșcată. Dar, dacă spera să-l descumpănească, se înșela amarnic.

-Nici nu se pune problema, domnișoară Lawrence, sfârși el prin a spune.

După o asemenea propunere, o trimitea la plimbare? Kate era cât pe ce să izbucnească, dar el continuă.

- Ai avea o influență foarte proastă asupra tinerilor mei angajați. Si, în ceea ce mă privește, n-am nici o simpatie pentru cei care lucrează în presă. Sentimentele mele sunt bine cunoscute aici.

„Ai întru totul dreptate, şi nu numai pentru cei din presă n-ai nici o simpatie", se gândi Kate. Reuşi să zâmbească şi să răspundă:

- Mi-ar plăcea să vă fac să vă schimbați părerea.

- Mi-ar plăcea să văd că încerci.

O fulgeră cu privirea, linia ironică a buzelor lui se şterse, dar numai pentru o clipă, după care reveni.

- Dar eu nu-mi schimb părerea niciodată, domnişoară; prima mea impresie este cea bună.

Kate îşi aminti de prima lor întâlnire, de care se putea plânge.

- Un bărbat galant lasă cel puțin o şansă unei doamne.

Fără să-i lase timp să spună că el nu era un bărbat galant, ea continuă:

- Nu v-am mulțumit că m-ați adus de la aeroport. In mod obişnuit, hotelul trimite pe cineva la sosirea avionului, mi s-a spus de la recepție...

Se întrerupse ca să pândească cea mai mică urmă de suspiciune la reacția ei. Bănuia că informația aceasta îl iritase.

Greg Henderson nu părea însă în pană de explicații. Dacă l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi putut jura că se amuza.

- Nu eşti de destul de mult timp aici, domnişoară... în fine, Kate, ca să poți înțelege: o femeie tânără care călătoreşte singură face senzație aici. Aş fi fost idiot să nu profit de poziția mea.

Vorbea încet, îşi cumpănea cu grijă cuvintele.

- Am văzut lista pasagerilor... Am telefonat la hotel. Restul a

fost uşor...

Kate fu ca trăsnită. Seara trecută, în camera ei, o măsurase cu privirea şi spusese că văzuse sosind aici cazuri mai rele. De-a ce se juca oare? Ce avantaj credea că poate obține din aceste liste de pasageri? îşi muşcă în sinea ei degetele şi îşi răsuci şervetul de pe genunchi, cum i-ar fi plăcut să sucească gâtul lui Greg Henderson. Sub această tensiune insuportabilă, va sfârşi prin a ieşi urlând din încăpere.

- Atunci, n-ar fi înțelept să mă laşi să vin cu dumneata la Sealbank? murmură ea cu blândețe. în sfârşit... dacă aici îți lipsesc atât de mult femeile, risc să te pierd.

El nu păru peste măsură de îngrijorat de această eventualitate.

- Mă întorc la sfârşitul săptămânii. S-ar putea să te sun.

- Poate va fi prea târziu, sugeră Kate.

Simți din nou asupra ei privirea tăioasă a ochilor lui negri.

- Mă îndoiesc, murmură el gânditor, ca şi cum ştia foarte precis tot ce va face ea.

Apoi, cu un sânge-rece de necrezut, el adăugă:

- Păcat că astăzi sunt ocupat. Dacă te interesează atât de mult, am fi putut...

Se întrerupse, ca şi cum continuarea era inutilă. Kate încercă să surâdă cu un aer decepționat, dar, de fapt, se simțea uşurată. Greg Henderson nu era genul de bărbat cu care să glumeşti: în aceste ultime zece minute, se jucase cu focul.

Prin urmare, nu avea nici un rost să mai întârzie. Se ridică să plece, dar Greg o urmă, cu teancul de cărți sub braț. în holul de la intrare, îşi puse povara pe o măsuță şi zise cu nepăsare:

- Sunt aşteptat la stația de radio, dar nu înainte de orele unsprezece... adică peste o oră şi jumătate.

Se întoarse spre Kate cu nişte ochi strălucitori şi ea simți că abia o mai țin picioarele când el continuă cu voce scăzută:

- Am avea timp să ne cunoaştem mai bine. Ce părere ai, Kate?

Se îndreptă spre scară şi luă mâna tinerei femei.

- Suntem amândoi adulți. Acordă-mi măcar zece minute şi o să-mi mănânci din palmă... Douăzeci de minute şi te voi lua cu mine la Sealbank şi îți voi cere să stai acolo o lună. Dar potrivit regulilor stabilite de mine, bineînțeles.

Ii atinse obrazul cu dosul mâinii.

- Dar, draga mea, aceste reguli or să-ți placă...

- Nu te entuziasma.

Il privi cu calm, în timp ce mâna lui Greg cobora şi începea să-i mângâie gâtul. Ea reuşi totuşi să-i susțină privirea, ca şi cum era obişnuită cu astfel de propuneri din partea unor monştri tulburători. In realitate, în ea fierbea o mânie demențială. Acest individ detestabil o înfuria îngrozitor! Sfârşi prin a-i respinge cu răceală mâna, iar el nu se împotrivi.

- Aşa ceva nu se face niciodată în țara ta? întrebă el ironic.

Kate urcă două trepte, ca să mărească distanța dintre ei, înainte de a îndrăzni să răspundă.

- Nu fără intrare în joc. Noi facem mai întâi cunoştință, stabilim legături.

El se sprijini de balustradă şi îi aruncă o privire batjocoritoare.

-Nu se poate! Acum câteva clipe, această chestiune nu părea să te preocupe. Si aş fi putut jura că încă n-ai făcut cunoştință cu nimeni, judecând după cum reacționezi de fiecare dată când te ating.

Lui Kate îi venea să urle. Dar să nege una sau alta dintre sugestiile lui ar fi pus-o într-o situație delicată.

- Ca la riscă, presupun: cap-câştig, pajură-pierd, îi aruncă ea,

furioasă.

- Exact, drăguțo. La fiecare aruncare. Simplu, nu uita. Si nu te lansa în acțiuni de care nu ești sigură că le poți duce la bun sfârşit. N-am să-ți las o a doua şansă.

Ea îi aruncă în gând o ploaie de insulte şi urcă repede scara. Greg se îndreptă spre telefon, cu un mers de mare senior.

- Palatul guvernatorului, ceru el telefonistei.

Kate se strâmbă şi repetă cuvintele lui cu un aer important. Poate că Greg Henderson încerca să obțină expulzarea ei de pe insulă. Poate că ar fi fost, totuşi, cea mai bună soluție.

Vântul era din nou prezent, în ziua aceea. Kate intră în camera ei şi privi pe fereastră, pentru a încerca să se linişească; soarele dispăruse şi dinspre vest se apropia o masă de nori amenințători. Verdele profund al apelor oceanului se schimbase într-o hulă întunecată, de culoarea plumbului, care se potrivea bine cu dispoziția ei. Fără soare, până şi casele din Francistown îşi pierduseră strălucirea şi păreau să se confunde cu colinele întunecate din vecinătate.

Totul părea să se supună elementelor naturii, în afară de Kate. O să-şi îmbrace impermeabilul de un roşu aprins şi va adăuga o pată de culoare acestui tablou sumbru. Voia dintr-o dată să-şi probeze cu orice preț imunitatea.

Din fericire, ajunsă la baza scării, nu-l mai găsi acolo pe Greg; îi văzu totuşi Land Rover-ul hurducându-se pe drum când o luă pe o scurtătură ca să coboare în oraş. Era o potecă îngustă pe faleza înaltă, dar la recepția hotelului i se explicase că era sigură, în această perioadă a anului, şi o va duce direct în port, fără să fie nevoie să ajungă din nou la drum şi să traverseze tot oraşul.

Pe faleză, vântul era încărcat de stropi de apă sărată. Kate le simțea gustul, iar mirosul pătrunzător de ozon îi biciuia simțurile, ca la coborârea din tren când, copilă fiind, sosea la țărmul mării.

In întâmpinarea ei veneau pescăruşii. Sau, mai exact, voiau să cerceteze persoana care mergea atât de aproape de domeniul lor. Dar, după mai multe coborâri în picaj, urcară din nou pe stâncile lor de unde o urmăriră cu ochii lor mici, bănuitori... până când ea îşi pierdu atracția noutății.

Francistown avea un port mare, care putea primi vapoare de mare tonaj. Astăzi, însă, era pustiu. Depozitele şi clădirile docurilor păreau părăsite. Kate ajunse să se întrebe dacă nu prindeau viață numai la sosirea vapoarelor.

Se plimbă fără un țel precis, păşea peste lanțuri, ocolea stive de lăzi vechi legate atent cu frânghii, ca şi cum era vorba de o încărcătură prețioasă. Kate dădea puțin răgaz gândurilor, lăsându-şi privirea să rătăcească peste toate aceste amănunte neobişnuite; fu surprinsă brusc să vadă falnicul nume „Compania Internațională a Petrolului" pe o construcție joasă, cu acoperiş din tablă ondulată.

Cu o mişcare de umăr, îşi săltă mai confortabil sacoşa cu aparatele ei de fotografiat şi privi din partea cealaltă a străzii înguste. Nu vedea nimic pe fereastră, deoarece jaluzeaua era lăsată, dar nu era greu să câştige pariul: era biroul lui Dougal McInnes. Kate simți o tentație teribilă să se ducă să stea de vorbă cu el. Poate că va fi în măsură s-o ajute într-un fel sau altul. Ar putea de asemenea să-l pună la curent cu faptul că-l întâlnise pe Greg Henderson, iar el l-ar anunța pe Marele John, la Londra. Dar nu era vorba doar de informare. Simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva din mediul ei. Coleg sau confident, n-avea importanță, cineva care să-i permită să se simtă mai puțin singură.

Capitolul 3

- Prin urmare, ați avea interesul să-l convingeți să vă ia cu el la Sealbank. Veniți de departe, frumoasă doamnă, şi timpul trece.

Dougal Mclnnes era aşezat la un birou încărcat cu tot felul de documente; sprâncenele lui groase erau încruntate, exprimând nemulțumirea. Kate sfârşise prin a ceda tentației: traversase micuța stradă, împinsese o uşă de sticlă şi, de un sfert de oră, îi explica lui Douglas situația ei. în fine... mai mult sau mai puțin. Nu făcuse nici o referire la propunerea lui Greg. De fapt, cu cât se gândea mai mult la această propunere, cu atât se îndoia mai mult de seriozitatea ei. Vrusese s-o sperie, nimic altceva. Acum, îl privea pe inginerul acesta bătrân, un tip tare, care nu se dădea bătut cu una cu două, în speranța de a găsi la el un pic de înțelegere, dar în zadar.

- Doar nu sperați, totuşi, să aveți o sarcină uşoară?

Ochii lui neîndurători străluceau pe fața cu obrajii căzuți. Aruncă o privire ceasului de la mână ca să pună capăt întrevederii fără s-o spună explicit.

- Dacă cel puțin n-aş fi limitată de timp! Dacă aş avea un mijloc de transport, fără să fiu nevoită să mă bazez pe avionul domnului Henderson! El mi-a vorbit despre Land Rover. Aş putea găsi o hartă...

- Imposibil, o întrerupse McInnes. Nu există drumuri pe insulă, în afară de cele din oraş şi de cel care duce la aeroport.

Lui Kate îi venea greu să-l creadă. Credea oare că ea spera să circule pe autostradă? Dar era inutil să discute acum acest aspect al problemei; se va informa singură mai târziu.

- Trebuie prin urmare să recurgem la zborurile Companiei Drake-Inter, continuă el. La trăsuricile lui Greg Henderson, adăugă el în bătaie de joc.

- Nu există nici un alt mijloc de transport? insistă Kate.

McInnes oftă, răscoli în dezordinea hârtiilor îngrămădite pe biroul lui şi descoperi în cele din urmă o filă dactilografiată.

- Există vaporul care asigură aprovizionarea fermelor.

Parcurse pagina cu privirea.

- Dar următorul nu pleacă până săptămâna viitoare; oricum...

Se încruntă şi aruncă o foaie de hârtie.

-Cu siguranţă, nu sunteţi într-o călătorie organizată de Compania Cook.

Arătă sacoşa lui Kate şi blocnotesul ei.

- Aveţi o acoperire destul de bună... dacă nu cumva există suspiciuni privind sosirea dumneavoastră, adăugă el într-un fel neliniştitor. Dar nu vă aflaţi aici ca să faceţi fotografii frumoase, domnişoară Lawrence. Avem nevoie de concesiunea terenurilor de la Sealbank şi, nu ştiu de ce, Londra vă consideră drept persoana capabilă s-o obţină.

Se opri. Un zâmbet feroce plutea pe buzele lui când contiuă:

-Nu abandonaţi încă. Nu se ştie niciodată ce se poate obţine de la un bărbat... dacă i se oferă ce-i trebuie!

De furie, Kate scrâşni din dinţi: avea atâta dreptate!

Mai târziu, urcând poteca spre hotel, continua să fiarbă de furie. Probabil că insula aceasta, izolarea ei, lipsa de companie feminină, purtau vina că făcuseră din bărbaţi nişte creaturi cu mintea deformată. Asta îl afectase cu siguranţă şi pe Dougal Mclnnes, care nici măcar nu-şi dăduse osteneala să-şi ascundă dispreţul grosolan. Care să fi fost oare motivul? Era de presupus că se aflau amândoi de aceeaşi parte a baricadei. Sau era supărat pe Londra că îi trimisese ajutor? Si, mai cu seamă, o femeie?

în sfârşit, într-un fel sau altul, voi obţine concesiunea, hotărî ea cu fermitate. Grăbi pasul, deoarece se apropia ora mesei de prânz. Si mă voi lipsi de serviciie dumneavoastră, domnule Dougal Mclnnes!

Hotelul, cel puțin, constituia o insuliță de consolare, în toată afacerea aceasta. Kate fu mulțumită să se afle la adăpost de vânt. Stabilimentul era mic, fără pretenții, dar confortabil. Proprietarii păreau pregătiți să joace toate rolurile; doamna Bryant se afla în momentul acela la recepție, preocupată de documentele ei.

- Sunt mulțumită că vă văd, îi spuse ea lui Kate, întinzându-i cheia. S-a telefonat de la stația de radio. Cei de acolo vor să vă vadă pentru un interviu radiodifuzat. Veți avea ceva deosebit de transmis revistei dumneavoastră.

Kate simți că se sufocă.

- Să mă duc la radio?... Glumiți.

- Nu vă neliniștiți, zise doamna Bryant, care ghicise fără dificultate gândurile tinerei femei. Ei fac întotdeauna interviuri cu vizitatori, deoarece vor să afle de ce sunt aici, ce cred despre insula noastră...

Totul mergea din rău în mai rău. Doamna Bryant vorbise despre radio, deoarece insula nu avea televiziune. Totuși, asta însemna cel puțin două mii de ascultători, printre care Greg Henderson. Acoperirea lui Kate nu va rezista mult timp unei verificări atât de minuțioase. Existau cu siguranță acolo numeroși fotografi experimentați, fără să-i mai numere pe natu- raliști. La ideea de a vorbi la radio, lui Kate îi îngheță sângele în vine.

- Va fi foarte simplu și vă vor face o bună primire, continuă gazda ei, consultându-și ceasul. Veți merge acolo după masa de prânz. Vor fi pregătiți să vă înregistreze și mi-au spus că vor transmite interviul seara. Este mai bine decât să vorbiți în direct.

Se plecă peste birou ca să bată ușor brațul lui Kate.

- Vă veți întoarce aici și vă veți asculta în programul de la ora opt.

Kate încercă să refuze, dar doamna Bryant începea s-o privească

într-un fel straniu; atunci, Kate cedă şi spuse că se va duce. Dacă nu făcea ca toată lumea, va atrage şi mai mult atenția asupra ei... Cu puțină sporovăială, se va descurca probabil foarte bine.

Puțin mai târziu, totuşi, în timp ce savura un prânz excelent, îşi aminti cuvintele lui Greg: îi spusese că în cursul dimineții se va duce la stația de radio. Kate simți brusc că nu-şi mai poate continua masa. Interviul era oare o idee a lui? Ii întindea o cursă?

„Stația de radio” era un cuvânt destul de pretențios pentru o clădire mică, având un singur eraj, care adăpostea în acelaşi timp şi biblioteca.

- Deocamdată se înregistrează o emisiune şcolară, îi spuse o tânără femeie, al cărei accent de spicheriță ar fi părut demodat, chiar pentru radioul englez. Dar n-ar trebui să mai dureze mult, continuă ea nelămurit, şi nu le vor trebui mai mult de câteva minute ca să vă intervieveze.

Remarca aceasta o nelinişti pe Kate. La drept vorbind, n-avea nimic de spus... Cum de ştia această femeie?

Aşteptară doar câteva clipe pe culoar. Apoi becul roşu de deasupra uşii studioului se stinse şi, aproape imediat, uşa se deschise larg.

- Ia te uită! Dar este Kate a noastră!

Greg Henderson, înalt şi tulburător, bara trecerea spre intrarea în mica încăpere.

- Ai venit pentru interviul vizitatorului?

Se prefăcea că nu ştie. Când ea încuviință, expresia lui de falsă surpriză se transformă în malițiozitate şireată.

- Țin să văd asta, murmură el.

Si reintră în studio. Kate se aştepta ca cealaltă femeie să-l oprească. Ea nu părea însă deloc dispusă să-l rețină şi fu cât pe ce să uite de Kate, care continua să aştepte pe culoar.

- Când sperați să vă vedeți publicate articolele?

întrebarea era clară, şi Kate, încolţită, rămase cu privirea fixată asupra microfonului. Până în momentul acesta, lucrurile nu se desfăşuraseră prea rău; Greg şi cu ea stăteau fiecare la o extremitate a mesei, iar ziarista între ei doi. Un perete al minusculei încăperi era din sticlă şi Kate îi vedea prin el pe tehnicienii care manevrau butoane.

- Mă tem că nu pot să vă dau o dată precisă, se scuză Kate cu amabilitate.

Ochii pătrunzători ai lui Greg n-o slăbeau nici o clipă, din spatele predelei formată de genele lui lungi, şi Kate era pe deplin conştientă.

- Aţi mai făcut asemenea reportaje fotografice? veni întrebarea următoare.

- Ei bine... da, destul de asemănătoare, răspunse cu greutate Kate.

- Cred că invitata noastră va găsi insula aceasta cu totul deosebită de cele pe care le cunoaşte deja, interveni în discuţie Greg.

Se amesteca din nou unde nu-i fierbea oala, şi Kate se săturase.

- Cum eu sunt invitata, începu ea cu un aer trufaş, părerea mea poate are mai multă importanţă.

Ziarista oftă şi aruncă o privire încărcată de înţelesuri spre tehnicieni. Tăcută, ridică mâna, asemenea unui regizor de film, ca să anunţe: „Opriţi!"

- Domnişoară, cred că ar fi preferabil să aşteptaţi întrebări precise înainte de a răspunde. In felul acesta, vom avea mai puţine dificultăţi la montaj.

Făcu semn să se reia înregistrarea, iar Kate roşi. Evita să-l privească pe Greg Henderson. Acest bărbat afurisit părea pe punctul să izbucnească. Nici măcar nu încerca să-şi ascundă râsul care i se simţea în voce când continuă să descrie animalele care populau insula.

Kate tuna şi fulgera în sinea ei. Greg trebuie să fi organizat totul, deoarece se pare că ştia pe dinafară desfăşurarea operaţiunii. Dar el nu

câştigase încă partida. Kate avea timp să revină la atac.

- Veţi vizita câmpia, domnişoară Lawrence? veni întrebarea următoare.

Dacă Greg spera s-o vadă luată pe nepregătite, nu se va alege cu nici un folos, de data asta. Cuvântul „câmpie“ venea de la sud-americanul „campos” sau teren agricol. Kate îşi învăţase bine lecţia şi ştia că, în afara oraşului Francistown, locuitorii considerau restul insulei drept „câmpie”; tocmai voia s-o spună când o idee şireată îi trecu prin minte. De ce nu, Greg n-o merita oare? Inima începu să-i bată mai repede şi, cu respiraţia pe jumătate tăiată, răspunse:

- Da, mă voi duce să vizitez câmpia.

Se opri o clipă şi continuă:

- Domnul Henderson a consimţit foarte amabil să mă ducă la Sealbank, cu avionul său.

Figura bărbatului vizat rămase de piatră, dar privirea lui se înăspri şi buzele i se strânseră. Ziarista nu înţelesese maliţiozitatea şi termină interviul urându-i lui Kate o şedere plăcută.

La puţin timp după aceea, se regăseau cu toţii pe culoar: Greg cu braţele încărcate de cărţi, Kate îmbrăcându-şi impermeabilul. îşi regreta deja impetuozitatea. Oare ce va spune Greg? De ce nu protestase? Dar erau deja afară şi, în ceea ce o privea, era mulţumită să plece.

- Vrei să te întorci cu mine? îi propuse Greg.

Deschise portiera Land Rover-ului său, dar Kate scutură din cap şi el nu insistă. Auzi portiera trântindu-se şi, când întoarse capul, maşina se hurduca pe drum şi lua viteză. în fine, ieşi din raza vederii şi Kate putu să respire mai în largul ei.

Uşurarea ei a fost însă de scurtă durată. Kate nu putu rezista dorinţei de a asculta emisiunea, înainte de masa de seară. în

intimitatea camerei sale, îşi permise să râdă de răspunsurile ei bâiguite. Era convinsă că Greg ordonase să se taie comentariul ei, dar n-o făcuse. „Domnul Henderson a consimţit foarte amabil să mă ducă...“ Fraza era la locul ei. Acum, el era strâns cu uşa.

* * *

In seara aceea, după cină, Kate îşi luă din nou cafeaua în salon; de data aceasta, îi întâlni aici pe cei doi bărbaţi de la staţiunea meteorologică, veniţi o dată cu ea. Familiile celor pe care aceştia îi înlocuiau îşi sărbătoreau plecarea şi cele două soţii, care nu se întorseseră în Anglia de patru ani, o asaltară pe Kate cu întrebări referitoare la modă.

- Cât de lungi se poartă rochiile?... Oh, să regăsească nişte coafori buni...

In mod inevitabil, cei patru bărbaţi începură o discuţie separată. Kate acceptă această flecăreală care o relaxa, după încercările prin care trecuse în ultimele zile. Incetul cu încetul, întrebările privitoare la Londra se epuizară şi i se puseră altele despre ea însăşi. Interlocutoarele ei ascultaseră emisiunea de la radio. Cea mai în vârstă dintre cele două, o femeie veselă, cu o privire poznaşă, o întrebă pe Kate cum de reuşise să-l convingă pe Greg Henderson s-o ducă la Sealbank.

- Avem metodele noastre, răspunse ea pe un ton de glumă.

Incerca să facă pe reporterul experimentat şi să uite de golul pe care-l simţea în stomac. Dacă s-ar putea să nu depindă de el ca să ajungă acolo! Dacă ar putea închiria un Land Rover... Işi aminti atunci remarca lui Dougal şi propria ei hotărâre de a şti la ce să se aştepte în legătură cu drumurile. Trebuia totuşi să existe câteva pe insula asta!

- Nu, nu există, îi confirmă cealaltă femeie.

Aceasta avea un păr castaniu, scurt, care ar fi avut într-adevăr nevoie de o tunsoare corectă.

- întreținerea unei rețele rutiere pe acest gen de teren ar necesita sume astronomice. Aşa se explică de ce fermele se găsesc toate pe coastă, pentru a putea fi aprovizionate cu vaporul. Abia de puțin timp se poate recurge la serviciile companiei lui Greg, dar numai în locurile unde este posibilă aterizarea.

- Este de-a dreptul neobişnuit din partea lui să ia cu sine... vizitatori, zise cealaltă femeie cu o uşoară ezitare.

Vizitatori... Fusese oare pe punctul să spună „ziarişti"? Dar Kate cunoştea deja sentimentele lui Greg față de genul acesta de creaturi.

- Dacă vom mai fi aici când vă întoarceți, veți veni să ne povestiți despre vizita dumneavoastră, nu-i aşa?

Tonul vocii ei părea să insinueze că această întoarcere era puțin probabilă... Kate zâmbi, dar nu răspunse. întoarse capul la intrarea unei tinere blonde şi elegante. înaltă şi zveltă, avea ținuta aristocratică a unui pursânge. Ea fiind scundă şi brunetă, Kate ofta întotdeauna de invidie la vederea unor asemenea femei.

- Este fiica mai mare a guvernatorului, Laura, murmură cineva.

Tânăra se întoarse spre uşă, aşteptându-şi însoțitorul.

Kate auzea pentru a doua oară vorbindu-se despre guvernator. îi reveni automat în minte prima ocazie: acolo, în holul de la intrare, când Greg Henderson ridicase telefonul. De aceea, era pregătită să înfrunte inevitabilul când el îşi făcu intrarea şi o ghidă încet pe distinsa şi eleganta Laura spre o masă mai ferită. Kate se aştepta să-l vadă îmbrăcat simplu, cum i se înfățişase întotdeauna. Dar n-ar fi crezut posibil un asemenea contrast: în seara aceasta era extraordinar de seducător. Purta un constum splendid de culoare închisă, bine ajustat pe umerii lui largi, o impecabilă cămaşă albă, care îi punea scandalos în valoare tenul bronzat, şi o cravată neagră care dovedea că nu avea nici o nevoie de podoabe de prisos. Trecu pe lângă masa lor şi

făcu un mic semn din cap care nu se adresa nici ei, nici cuiva anume. Kate abia dacă îi răspunse, dar remarcă degetul mare al lui Greg care mângâia uşor braţul Laurei prin mâneca de mătase roz. Kate îl simţi ca şi cum o atingea pe ea însăşi.

Bărbaţii se alăturară din nou conversaţiei generale: se vorbea despre zboruri şi condiţii atmosferice. Lui Kate i se aduse un pahar, ceea ce o ajută să-şi ocupe mâinile. Era foarte bine să râdă şi să glumească într-o companie amicală, dar cum putea să se comporte firesc când îl vedea pe Greg Henderson cu coada ochiului? Trebuie să se fi aşezat acolo intenţionat, ca să se expună permanent vederii ei, în timp ce se apleca tandru spre însoţitoarea lui, îi zâmbea fermecător şi mişca în joacă o veioză bine plasată pe masă, ca să-i facă părul să strălucească. Liniştea serii era distrusă, şi el o ştia prea bine. Va veni oare la ea pentru câteva clipe ca să-i spună că nu va fi nici o călătorie? Kate se simţea încordată, plină de îngrijorare, şi asta o irita. Foarte bine, îşi spuse ea, eşti pe o cale greşită şi eşti tulburată. Cuvinte rezonabile, dar care n-o ajutau cu nimic. Greg Henderson era prin urmare foarte obişnuit cu femeile, el nu ducea o viaţă de călugăr, dar asta nu era de natură să-i uşureze sarcina. Incercase degeaba să redevină stăpână pe sine, neliniştea n-o părăsea. In fine, Greg şi Laura se ridicară. Dar nervozitatea făcu loc unei deprimări nelămurite. Se părea că, oricum, nu-şi va regăsi liniştea.

Puţin înainte de miezul nopţii, grupul se despărţi; le ură noapte bună şi promise să vină să bea o cafea cu ei, la următoarea lor trecere pe acolo. Apoi urcă scara. Sala de baie era liberă, remarcă în treacăt.

Işi strânse lucrurile în câteva clipe. Făcu o baie cu multă spumă şi se destinse după grijile din timpul zilei.

Greg Henderson lăsase să-i scape două ocazii: în primul rând, ar fi putut face o tăietură în interviu; în al doilea rând, când o revăzuse în salon, ar fi putut să-i spună că nu putea fi vorba de o şedere a ei la

Sealbank. Ar fi umilit-o de față cu martori, dar asta nu era de-ajuns ca să-l rețină. Kate ieşi din cadă fără tragere de inimă. Poate că o va duce realmente acolo, la urma urmei? Dar când?

Kate ocupase baia mai mult timp decât avusese intenția. îşi lăsă părul strâns în vârful capului, îşi îmbrăcă rapid capotul şi se enervă cu cordonul. Când să iasă din baie, uşa îi opuse rezistență; când reuşi în sfârşit să iasă pe palier, trusa de toaletă îi scăpă pe podea. Blestemând în şoaptă, se aplecă să adune totul.

- Era şi timpul!

îşi ridică brusc capul. Se părea că-l făcuse din nou să apară ca prin farmec.

- Eu... nu ştiam că aştepți. Ar fi trebuit să bați.

îi tremurau degetele. Culese o cutie de pudră şi un borcănaş de cremă care se rostogoliseră până la picioarele goale ale lui Greg Henderson. El se aplecase ca să i-o ia înainte. Halatul lui de baie se deschise şi descoperi un picior bronzat, până la coapsa musculoasă.

- Mulțumesc, murmură ea fără să-l privească.

îi auzi râsul ironic.

- Poți fi gata dimineața devreme?

Se ridică şi Kate făcu la fel. Nu încercă s-o ajute; îşi îngrămădea lucrurile în trusă şi, în acelaşi timp, îşi ținea capotul strâns pe ea.

- La ora şapte? continuă el pe acelaşi ton. Aş vrea să plec rezonabil de devreme.

Kate nu se aşteptase la o plecare atât de rapidă.

- Perfect! răspunse ea.

Făcu un efort ca să-i susțină privirea. Găsi acolo aceeaşi expresie de dorință calculată... Calculată, poate, dar cu siguranță eficace, şi Kate îşi simți brusc palmele umede.

- De ce ți-ai schimbat părerea? întrebă el.

Kate nu înțelegea, era evident; după o scurtă pauză, el adăugă:

- De ce te-ai hotărât să accepți regulile mele, în cele din urmă?

Kate își aminti de propunerea lui din dimineața aceea. Dar atunci, el glumea. Doar nu vrusese totuşi să spună... Inima ei începu să bată mai tare.

- Vin la Sealbank potrivit propriilor mele reguli, domnule Henderson, reuşi ea să spună. Vreau ca lucrul acesta să fie foarte clar.

Greg făcu ochii mari în fața acestei îndrăzneli.

- Este inutil să mai discutăm, continuă Kate, deoarece două mii de persoane sunt la curent cu acest plan. Prin urmare, dacă ții să-ți păstrezi reputația în ochii comunității, te sfătuiesc să nu întreprinzi nimic ce ar putea să rupă acest echilibru fragil. Guvernatorul, sunt sigură de asta, ține ca unui reprezentant al presei să i se acorde cea mai deplină ospitalitate. Dacă nu sunt tratată cu tot respectul cuvenit, va fi cu siguranță nemulțumit s-o afle.

Greg nu se arătă câtuşi de puțin impresionat de această replică promptă; de fapt, îşi exprimă printr-un zâmbet asemănător cu o grimasă disprețul pentru astfel de păreri.

- Doar nu-ți închipui că mă sinchisesc de aprobarea publică, îi aruncă el calm. Si nici un guvernator nu va vedea cu ochi răi concepția mea despre ospitalitatea față de o tânără femeie atât de întreprinzătoare. Te-am pevenit, dacă vii, accepți regulile mele, Kate. Ştiu exact cum trebuie să se termine o asemenea vizită şi ar fi o prostie din partea mea să încerc să te înşel sau să mă amăgesc singur.

- în cazul acesta, călătoria nu va avea loc, îl anunță Kate cu un aer indiferent.

îşi ridică bărbia, se răsuci pe călcâie şi vru să se îndepărteze rapid pe culoar; dar el o prinse brutal de umăr şi o obligă să se întoarcă pentru a-i face față.

-Călătoria aceasta nu poate fi anulată, Kate, deoarece ai anunțat-o la radio. Ce ajutor crezi că poți obține de la ceilalți locuitori ai insulei când vor lua cunoștință de această schimbare bruscă de atitudine? Ce se va spune la Londra când se va afla vestea?

Era mult mai aproape de adevăr decât voia Kate să recunoască. Aproape că auzea râsul disprețuitor al lui Dougal Mclnnes. Peste măsură de enervată, îi aruncă printre dinți:

- Presupun că șantajul este singura dumitale armă ca să ai femei!

- Nu-ți frământa frumosul dumitale cap cu felul în care îmi procur femei, murmură el sălbatic.

O împinse cu spatele într-un perete și continuă:

- întreabă-te mai curând ce le fac femeilor mele, o dată ce ajung acolo!

Capitolul 4

- Nu încerca să mă intimidezi, domnule Henderson, ripostă Kate, palidă de furie. Dă-mi drumul imediat sau îl chem pe director în ajutor!
- Oh... foarte bine... nota zece pentru curaj, domnişoară. Greg o ţinea lipită de perete cu mâinile lui puternice, dar
Kate refuza să se zbată şi îl sfida cu ochii ei strălucitori.
- Si ce îi vei spune prietenului meu, directorul hotelului? Greg vorbea pe un ton calm şi sigur de sine, şi lui Kate îi
venea să urle.
- Ii vei spune că refuz să mă las manevrat şi că ţin să-i dau abilei noastre domnişoare lecţia pe care o merită? E timpul s-o faci, Kate, şi cum se pare că m-ai ales pe mine...
- N-am făcut nimic de felul acesta. Numai pentru că vreau să fac câteva fotografii...
- In special la Sealbank...

Reproşul era clar şi încărcat de suspiciuni; Kate pierdu puţin din îndrăzneala ei.

- Aşa-i mai bine, zise el.

Mâna care o ţinea de mijloc îşi slăbi puţin strânsoarea; degetul mare al lui Greg îi mângâie spatele.

- O femeie trebuie să ştie când să se lupte, dar şi când trebuie să se oprească.

Ezită o clipă, apoi continuă:

- Prin urmare, Kate, iau asupra mea sarcina să te învăţ.

De ce oare părul acestui bărbat cădea astfel... puţin încreţit la extremităţi? Si de ce se gândea la asta? Ce-i păsa ei? Kate cunoştea răspunsul, trebuia să iasă rapid din această situaţie.

- Mă duc la culcare, anunţă ea, reluându-şi îndelung respiraţia,

în genul unei ducese ofensate. N-am să țin seama de impertinența dumitale, domnule Henderson, dar dacă vei uita din nou, nu voi avea de ales şi voi fi nevoită să merg mai departe.

Cu o mişcare dispreţuitoare a încheieturii mâinii, împinse brusc braţul lui Greg şi aşteptă ca el să dea înapoi. Apoi, cu o stăpânire de sine supraomenească, se îndreptă spre camera ei, cu capul sus, cu toată aparenţa unei femei calme, liniştite, sigură de ea. Dar nu reuşi să reziste şi aruncă o privire în urmă înainte de a deschide uşa.

Greg era în capătul celălalt al culoarului, sprijinit cu spatele de perete, cu unul din degetele mari vârât sub cordonul halatului de baie. N-avea aerul unui om care tocmai întâlnise un adversar demn de el sau care să se fi amuzat. Oricare ar fi fost reacţia înţeleasă de Kate, această privire rapidă îl surprinse într-o meditaţie serioasă, fără vreo urmă de zâmbet pe buze.

Kate se stăpâni până la capăt: o dată în siguranţă în camera ei, răsuci cheia în broască, lăsă să-i scape un suspin adânc şi se prăbuşi pe pat. Poate că ar trebui să renunţe la această călătorie înainte să fie prea târziu. Dacă ar exista vreun avion spre continent, a doua zi... Dar singurul care urma să decoleze se va îndrepta spre Sealbank. Kate încercă să-şi închipuie ce o aştepta acolo. Nu era nevoie să dea frâu liber imaginaţiei, deoarece avea toate amănuntele. Puse mâna pe servieta cu documente şi o goli. îşi făcea de lucru până când îşi va regăsi liniştea.

Timp de un an şi jumătate, Dougal Mclnnes trimisese la Londra rapoarte amănunţite. Kate avea un rând de fotocopii şi găsi toate informaţiile necesare. Era greu de ajuns la Sealbank, uneori imposibil, dar era una dintre moşiile cele mai importante de pe insulă... un fel de mic cătun englezesc. Aici trăiau mai multe familii, fiecare într-o casă personală... Va reuşi cu siguranţă să stabilească legături cu una sau cu

alta. Acoperişul lui Greg Henderson nu va fi singurul posibil.

îndată ce pricepu asta, Kate se simţi oarecum uşurată, dar cu toate acestea petrecu încă o noapte destul de agitată. Se răsucea în patul ei şi revedea toată situaţia în minte. Totul va merge mai bine, o dată ajunsă acolo. A doua zi dimineaţă, continua să se agaţe cu disperare de această idee, în micul birou al aeroportului.

Greg nu se răzgândise, iar Kate nu ştia dacă trebuia să se bucure sau să regrete. îl privea îndeplinind nenumărate formalităţi.

De ce oare bărbatul acesta o tulbura atât de mult? Ce se întâmpla cu ea? De ce misiunea ei nu mergea bine, înainte chiar de a fi început? Degetele îi tremuraseră, seara trecută, când îşi strânsese lucrurile răspândite din trusa de toaletă. Fusese oare numai din cauza prezenţei lui Greg? Putea să se lase impresionată de înfăţişarea lui seducătoare, în vreme ce-l ura în mod conştient? Seducător... cine vorbea de seducător? Dar era, într-un anume fel, fără să corespundă idealului ei. Ea aprecia mai degrabă un bărbat sofisticat, un orăşean... Dintr-o dată, imaginea unei tinere în rochie de mătase roz se ivi în faţa ei, cu Greg Henderson lângă ea, arătând irezistibil în acea împrejurare. Kate oftă. Totul era confuz în mintea ei. Unde era existenţa ei londoneză, atât de bine ordonată?

- Să luăm copilaşul! zise Greg.

Se apropiase în timpul reveriilor lui Kate. Porni în urma lui pe pistă. Uşoara ei îngrijorare se transformă într-o teamă care îi strânse inima, la vederea micului avion. Trebuie să-şi fi pierdut minţile... Dar Greg o ajuta deja să urce la bord, îngrămădea bagajele lor în spate şi se aşeza pe scaunul pilotului.

O oarecare apropiere era inevitabilă într-un spaţiu atât de limitat: umerii li se atingeau, braţele de asemenea, când Greg se apleca în faţa ei ca să rotească manetele şi să citească indicaţiile aparatelor de

măsură. El îşi scosese haina, iar ea taiorul; cămaşa bleu pal a lui Greg îi sublinia forța şi îi scotea în evidență umerii largi. Kate găsea copleşitoare virilitatea lui; reuşi cu greu să-şi stăpânească reacția când o ajută să-şi prindă centura de siguranță.

Fețele lor erau la câțiva centimetri una de alta, încât o vedea pe cea a lui Greg în detalii microscopice... Ii încredința viața ei. Dacă avionul va ateriza normal, îi va rămâne îndatorată. Ideea o tulbură brusc.

Greg îi citea oare gândurile? Stia oare, în clipa aceea, că nu se simțise niciodată atât de vulnerabilă? Calmul ei aparent nu-i trăda zbuciumul interior? Privirile lor se întâlniră o secundă.
Kate avu impresia că era un mic animal prins în cursă de un vânător, ținut strâns, cum era ea în realitate, într-o plasă solidă. Haide, fata mea, stăpâneşte-te!

-Ai mai zburat într-un avion ca acesta? o întrebă Greg liniştit.

Era întors spre ea şi un braț se sprijinea pe spătarul scaunului lui Kate. Credea că este speriată? Era o excelentă portiță de scăpare; Kate scutură din cap şi ridică din umeri cu nepăsare: reacționase bine.

- Totul va fi bine, spuse el.

O bătu liniştitor pe braț şi reveni la comenzi; făcu ultimele verificări înainte de plecare şi uită cu totul de existența lui Kate.

Motorul demară zgomotos, făcând-o pe Kate să tresară. El trebuia să piloteze avioane, ca alții maşini sport: ca să-şi demonstreze vigoarea. Kate îşi stăpâni un râs înăbuşit, mulțumită să-şi vadă sentimentele revenind la măsuri corecte: în sfârşit, aprecia bărbatul după valoarea lui. Cel puțin, la înălțime el nu va avea răgaz: trebuia să-şi păstreze mâinile pe manete până la aterizare, altfel ar fi amândoi în pericol de moarte.

încetul cu încetul, autoritatea lui calmă avu asupra lui Kate un efect liniştitor. Era tot atât de atent la decolarea micului său avion, ca oricare pilot al unui avion cu reacție.

Elicea care se învârtea forma o pată vagă, imprecisă; zgomotul era asurzitor. Greg îşi puse casca şi vorbi în microfonul încorporat; Kate nu auzea un cuvânt. El scrise în grabă ceva în planul de zbor. Porniseră şi se îndreptau anevoios spre capătul pistei.

- Centura de siguranță este prinsă bine?

Oprind avionul, Greg se întoarse spre ea. Era din partea lui o ultimă verificare automată, înțelese Kate. Faptul că o fixase el însuşi puțin mai înainte nu avea importanță. Greg, pilotul în orice caz, părea să se intereseze de binele ei.

După un alt control, când motorul fu bine ambalat şi când totul vibra, înaintară în sfârşit pe pistă şi prinseră viteză ca să decoleze. Liniile albe defilau dedesubtul lor. O uşoară tresărire: micul avion părăsise solul şi îşi ridica botul spre cer, însetat de libertate.

Kate nu avea destui ochi ca să vadă totul. Aeroportul rămăsese departe în urma lor. Greg virase uşor pe o aripă şi se îndrepta spre lanțul înalt de munți care o fascina de când sosise.

Urmară noi însemnări în planul de zbor, un savant control al traiectoriei, şi manşa deveni uşoară ca un fulg: lui Greg îi era de- ajuns un deget ca s-o manevreze. El îşi scoase casca, privi cerul ca să se asigure de limpezimea lui şi se lăsă pe spătarul scaunului ca şi cum partea dificilă a programului era îndeplinită şi nu mai rămânea decât să aştepte.

Pentru Kate, nimic nu mai avea importanță, în afară de ea însăşi şi de Greg în vacarmul şi izolarea aceea. Işi lăsase pe pământ toate problemele, devenite neînsemnate. Universul ei, viața ei, totul depindea de mâinile îndemânatice ale bărbatului aşezat în stânga ei. Ii

recunoştea cel puţin priceperea. Existenţa ei, sau mai exact sfârşitul acesteia, nu mai depindea de ea. In aceste condiţii, la ce bun să-şi facă griji? De aceea, nici nu-şi făcea. Privea în jurul ei, uimită, tot atât de fermecată de priveliştea neguroasă a pământului ca primii oameni ajunşi pe Lună.

- Te simţi bine?

Greg îşi reluase personalitatea de pilot şi punea întrebarea din obişnuinţă, dar Kate nu reuşi să ascundă licărirea de încântare care strălucea în ochii ei.

- Minunat! mărturisi ea.

Se obişnuise cu zgomotul şi găsea conversaţia relativ uşoară, ridicând tonul.

- Suntem cam pe la jumătatea drumului, continuă Greg. Vezi locul acela, jos?

îi arăta o întindere de apă în formă de furcă.

- Ne aflăm aici, zise el bătând cu degetul harta în învelitoare de plastic de pe genunchii lui. Am zburat bine. Vântul din spate ne este favorabil.

- Cum de ştii asta?

- Sosim la repere mai curând decât este prevăzut.

îi întinse planul de zbor şi Kate văzu lista cu posibilele ore de sosire la diverse puncte de reper.

- Iată ora la care ar fi trebuit să ajungem aici, îi spuse Greg arătându-i prima coloană, şi iată ora reală a sosirii noastre. După cum vezi există o diferenţă serioasă. Dar, dacă am fi avut vântul în faţă...

- Am fi fost încetiniţi?

- Exact.

- Si în felul acesta zbori?

Situaţia părea ciudat de învechită. Unde erau oare toate echipamentele sofisticate de care auzise vorbindu-se?

-Pot să mă întorc la Francistown bazându-mă pe instrumentele mele.

Greg părea mulțumit că poate să dea câteva explicații. O făcea ca să se simtă în largul ei?

- Dar, continuă el, la Sealbank nu există radar. De aceea, fără vizibilitate, nu pot merge acolo.

Luară altitudine ca să treacă peste crestele înzăpezite. Locul părea sălbatic şi neospitalier, şi Kate se surprinse întrebându-se ce va găsi la Sealbank şi cu ce probleme va fi confruntată când va ajunge pe pământ. Se zărea din nou oceanul, în depărtare, dincolo de munți.

Fără să fi avut senzația unei coborâri progresive, Kate îşi dădu dintr-o dată seama că vedea totul în amănunt. Micul avion viră pe aripa stângă: Greg părea să fixeze un punct de pe sol, dar ea nu distingea nimic.

- Centura de siguranță este prinsă bine?

Mereu aceeaşi rigurozitate. Se pregăteau de aterizare şi ideea era surprinzătoare, deoarece zburau desupra oceanului. Greg redresă avionul şi încetini. Se apropiau de un port minuscul, mărginit de câteva case. Kate nu zărea nici o urmă de pistă. Işi simți gura uscată şi un mare gol în stomac când Greg făcu un viraj de patruzeci şi cinci de grade.

Jos, exact în fața lor, în spatele unei case mari şi albe, se afla un câmp mic... cu oi! Dincolo de el, o faleză şi toată întinderea oceanului. Era aşadar câmpul cu oi sau nimic.

Kate îi aruncă o privire lui Greg, temându-se să scoată vreun sunet care să-i distrag' atenția. Trebuie să-şi fi pierdut capul, dacă se gândea că poate aşeza avionul pe fâşia aceea minusculă de teren.

Avionul zbura mai încet şi dădea impresia că este suspendat în aer, oscilând ca o pendulă între vânturi contrare. Figura lui Greg era

încordată; îşi dirijă încet avionul şi-l aşeză fără necazuri pe iarbă, după un mic zid de pietre. Oile bătuseră în retragere.

El frână treptat şi rulă pe un teren nu foarte neted, în direcția casei. Acum, câmpul părea imens; nu folosiseră decât jumătate din el ca să aterizeze, şi temerile lui Kate dispărură, lăsând loc unei mari uşurări care îi provocă un fel de ameţeală.

în sfârşit, Greg întrerupse contactul şi se întoarse spre tânăra femeie. Fusese probabil pe punctul să facă un comentariu, dar se răzgândi şi trăsăturile lui aspre se destinseră încet; zâmbi când văzu expresia ochilor însoţitoarei lui.

- Atenţie, o sfătui el cu amabilitate. Nu te lăsa ameţită, este o pasiune plină de sacrificii.

- Eu... aş putea încerca? M-ai învăţa?

Ideea de a trece peste asemenea obstacole i se părea de necrezut, iar pe Greg îl făcu să-şi uite animozitatea.

- Vom vedea.

El îşi desprinse centura de siguranţă şi nu mai zise nimic; dar cuvintele lui avuseseră un ton aproape indulgent. înţepenită, Kate coborî clătinându-se din avion. Mintea ei era prada unui vârtej de posibilităţi. Suspină şi se simţi aproape fericită privind în jurul ei acest nou peisaj.

Greg îşi oprise avionul în spatele casei albe zărite din înaltul cerului. Kate trecu în spatele lui printr-o deschizătură practicată într-un zid şi îl urmă pe un drumeag care îi duse în spatele casei. Aceasta era aşezată într-o scobitură a terenului, apărată din trei părţi de relief, dar păstrând spre sud o vedere asupra coastei stâncoase şi crestate. Dougal voia să instaleze o nouă platformă pe undeva pe acolo, jos; dar Kate respinse deocamdată această idee. Erau abia la jumătatea drumului când apăru un câine negru cu alb, cu urechile culcate şi

limba roşie atârnând ca un drapel; se repezi spre Greg ca un uragan.

Acesta din urmă lăsă jos valiza lui Kate şi se apleca să primească animalul. Intre timp, un alt câine, mult mai liniştit, sosi în urma celui mai tânăr. Ceremonia de primire se repetă şi Greg se lăsă lins pe faţă. In fine, ordinea se restabili şi îşi reluară mersul spre casă.

- In lipsa mea, ei rămân cu administratorul meu, îi explică Greg.

Işi căuta cheia.

- Zgomotul avionului le anunţă întoarcerea mea.

Se apleca şi ciufuli un cap cu blană lungă.

- N-am reuşit niciodată să ajung la casă înaintea acestui prieten tânăr!

Era un mod potrivit de a sparge gheaţa, de a trece pragul şi de a intra în bucătăria lui Greg fără acel sentiment jenant că nu eşti la tine acasă. El umplu cu apă gamelele câinilor, aruncă o privire unui blocnotes de pe perete, în căutarea unor eventuale mesaje. Cum nu exista nici unul, Greg se întoarse în sfârşit spre Kate şi îşi relua rolul de gazdă... sau poate altul, poate mai neliniştitor? Expresia lui îi reaminti imediat tinerei femei cuvintele înspăimântătoare din seara trecută. Acum, era aici... Care erau oare intenţiile exacte ale lui Greg Henderson în privinţa ei?

După cum se părea, el nu considera că venise momentul să atace problema. Kate se simţi uşurată când el o conduse spre camera ei; urcară o scară destul de abruptă, traversară un palier larg, coborâră două trepte şi Greg deschise o uşă. Puse valiza ei pe covor.

- Nu îţi va lipsi nimic, sper. Am să pun apă la încălzit. Cafea?

O mişcare din cap a fost de-ajuns ca să răspundă celor două întrebări.

Era într-adevăr o cameră de oaspeţi? Să fi fost oare genul de loc

unde să găzduieşti o ziaristă care îți displace total? Patul cu baldachin era acoperit cu o cuvertură dintr-o țesătură uşoară cu desene mari, asortată cu perdelele şi cu perna aruncată pe un fotoliu tapițat cu catifea roz. Mobilierul de culoare închisă era din stejar masiv, iar în şifonier s-ar fi putut ascunde. Pereții erau împodobiți cu gravuri de plante şi animale; pe măsuța de toaletă se găseau un buchet de trandafiri şi şervețele de toaletă de culoare roz; plutea un miros de ceară. Camera fusese pregătită cu dragoste şi grijă, se vedea clar. N-avea importanță dacă Greg nu ceruse toate aceste atenții. Kate văzu pe fereastră soarele sclipind pe valuri. Pentru prima dată de la sosirea pe insulă, avu impresia că este vară.

Se duse în baie şi se aranjă puțin. Era ciudat de jenată să-şi lase lucrurile alături de acelea ale unui bărbat: un aparat de bărbierit, perii, o loțiune după ras. Aceasta mirosea a lemn de santal, ca şi crema de ras; amestecul trezea în Kate o certă plăcere senzuală pe care o putea explica în întregime.

Greg trebuia s-o fi auzit coborând scara, deoarece îi strigă:

- Sunt aici!

Kate se orientă după sunetul vocii lui, traversă un salon spațios şi se trezi într-o seră lungă. Nu se aştepta să descopere acolo o temperatură plăcută, chiar caldă; atmosfera era amenințătoare, din cauza mirosurilor amestecate ale mai multor specii de trandafiri. Cei din camera ei proveneau aşadar de aici, nu puteau creşte afară.

Un asemenea confort o surprinse pe Kate. Vederea lui Greg o uimi şi mai mult: era întins pe un şezlong şi ținea o fermecătoare ceaşcă de cafea din porțelan, care părea deplasată în mâini atât de mari.

- Ti-am turnat cafea.

O urmări cu privirea; ea se duse să-şi ia ceaşca de pe o masă şi reveni să se aşeze într-un leagăn de grădină, cocoțându-se foarte confortabil pe marginea lui. îl urmări la rândul ei pe Greg golindu-şi

ceaşca, punând-o încet pe pământ şi întinzându-se din nou, aproape la orizontală. El închise ochii şi se încredinţă soarelui ca şi cum era în croazieră pe mările sudului.

Fermecător! Dar cel puţin Kate nu era obligată să susţină o conversaţie cu el. Unde erau câinii? închişi în bucătărie, după toate probabilităţile. Ce bădăran! Neavând altceva de făcut, îşi lăsă privirea să rătăcească peste frunzişuri, corole catifelate şi plante agăţătoare. Era locul cel mai agreabil dintre cele descoperite în ultimul timp, dar de ce aparţinea acestui bărbat? Totul părea de necrezut, extraordinar. De exemplu, această cafetieră din argint, în locul unui vas de faianţă. Aceste ceşti... Kate întoarse discret farfurioara: Spode. Ar fi trebuit să bănuiască... şi ea se aştepta să găsească un serviciu grosolan. Oare ce alte surprize îi rezerva Greg Henderson? Si de ce era întins acolo, liniştit, ca acalmia dinaintea furtunii?

Pulovărul i se lipea lui Kate de spate; de ce nu-şi pusese o bluză? Cât timp va trebui să rămână acolo? Totul era calm; auzea tic-tacul orologiului de la intrare, o muscă zburând desupra capului ei. De ce el nu spunea nimic? Aştepta ca ea să facă primul pas? începu să numere ochiurile de geam ca să nu înnebunească.

- Am să plec curând, zise Greg.

Ea nu ajunsese la cincizeci şi se întreba dacă o văzuse privin- du-şi ceasul. Aruncă o scurtă privire în direcţia lui, dar el abia deschidea nişte ochi somnoroşi.

- Voi lipsi cea mai mare parte a zilei, ca să rezolv afaceri cu Ralph... administratorul meu, adăugă el ca şi cum ea nu înţelesese. Trebuie să punem totul la punct pentru tunsul oilor.

Kate se străduia să-l asculte, dar el putea să-i tot vorbească mereu despre amănunte practice. Să-l vadă culcat acolo în toată lungimea lui,

în pantalonii bleumarin strânşi pe corp... şi în această cămaşă descheiată care lăsa să se vadă mici picături de transpiație... Prin urmare, şi lui îi era cald. Cu atât mai bine! Poate că soarele era de vină, la urma urmei, şi nu această senzație stranie pe care o încerca din nou, ca în avion, sau ca în prima seară când stătea în pragul camerei ei: un bărbat puternic, hotărât, intangibil.

Ieşi de aici cât mai ai încă posibilitatea! Kate se îndreptă spre masă ca să-şi lase pe ea ceaşca. Mai putea gândi încă logic sau era prea târziu? Ochii somnoroşi care o urmăreau începură să strălucească periculos. El îi întinse ceaşca s-o ducă pe masă, dar, în clipa când înaintă ca s-o ia, el îşi retrase mâna şi Kate trebui să se apropie; cu mâna liberă, o prinse prompt de încheietura mâinii şi lăsă după aceea ceaşca jos ca să n-o spargă. Venise pur şi simplu în întâmpinarea intențiilor lui şi Kate se necăji că se lăsase prinsă atât de uşor.

- Sunt sigură că ai o zi foarte încărcată, zise ea pe tonul cel mai liniştit cu putință. Nu vreau să te rețin... Trebuie să ai multe treburi de...

Dar la ce bun să continue? Ar fi putut tot atât de bine să dea cu capul de un zid de cărămidă.

- Am timp destul pentru toate, murmură Greg cu o voce atât de blândă încât Kate se înfioră. De ce nu te aşezi confortabil şi să te destinzi, să profiți de soare... Aş putea să-ți fac un locşor aici.

Nici măcar nu avu timp să reacționeze: mâna lui Greg se strânse şi o obligă să se aşeze lângă el.

- Aşa este mult mai bine. Acum pot să te văd fără să-mi sucesc gâtul. Si de ce să mă duc la treabă? Nu merit să mă odihnesc după ce te-am adus aici cu avionul?

îi mângâia încet brațul. Ar fi putut să scape, dar nu avea curajul... Respirația i se acceleră, încercă să şi-o stăpânească, dar Greg observă şi

o licărire de triumf trecu rapid prin ochii lui.

- Unii s-ar gândi că merit chiar mai mult... Nu ai obținut ce voiai, Kate? Ai ajuns la Sealbank. Nu putem uita întrebările de genul „de ce” şi „cum”?

Zâmbetul lui se lărgi.

- Acum, vino să-mi mulțumeşti cum se cuvine.

Nu prevăzuse că lucrurile se vor petrece în felul acesta. Ar fi trebuit să găsească un mijloc să-l oprească, o remarcă banală, dar nu-i venea nimic în minte. Se lăsa în seama dispoziției nepăsătoare a lui Greg, care o copleşea ca parfumul îmbătător al trandafirilor, îi anihila orice rezistență şi îi suscita o anume plăcere senzuală. Degetele de pe umărul ei începură să se joace cu părul ei lung, castaniu; cu ochii lui, cu mâinile, Greg o trăgea spre el. Buzele lor se atinseră uşor şi, o clipă, bunul simț o făcu pe Kate să dea înapoi, dar Greg o sorbea din ochi neînduplecat şi mâna lui, aflată în spatele capului ei, o făcu să se aplece din nou înainte.

De data aceasta, orice timiditate dispăru, iar Kate începu să accepte acest sărut, şi chiar cu plăcere. Nu mai era vorba de agresivitate din partea acestui bărbat care o manipula cu o abilitate de necrezut. Dintr-o dată, deveni incapabilă să se minuneze sau chiar să gândească: o cuprinse o senzație plăcută de căldură şi îi afectă simțul realității. Căldura deveni mai puternică, mai intensă, mai exigentă şi el obținu ceea ce urmărea. Incetul cu încetul, Kate prindea curaj, răspundea tuturor inițiativelor lui Greg...

Ce făcea oare? Nu mai era stăpână pe ea.

Ceva, totuşi, o opri brusc: Greg nu mai reacționa. Incre- menise cu totul. Işi ridică ochii ca să-i întâlnească pe ai lui, nesigură, gata să zâmbească timid... Poate că se lăsase antrenată... Dar privirea lui nu era aceea la care se aştepta, figura lui Greg se înăsprise.

- Nota zece, domnişoară Lawrence, murmură el.

Kate abia îi recunoscu vocea. Cum era posibilă o asemenea vehemenţă? Işi reţinu respiraţia şi el continuă cu asprime:

- Mă gândeam că te vei înfăcăra cu uşurinţă, dar, în ceea ce mă priveşte, nu credeam că mă voi lăsa ispitit atât de repede. Dar nu acum, dulce Kate. N-am deloc timp să fac pe judecătorul pentru amândoi.

O respinse, se ridică şi îşi aranjă cămaşa la locul ei. Kate vru să vorbească, dar nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Il privea fix şi se întreba ce o să mai spună.

- Trebuie să-mi cer scuze pentru că am îndrăznit să insinuez că eşti lipsită de experienţă. Imi scot pălăria în faţa Londrei! adăugă el din ce în ce mai furios.

Inaintă spre ea şi îi prinse cu putere bărbia ca s-o oblige să-l privească.

- Nu ştiu cine te-a trimis aici, dar ştiau bine ce făceau.

Capitolul 5

- Nu-i amesteca pe patronii mei în povestea asta!

Kate îşi regăsise în cele din urmă vocea şi o folosea cu toată intensitatea.

- Ei nu m-ar fi trimis aici dacă ar fi ştiut ce fel de om eşti...

El nu-i dădea drumul, ca şi cum nu ştia sau nu-i păsa că o făcea să sufere.

- Si ce fel de om sunt, Kate? Numai pentru că nu-mi plac intervenţiile străine...

- Cine intervine, aş vrea să ştiu? protestă ea fără măcar să se gândească.

- Si eu aş vrea să ştiu. Doar nu-ţi închipui că nu cunoşteam interesul pe care l-am stârnit în aceşti ultimi ani. înainte am fost lăsaţi să ne ducem viaţa în tihnă. Apoi, dintr-o dată, sub pretextul că posedam poate un lucru foarte râvnit, ni se trimite o bandă de tâlhari, şi acum...

Se întrerupse, îi dădu în sfârşit drumul şi o măsură cu o privire dispreţuitoare din cap până-n picioare.

- ...Şi acum, apari aici cu sacoşa cu aparate de fotografiat pe umăr, dacă n-ai lăsat-o să zacă pe undeva, dintr-o dată interesată de Sealbank. Trebuie oare să cred că este numai pentru suplimentul de duminică al unei reviste? Două incidente fără legătură? Ei bine, nu-mi place să fiu înşelat, Kate; prin urmare, nu încerca să joci aici una dintre stratagemele tale de londoneză. N-o să-ţi meargă!

- Dacă aveam stratageme în sacoşa mea, nu mi-aş pierde timpul experimentându-le asupra dumitale! strigă Kate, indignată. Dar, în ceea ce te priveşte, constat că nu eşti lipsit de aşa ceva!

El îşi ridică sprâncenele într-o expresie de falsă surpriză. Kate îşi continuă diatriba:

- Dar dumneata nu ți-ai pierdut timpul, pot să te asigur: călătoria cu avionul, toate aceste ocolişuri şi tertipuri, sentimentul de uşurare de a fi încă în viață. Este un truc bun, domnule Henderson, ar trebui brevetat. Şi, după asta, mă aduci aici...

Aruncă o privire în jurul ei.

- Oh, este foarte plăcut aici! Cald, parfumat... Sunt şezlonguri şi leagăne de grădină, şi mă faci să mă apropii ca să-ți iau ceaşca. Şi îmi vorbeşti mie despre stratagemele londonezilor. Imi pare rău dacă te-am ofensat răspunzându-ți la sărut. A fost pur instinctiv... să spunem că am fost bine programată, dar pot să te asigur că nu se va mai repeta!

- Oh, ba da, Kate, şi o ştii prea bine.

Vocea lui era acum un murmur amenințător.

- Te prevenisem cu privire la ce se va întâmpla dacă vii aici. Recunosc, nu mă aşteptam la o reacție atât de spontană. Dar graba ta, Kate, oricare ar fi motivele, mă face să cred că ai fi de acord cu o repetiție.

Ii venea să-l strângă de gât!

- Dacă încerci, îți pierzi timpul!

Brusc, Kate era pe punctul să izbucnească în plâns; de aceea, încercă să treacă prin fața lui. Dacă ar putea măcar să ajungă în camera ei!

Dar el o reținu şi ea nu văzu nici o urmă de milă în ochii reci şi duri care o cercetau. îl găsise vreodată seducător? Acum, părea incredibil.

- Eu n-am nimic de dovedit, Kate, dar tu poți încă încerca să-mi demonstrezi că n-am dreptate!

în ce privință? se întrebă Kate. îl privi cu disperare. Nu consimțise oare? Dar nu era aşa. Nu avea oare legături cu cei din domeniul petrolului? Dar nici asta nu era adevărat. Cum să explice situația ei unui om ca Greg Henderson? Toate argumentele erau în favoarea lui.

Nu întâlnise niciodată o ființă atât de demnă de ură.

- N-ai nimic de spus? Bineînțeles că nu.

El nu reuşi un zâmbet prea convingător.

- Iată de ce acest sejur va fi interesant, Kate. Ai curaj, prin urmare vei continua să te lupți. Mă întreb cât timp îmi va trebui ca să te oblig să ceri îndurare.

- N-am venit aici ca să ascult genul acesta de discurs...

- Atunci, de ce eşti aici, Kate?

Fața lui Greg nu mai avea decât trăsături ascuțite. O trase cu putere spre el, dar ea se zbătu, se eliberă şi fugi; traversă sera şi urcă scara sărind câte patru trepte o dată. Credea că o va urmări, dar el n-o făcu şi ea se simți uşurată deoarece nu exista cheie în broască. Se prăbuşi pe pat şi începu să plângă, ceea ce o lăsă epuizată, cu ochii roşii şi fața umflată.

Greg Henderson era un individ josnic... Kate îşi căută o batistă în buzunar... O brută josnică şi egoistă... îşi şterse nasul şi aruncă o privire în oglinda măsuței de toaletă. Totuşi, el avea dreptate într-o privință: ea nu va abandona partida.

Un lătrat o făcu să se apropie de fereastră: câinele mai tânăr încerca să se joace cu stăpânul său şi sărea în jurul lui. Greg aruncă un băț şi aşteptă, cu degetele mari vârâte sub cureaua pantalonilor şi cu capul dat spre spate; bolidul negru cu alb depăşi ținta, frână pe toate patru labele, ridică proiectilul şi-l aduse în goana mare lui Greg. Kate urmărea scena cu indiferență. Greg se schimbase: purta nişte blugi decolorați, o cămaşă în carouri maro şi bej, căreia îi ridicase mânecile. Aruncă din nou bățul în partea cealaltă a casei şi dispăru rapid, probabil ca să se ducă la Ralph. Când urcase să se schimbe? In timp ce ea plângea? Nu-l auzise... Dar el, îi auzise oare hohotele de plâns? Dacă da, nu venise s-o consoleze... din fericire!

Casa era acum pustie şi Kate putu în sfârşit să respire. Işi desfăcu

bagajele şi făcu un duş; îşi lăsă fusta elegantă şi pulovărul în şifonier. Se va simţi mai bine în pantaloni.

Apoi o cuprinse curiozitatea. Coborî şi hoinări prin casă. Impresia generală era de confort şi eleganţă: parchet, covoare cu desene frumoase, mobile de culoare închisă şi bine lustruite, canapele mari tapiţate cu ţesături din bumbac în culori agreabile. Sufrageria, ca şi bucătăria, se afla în spatele casei, cu vedere spre munţi. Pe pereţi, mai multe scene de viaţă sălbatică: un pui de focă, un pinguin nesigur, un bătrân care se lupta cu un peşte enorm. Regăsindu-şi zâmbetul, Kate se duse la bucătărie ca să-şi facă o cafea. Câinele bătrân era încolăcit în coşul lui; deschise un ochi la sosirea lui Kate, dădu din coadă în semn de aprobare şi adormi din nou. Exista cel puţin cineva de la Sealbank care n-o vedea cu ochi răi!

îşi duse cafeaua în salon, găsi un exemplar vechi de şase luni al unei reviste geografice şi se instală confortabil pe una dintre canapele. Dar, la apropierea prânzului, o cuprinse din nou agitaţia.

Neliniştea ei se dovedi însă inutilă. Greg nu rămase mai mult de cinci minute: lua masa cu Ralph, îi spuse el, ca să-şi continue lucrul. O lăsă pe Kate la intrare, unde se dusese la venirea lui. La revederea lui, simţise o oarecare jenă, dar Greg nu dădu nici un semn că îşi amintea de ultima lor înfruntare, nici de plânsul ei, dacă îl auzise.

Lăsase uşa biroului întredeschisă. Kate se apropie, curioasă; el nu încerca să prindă postul local de radio. Părea să cheme pe cineva, bombănind cu nerăbdare şi învârtind butoanele; în afară de câteva zgomote stranii, nu primi nici un răspuns. Opri aparatul cu un gest enervat. Kate se întoarse repede în salon, îşi reluă revista şi o răsfoi cu un aer indiferent.

- Pregăteşte-ţi ceva de mâncare, îi spuse el, din uşă.

Era un ordin, şi Kate se mărgini la un mic semn din cap drept

încuviințare. Greg scoase un mormăit care exprima aprobarea sau disprețul, ea n-ar fi știut s-o spună. El era pe punctul să plece, când își aminti brusc ceva. Kate își ridică instinctiv ochii, înțelegând că va vorbi.

- Suntem invitați la cină, în seara asta, la ora opt. Să fii gata!

Si plecă, urmat de câinele său.

încă o surpriză pentru Kate! Era oare o modalitate de a se scuza? Un bărbat ca Gred Henderson se gândea vreodată că este necesar să-și ceară scuze? Aceste două întrebări îi preocupară mintea toată după-amiaza. începu să exploreze Sealbank. Făcu fotografii ale casei: cărămizile zugrăvite în alb, țiglele acoperișului de un cafeniu roșcat și sera mare care îi oferea o abundență de culori pe o întreagă fațadă. Nu exista cu adevărat o grădină: câțiva arbuști plini de viață, câteva legume care creșteau la adăpostul unui zid, un șopron plin de bucăți de turbă, pregătite de ars pe timpul iernii. Poteca ce mergea de-a lungul casei cobora spre un pârâu lângă care se aflau niște pietre mari pentru a face din ele un vad, apoi urca în partea cealaltă. Iarba tunsă era presărată cu pietre albe răspândite acolo de generații. Ajunsă în vârful colinei următoare, Kate domină în sfârșit întreaga moșie. Se întindea în interiorul insulei spre stânga, cu o duzină de case, un hambar considerabil, mari împrejmuiri, zgomot de mașini, oameni și câini. Greg trebuia să se găsească acolo și Kate n-avea nici un chef să dea ochii cu el; de aceea, urmă o potecă spre dreapta și coborî spre ocean. Portul nu era exact cum și-l imaginase din avion, dar cu siguranță acolo își arunca ancora vaporul cu aburi despre care îi vorbise Dougal, ca să aprovizioneze pe cei care lucrau pe moșie și ca să ia produsele acesteia. Ore când va sosi? Legătura aceasta cu libertatea, oricât de firavă ar fi fost, o îmbărbătă.

Străbătu toată lungimea coastei, escaladă stânci periculoase și

ajunse în cealaltă parte a braţului de mare, în dreptul casei lui Greg. Se aşeză pe o piatră şi reflectă la situaţia ei.

- Ascultă, îşi spuse ea cu hotărâre, acum două zile, nu sperai să ajungi aici... şi acum te afli pe moşie. Marele John ar fi impresionat. Ti-ai reluat misiunea. Acum, gândeşte-te. In zilele următoare, va trebui să aduci vorba despre petrol. Ai făcut-o deja...

Călătoria aceasta nu semăna deloc cu precedentele pe care le făcuse. Sincer vorbind, nu era uşor. Inainte, avusese rapoarte, statistici, bun-simţ, iar acum... închise ochii şi încercă să alunge imaginea care o obseda: trandafirii, acest bărbat puternic, plin de viaţă, cu ochi negri, călduroşi, care o făcuse să-şi piardă capul timp de zece minute bune. Kate nu cunoscuse niciodată ceva asemănător. Să se lase sărutată, de acord, dar cu o pasiune amestecată cu tandreţe, cu o asemenea ardoare? Greg o obligase să răspundă din adâncul fiinţei ei, din partea ei cea mai intimă... atât de intimă încât îi ignorase existenţa până în clipa aceea. Greg i-o dezvăluise, ceea ce marca ziua aceea cu o piatră albă.

Dar ea nu trebuia să uite cealaltă expresie a ochilor lui, rece şi dură ca stâncile care se vedeau acolo jos, şi la fel de înşelătoare. Exact în clipa aceea, din îndrăgostit sălbatic, Greg se transformase într-un stăpân autoritar. El nu va accepta nici un amestec din afară în afacerile lui. Atunci, ce se va întâmpla când va aborda problema petrolului? Va putea oare să-l cheme pe Dougal în ajutor? Va fi el în măsură să intervină? Va vrea măcar s-o facă? Dacă evenimentele luau o turnură proastă, va considera poate mai avantajos pentru companie s-o renege, ca pe un veritabil spion. Se înfioră la această idee.

* * *

Kate se înţelese imediat cu Ralph şi Jean West. A fost evident chiar din clipa când tânăra femeie înaltă şi roşcată le deschise uşa. Erau probabil amândoi mai în vârstă decât Greg. Ralph era un bărbat

uscăţiv, bronzat, cu părul încărunţit prematur; soţia lui, Jean, era bine făcută şi îi primi cu un zâmbet fermecător.

în timpul mesei, Kate îl surprinse în mai multe rânduri pe Ralph cercetând-o. Dacă îşi petrecuse toată după-amiaza cu Greg, vorbiseră oare numai despre problemele moşiei? Sau fusese şi ea subiect de discuţie? Alungă această idee din minte. Dacă Ralph West dezaproba venirea ei, el nu voia să strice plăcerea soţiei sale, care era mulţumită să primească o vizită din afară.

- Sunt fericită că am insistat să veniţi amândoi la cină, zise Jean adunând farfuriile goale după felul principal de mâncare. Ştiam bine, Greg, că ea nu va fi obosită. Şi cu dispoziţia ta din seara asta, n-ai fi fost deloc o companie plăcută.

Cum îndrăznea oare să-i vorbească astfel? Dar Jean scăpă uşor: Greg chiar îi zâmbi. Ea continuă:

- Nimic nou, presupun?

Aducea o prăjitură cu ciocolată, acoperită cu un strat bun de frişcă. Kate avea un aer nedumerit şi Jean exclamă:

- Greg nu ţi-a spus nimic?

Aruncă o privire soţului ei înainte de a continua.

- Este vorba de unul dintre ciobanii noştri, Tom. Este stabilit să trimită mesaje radio la intervale regulate. Dar astăzi n-am captat nimic de la el...

- Probabil că nu s-a întâmplat nimic, o întrerupse Greg.

- Cu el încercai să iei legătura, la prânz? întrebă Kate.

El confirmă.

- Ne temeam de o pană tehnică. Era preferabil să verificăm.

- Aţi făcut o nouă încercare? îi întrebă Jean pe cei doi bărbaţi.

Le punea în faţă farfurii bine umplute.

- Ralph a încercat în după-amiaza asta, iar eu am făcut-o înainte

de a veni.

Işi înfipse furculiţa în desertul apetisant, dar se opri la jumătatea drumului spre gură.

- Idiotul acela trebuie să fi uitat... sau şi-a spart aparatul. N-are rost să ne facem griji fără motiv. Oricum, în seara asta nu putem face nimic.

Greg vorbea ca să se convingă pe el însuşi.

Kate insistă s-o ajute pe Jean, în timp ce se făcea cafeaua. Conversaţia lor deveni mult mai veselă. Dacă Jean remarcase o tensiune ascunsă între Kate şi Greg, nu făcu nici o aluzie la ea. Kate încerca să umple maşina de spălat vesela.

- Nu suferi prea mult de singurătate, aici? întrebă ea.

- Nu, nu chiar. Este un anumit stil de viaţă.

Jean aşeza ceşti şi farfurioare pe o măsuţă pe rotile.

- Oamenii sunt cei mai importanţi... şi familiile. Băieţii îmi lipsesc, desigur...

Kate se necăji că nu se gândise la asta. Jean îi explică:

- Cei doi fii ai noştri sunt la internat în Francistown. Janice va împlini curând şapte ani, astfel că este încă acasă. O învăţ ce pot; avem un învăţător care trece pe la noi din când în când.

Arătă radioul cu un semn din cap.

-Şi, bineînţeles, prindem emisiunile şcolare. Dar, peste trei sau patru ani, va pleca şi ea.

Jean ridică din umeri şi zâmbi.

- Asta-i viaţa, trebuie s-o accepţi. Sacrificiul merită osteneala.

Apoi, Jean începu să vorbească despre vizita lui Kate. Se întoarseră în salon aducând cu ele măsuţa pe rotile. Kate se aşeză atât de departe de Greg cât îi permitea decenţa. Jean se aşeză lângă focul aprins de soţul ei în şemineul de piatră.

-Vorbeam cu Kate despre planurile ei, începu Jean. Nu-mi pasă ce

credeți voi, dar ideea unui reportaj despre Sealbank mi se pare pasionantă!

Kate se mişcă în fotoliul ei, stânjenită. Din fericire, lumina era difuză şi era ocupată să-şi amestece frişca din cafea. Ralph se ridică pentru a servi coniac, iar Jean se duse la casetofon ca să pună muzică.Totul se petrecea foarte simplu, prieteneşte, aproape ca în familie, la lumina focului de lemne şi în acordurile lui Jacques Loussier care improviza pe o temă de Bach. Dar remarca Jeanei dovedea că discutaseră despre diverse posibilități. Numai Jean o considerase pe Kate nevinovată. Aceasta din urmă îndrăzni să-i arunce o privire lui Greg: judecata lui nu avea nimic omenos şi amical, la lumina flăcărilor care dansau în fața ochilor lui neîndurători...

în seara aceea nu era lună. Greg îi arătă drumul de întoarcere, de-a lungul unei mici poteci, şi silueta lui o împiedica pe Kate să vadă cerul şi stelele. Umeii lui largi erau încurajatori şi paşii lui mari făceau drumul agreabil în liniştea aceea misterioasă. Kate se simțea ciudat de tristă că îi părăsiseră pe Jean şi Ralph, care le făcuseră semne de rămas bun din pragul casei lor atât de primitoare. Cât de plăcut ar fi fost să se îndrepre spre o atmosferă asemănătoare!

Pe neaşteptate, se împiedică de o piatră şi se ciocni de bărbatul care însemna atâtea lucruri pentru ea. Purta din nou haina lui de tweed, care zgârie nasul lui Kate. El se întoarse ca s-o ajute. în întunericul acela, ea nu-i vedea fața, dar îi simți respirația pe frunte.

- E în ordine? întrebă el.

Kate ar fi vrut să aibă calmul lui. O ținu de mână, după aceea; strângerea lui era caldă şi puternică. Dar asta dură doar cât traversară pârâul; după care, el merse din nou în față şi o lasă să-l urmeze, ca un cățel bine dresat.

La urma urmei, poate că seara nu fusese chiar atât de dezas-

truoasă... îşi spuse Kate, încercând să se linişească, dar o oarecare agitaţie începu să pună stăpânire pe mintea ei.

Când ajunseră acasă, Greg scoase câinii şi se ocupă de diverse treburi; brusc, Kate îşi luă rămas bun şi se duse la culcare, simţind că-i lipsea ceva, dar n-ar fi ştiut să spună ce.

* * *

Greg se trezise oare la cinci şi jumătate dimineaţa? Kate încercă să citească ora pe ceasul ei, scoase un mic geamăt şi se întoarse pe partea cealaltă ca să adoarmă din nou. Dar se trânti o uşă; cineva ieşi în goană din casă, o altă persoană mergea la parter fără nici un respect pentru invitaţii adormiţi. Kate înţelese imediat că ceva nu era în ordine. Coborî din pat şi ieşi pe palier.

- Ce s-a întâmplat?

Greg aduna un întreg echipament pe masa din bucătărie. Nu păru surprins că o vede.

- Este vorba de Tom. A reuşit în sfârşit să trimită un mesaj; a avut un accident: crede că şi-a rupt un picior. Trebuie mers în căutarea lui.

Morocănos din cauza trezirii matinale, Greg o privea. Kate fu descumpănită de atitudinea lui preocupată, aproape agresivă, care îi sublinia şi mai mult masivitatea umerilor.

- Drumul va fi lung. Vino cu mine, am să-ţi arăt.

Kate trebui să alerge ca să se poată ţine după el până în birou. Nu îndrăznise să intre aici în timpul inspecţiei din ajun. Era micul lui colţişor, numai al lui, dar ea era ciudat de încântată de un pretext ca să poată pătrunde aici.

încăperea nu era mare. Exista o blibliotecă, plină de cărţi ce păreau citite adeseori. Staţia de radio şi biroul mare din lemn de acaju aveau nevoie să fie şterse de praf. Persoana care făcea curăţenie nu avea probabil permisiunea să se atingă de ele. Nici urmă de fotolii confortabile sau de un glob pământesc uriaş pe un suport, nici altceva

decât clasoare metalice, liste de animale, instrumente de veterinar în saci de plastic şi un fel de cupă de argint, oferită cu siguranţă cu ocazia unei expoziţii agricole. Pe pereţi se vedeau forografii de oi şi de bovine, certificate înrămate, indescifrabile de la distanţa la care se afla Kate, şi imaginea, deplasată în acest loc, a unui mic avion la un miting aviatic. Kate remarcă aceste amănunte în timp ce traversa încăperea până la peretele de care era agăţată o hartă la scară mare.

- Iată Sealbank. Francistown este acolo sus.

Greg bătu uşor peretele cu palma.

-După cum vezi, continuă el, suntem rupţi complet de restul insulei de aceşti munţi.

îşi trecu degetul peste lanţul de munţi pe care îl survolaseră în ajun.

- Toate terenurile din partea aceasta îmi aparţin.

Nu se lăuda, exprima un fapt. Kate se întrebă de cât timp poseda familia lui acest domeniu. Probabil că de mai multe generaţii, după calmul cu care vorbea.

- Trebuie să ajungem aici.

Greg arăta un punct aflat la nord-vestul terenurilor sale.

- Ciobanul care îl înlocuieşte a plecat deja. A luat un cal bun şi va ajunge acolo înaintea noastră. în consecinţă să nu pierdem timpul.

O privi pe Kate şi ţinuta ei neglijentă, apoi adăugă:

- Ai face mai bine să te duci să te îmbraci, drumul va fi lung.

- Dar cu siguranţă n-ai nevoie de mine, protestă ea. Nu sunt infirmieră. Ce ajutor aş putea da eu?

Grez izbucni în râs.

- Nu aştept nici un ajutor de la dumneata. La drept vorbind, vei fi mai curând o povară considerabilă.

Păru că vrea să mai spună ceva, dar îşi schimbă părerea.

- Dar nu pot să te las singură aici. Du-te şi îmbracă-te... Să nu ne pierdem timpul cu discuții.

- Sunt întru totul capabilă să rămân singură aici câteva ore, replică ea furioasă.

- Câteva ore!

Greg îşi trecu o mână peste față. După aceea, ea descoperi o expresie stranie în spatele nerăbdării lui.

-Kate!

Se apropie de ea şi îşi puse cu toată greutatea mâinile pe umerii ei.

-Kate, există o jumătate de duzină de băieți instalați în clădirea vecină.

Lăsa impresia că explică realitățile vieții unei fetițe de opt ani.

-...Ei n-au văzut... pe nimeni de genul dumitale................................. de luni şi luni de zile. Mintea dumitale poate fi puternică, dar trupul lor va fi slab. Vii cu mine, fata mea, şi fără discuții.

Kate îşi simțea obrajii în flăcări.

- Pot să mă duc la Jean.

- Are destule de făcut ca să mai fie nevoită să se ocupe şi de dumneata.

O privea într-un fel amenințător.

- Atunci, pot foarte bine să mă ocup singură de mine.

- Cu băieții mei? ...Mă îndoiesc.

- Si de ce ar fi altfel cu dumneata? Poate că nu este rezonabil să rămân cu ei, dar cum să ştiu dacă este înțelept să plec cu dumneata?

- Nu poți să ştii!

Era singurul răspuns la care se putea aştepta, dar Kate vru să şteargă de pe buzele lui Greg zâmbetul acela arogant.

- Eu sunt mai liber decât ei... Cu alte cuvinte, pot să-mi ofer luxul de a fi... mai pretențios. în plus, ei sunt singuri, iar ei ar fi şase.

Presiunea de lângă gâtul lui Kate se accentuă o secundă.

- Poți oricând să încerci să-mi ții piept. Dar, cu ceilalți...

Nu își termină fraza, clătinând din cap cu un aer descurajat, ca și cum lupta era pierdută dinainte. Kate făcu o mutră furioasă și se eliberă; dar putea numai să se dea înapoi, deoarece biroul masiv îi opri foarte repede retragerea.

El știa bine că ea nu putea ieși din cameră fără consimțământul lui. Se priveau insistent și ea văzu că expresia ironică a lui Greg căpăta o nuanță subtilă, aproape sinistră.

- N-am să te însoțesc, anunță ea cu mândrie.

Voia mai cu seamă să risipească tensiunea.

El o sorbea aproape din ochi.

- Eu sunt acela care decid și nu vreau să te las singură, ca să-ți vâri nasul peste tot și să pui întrebări.

Cu o licărire diabolică în ochi, adăugă:

- Si vreau să te pot supraveghea... douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru!

Nu se punea problema să discute în contradictoriu cu un bărbat care stătea la mai puțin de cincizeci de centimetri de ea, cu un aer atât de puternic, atât de autoritar, atât de invulnerabil.

Capitolul 6

Kate se trezi singură, cu buzele strânse şi cu mâinile în şolduri; părul încurcat îi cădea pe faţă. Greg Henderson era un tiran! Credea că poate face pe stăpânul şi s-o trateze pe ea, practic drept o criminală... Nu-l va lăsa s-o facă. încă nu era ora şase; se va întoarce să se culce, ca orice persoană civilizată.

Mâna ei atinse în treacăt un obiect aflat pe birou, care căzu cu zgomot. Era o fotografie înrămată şi Kate spera că geamul nu se spărsese. O ridică de jos... geamul era întreg şi Kate aproape că regretă. Era o fotografie a Laurei! De ce uitase oare de fata aceea? Imaginea o privea cu o linişte neclintită şi asta o făcu să se decidă. Greg nu avea cu adevărat nevoie de compania ei şi nu ţinea în mod deosebit s-o ia cu el. Dacă ar fi putut alege, ar fi preferat-o pe această blondă de o frumuseţe rece, inspiratoarea orelor lui de muncă... Dacă fotografia s-ar fi aflat în salon, în văzul tuturor, ar fi fost mai puţin grav. Biroul acesta, însă, era pentru el un fel de sanctuar, după toate aparenţele la fel de preţios ca locul rezervat Laurei în viaţa lui. Cu atât mai bine pentru ea!

Kate urcă scara; aruncă o privire furioasă spre uşa deschisă a camerei lui Greg şi îl auzi făcându-şi de lucru acolo. Nu va putea totuşi s-o facă să meargă cu forţa. Intră repede în camera ei, se culcă din nou şi îşi vârî capul sub pături.

Cât timp va lipsi oare? O zi? Două? Ce fericire! încercă să se destindă în culcuşul ei, aşteptându-se totodată dintr-o clipă în alta la o năvălire a lui Greg. Dar el nu venea... nu încă. După cinci minute, îl auzi coborând la parter. Se gândi să-şi repete discursul teribil pe care i-l va ţine, dar cuvintele nu veneau; o singură figură trecea şi revenea prin faţa ochilor ei. Aceasta nu era nici a lui Greg, nici cea a Laurei... ci aceea a lui Dougal Mclnnes; aproape îi auzea respiraţia hârâită. îi reveneau în memorie mânia şi cuvintele lui neîndurătoare:

-N-ați venit cu siguranță într-o călătorie organizată de Compania Cook, îi reamintise el.

Era sâcâită de această remarcă. Misiunea ei nu va fi ușoară. Nu se afla aici ca să se distreze. Drumul pe care îl plănuia Greg va fi un adevărat supliciu, dar nu i se oferea oare o ocazie extraordinară? El va fi obligat s-o asculte, dacă vor fi închiși amândoi în același vehicul toată ziua. Ce altă ocazie ar mai avea ca să-i capteze atenția?

Se ridică oftând în capul oaselor, împinse pătura cât colo și își trecu gânditoare o mână prin păr. Foarte bine, domnule Greg Henderson, stăpân atotputernic, vă însoțesc... deoarece aceasta este marea mea plăcere! începu să strângă grămadă pantaloni și pulovere și se întrebă dacă Marele John va descoperi într-o zi sacrificiile pe care consimțise să le facă pentru el.

Un nor jos cobora de-a lungul muntelui, dus de o învolburare de vânt; dezvăluia crevase, pe care apoi le ascundea în spatele unei magice perdele de ceață. Dimineața era rece; aerul era saturat de umiditate și Greg trebuia să lase ștergătoarele pe parbriz să funcționeze în permanență. Nu era ceața de vară care precede o zi călduroasă, ci una care te pătrunde până la oase și te face să-ți clănțăne dinții.

Kate estimase un drum de o oră sau două? în ritmul acesta, vor avea nevoie de una sau două săptămâni. Se prinse de tabloul de bord când una din roți trecu peste o groapă; Greg se luptă cu volanul, redresă mașina și își reluară de bine de rău drumul. Pentru a parcurge acest ultim kilometru, au avut nevoie de zece minute, cu ceasul în mână. I se spusese că pe insulă nu existau drumuri, dar nu și-ar fi închipuit niciodată o călătorie atât de anevoioasă. în fața lor nu erau decât munți, iar în spatele și în jurul lor, terenurile se întindeau cât vedeai cu ochii, cenușii și pustii.

Sealbank părea la o distanță de kilometri, Francistown pe o altă

planetă. O pasăre enormă plana pe cer, în apropierea munților; se vedea o turmă de animale sălbatice păscând, în depărtare. Cu cât înaintau, cu atât înțelegea Kate mai bine izolarea insulei. La Francistown, puteai uita că te aflai în Atlanticul de Sud; acolo se vorbea despre guvernator, aveai de-a face cu o societate colonială de clasă mijlocie care păstra cu fermitate tradițiile patriei-mamă. Aici însă, în vehiculul acesta care se zdruncina, plin de noroi, alături de un bărbat obişnuit să-i vadă pe oameni supunându-i-se fără crâcnire, Kate era tentată să creadă că civilizația nu trecuse dincoace de munți. Nu se gândise deja că venirea ei aici echivala cu a sări legată de mâini şi de picioare în vizuina leului? Si vizuina acestui leu nu se limita la Sealbank, ci la tot teritoriul, peste care domnea ca stăpân absolut. îl cercetă o clipă; înfățişarea lui aspră părea să ascundă o latură şi mai periculoasă. Un foc clocotea în el. O dată sau de două ori, văzuse scântei izbucnind la suprafață, dar până acum reuşise să stăpânească flăcările. Va mai reuşi oare s-o facă, atunci când ea va aborda problema petrolului? I se părea puțin probabil, ceea ce o făcu să amâne încă o dată acest moment teribil... care va veni destul de repede şi ea ce-i putea spune, atunci?

După câteva clipe de reflecție zadarnică, îi aruncă din nou o privire cercetătoare. Purta pantaloni de velur şi un pulovăr gros care lăsa să se vadă gulerul unei cămăşi în carouri verzi. Astăzi, se contopea cu peisajul din care făcea parte integrantă, ca stâncile, ca râurile şi căderile de apă.

Cu excepția câtorva opriri scurte, rulară până la orele opt ale serii. Atunci reapăru norul, aducând cu el întunericul.

- Aici va merge, zise Greg.

„Aici", era un spațiu cu iarbă, relativ plat, lângă un curs de apă. Trebuia să ridice corturile, să pregătească masa... Ziua fusese într-

adevăr lungă.

O primă problemă se ivi când Greg vorbi despre ridicatul cortului... un singur cort! Foarte bine, probabil că prefera să doarmă în Land Rover. Imediat după ce-l ridicară, începu din nou să plouă. Kate îşi înfundă pălăria mare pe cap, dar ploaia îi picura de pe boruri şi îi cădea pe nas. Se şterse cu dosul mâinii. Trebui apoi să facă mai multe drumuri ca să aducă lucrurile din maşină.

- Păstrează totul uscat! strigă el.

Uşor de spus. Kate se strădui cât de bine putea, şi cel puțin Greg nu-i făcu nici un reproş. Domnul fie lăudat, începură să pregătească ceva de mâncare.

Luară masa în cortul destul de mic. Stăteau pe sacii de dormit, iar cizmele pline de noroi le lăsaseră lângă intrare; zgomotul ploii pe foaia de cort era aproape liniştitor.

- îl vom găsi mâine pe Tom? întrebă Kate.

îi era greu să-şi țină ochii deschişi şi Greg îi luă farfuria din mâini înainte ca ea s-o scape.

- Greu de spus. Cu puțin noroc, vom ajunge la el. Să sperăm că totul va fi bine.

- Mm...

Lui Kate îi era cald şi somn; îşi potolise foamea şi moliciunea sacilor de dormit, întunericul crescând, totul contribuia să audă vocea lui Greg tot mai îndepărtată.

- La culcare? sugeră el.

Propuse să se ocupe el de veselă ca s-o lase să se dezbrace. în clipa când trăgea pe ea cămaşa de noapte, îşi dădu seama că poate nu era ținuta cea mai potrivită. Ar fi trebuit să împrumute o pijama de la el... Dar cu siguranță el nu purta aşa ceva. Se simți brusc încordată, fără să ştie prea bine de ce.

- Pot să intru?

Greg terminase repede treaba. Kate îmbrăcă rapid un hanorac. Se simțea mai decentă cu umerii acoperiți.

- Nu ştiu care este sacul dumitale de dormit, murmură ea cu un aer bănuitor.

- Ia-l pe cel verde, este mai călduros.

Era acum înăuntrul cortului şi-l umplea aproape complet, ca să zicem aşa. Spre marea uimire a lui Kate, el începu să-şi scoată pulovărul. Expresia de pe fața tinerei femei îl făcu să se oprească.

- Dacă intenționezi să dormi aici, ai face mai bine să reexaminezi chestiunea! rosti ea, indignată.

-Dacă te gândeşti că am să dorm afară, sub ploaia asta, replică el oftând, atunci dumneata eşti aceea care trebuie să reexamineze chestiunea.

- Ei bine, dacă nu dumneata, o voi face eu.

Cu o mişcare semeață a capului, se ridică pe jumătate, cortul fiind prea scund ca s-o poată face mai bine. Luă sacul de dormit cel mai apropiat şi vru să iasă.

- Unde te duci?

Greg, furios, o prinse şi o făcu să cadă pe salteaua pneumatică.

- Dacă pui un picior afară, totul se va uda. Sacii de dormit nu vor ieşi de aici.

Kate îl fixă insistent, dar privirea lui Greg exprima o hotărâre de neclintit.

- Dacă erai civilizat, te duceai să dormi în Land Rover, reuşi ea să spună cu o voce gâtuită.

De ce lucrurile cele mai simple deveneau o încercare teribilă cu el?

- Nici nu poate fi vorba de aşa ceva! Nu fi ridicolă. în droaga

aceea intră apa peste tot. în spate nu există geam şi vântul năvăleşte direct prin deschizătură.

Lampa cu gaz adăuga o forță lipsită de indulgență umbrelor de pe fața lui.

- Mâine voi avea o zi de şofat dificil şi am nevoie de o noapte de somn bun. Am să dorm aici.

îi arătă locul unde căzuse.

- Poți să rămâi acolo, dacă vrei, sau în partea cealaltă. Pentru mine n-are nici o importanță. Şi, dacă aş fi dispus să.... ceea ce nu este cazul, se grăbi el să adauge, aş alege pe cineva...

Se întrerupse, dar Kate ştia exact ce gândea.

-Nu este momentul unei indignări pudice, continuă el cu fermitate. Trebuie să rămânem la adăpost de ploaie şi să dormim. Acum, întinde-te şi lasă-mă în pace.

După care îşi aşeză sacul de dormit.

- Păstează-ți sacul şi fă ce vreai cu el! Dar n-o să mă împiedici să ies.

Se întrebă prea târziu dacă nu cumva îi aruncase mănuşa, aşteptându-se ca el s-o ridice. Dar n-o făcu. Pentru a ieşi, trebui să treacă peste el, fără nici o urmă de demnitate.

- îmbracă cel puțin asta.

Fără vreun protest, fără un gest galant de ultimă clipă, Greg îi întindea haina lui de piele.

- Nu poți să ieşi cu o cămaşă de noapte atât de subțire... şi un hanorac atât de scurt...

Aluzia era cum nu se putea mai limpede şi Kate se necăji că roşeşte.

- Haide, ia haina asta, este îmblănită. O să ai nevoie acolo unde te duci.

Kate îmbrăcă haina groasă care îi ajungea până la genunchi. îşi

încălță cizmele. Știa că arăta ca o sperietoare de ciori, dar nu-i păsa. îi fu greu să deschidă cortul, iar el era acolo, urmărind-o, la căldură cu cei doi saci de dormit...

- Pune-ți și asta.

îi puse pe cap pălăria roșie de plastic și o reținu de braț ca să-i spună cu voce tăioasă:

- Kate... du-te... dar, puțin mai târziu, când te vei fi calmat... întoarce-te.

- Să nu crezi că mai pun piciorul aici.

Un deget hotărât pus pe buzele ei o împiedică să continue. Fața lui Greg era foarte aproape de a ei și se simți brusc tulburată. Era atât de viu, atât de viril.

- Să nu rămâi afară din principiu. Nu merită osteneala. Va fi foarte frig și te vei simți foarte singură. îți acord o jumătate de oră... o oră cel mult.

Se culcă și se întinse cât era de lung.

- Ne întâlnim la micul dejun, replică ea.

Trase fermoarul cortului și avu grijă să nu acorde atenție expresiei scrutătoare și dominatoare a privirii lui. El putea încă să încerce s-o facă să asculte cu rațiune, cu acest aer de siguranță diabolică și cu această înfățișare devastatoare.

în mașină intra într-adevăr apă, dar o picătură de ploaie n-a făcut niciodată rău nimănui. Vântul sufla prin spate, dar aerul rece este bun pentru ten. Kate putea să-l suporte... primele douăzeci de minute, cel puțin. Schimbătorul de viteze i se înfigea în coaste, ploaia bătea acoperișul și capota, asemenea unei armate în retragere... Dacă se ridica în capul oaselor, poate reușea să adoarmă... Se agăță de volan și privi prin parbrizul șiroind de apă, care deforma totul.

Atunci, auzi un fel de lătrat... un răget, poate? Urmară apoi

zgomote de apă împroşcată. Dumnezeule, era ceva, acolo! Coborî geamul şi privi pe fereastră; zgomotul se auzi din nou, mai puternic. Părea foarte aproape... în râu. Vedea într-adevăr o umbră care se deplasa?

-Greg!

Chemarea ei era un mic țipăt ascuțit; cum degetele îi tremurau, se luptă cu clanța portierei şi căzu practic din maşină. Nu jurase ea pe toți sfinții că nu se va întoarce în cort până a doua zi dimineață? Dar, cu atât mai rău pentru mândria ei: îi era viața în joc.

- Greg! strigă ea cu o voce răgușită.

îl scutura energic, dar el scoase un mormăit şi se afundă şi mai mult în sacul de dormit. Apa care picura de pe mâinile ei curse pe fața somnorosului.

- Trezeşte-te! E ceva acolo, afară!

El se întoarse în sfârşit şi deschise ochii.

- Scumpo... mă îneci...

Dar nu părea să-i pese. Un braț ieşi din sacul de dormit şi o prinse de gât.

- Scoate-ți pălăria asta, murmură el.

Ea n-avea timp de pierdut cu asemenea aiureli... El nu-şi dădea seama...

- Este... un monstru uriaş, acolo, afară, lăsă ea să-i scape. Trebuie să fi fost pe mal... acum este în râu... Face un zgomot îngrozitor!

Greg deschise sacul de dormit şi ieşi afară în câteva secunde. îi făcu semn lui Kate să rămână unde era.

- Era acolo, zise ea.

Ajunse de bine de rău până la el şi-i arătă direcția cu o mână nesigură. Pe el îl uda ploaia, stând acolo, îmbrăcat doar în pantaloni,

nu-şi dădea seama? Ploaia cădea pe umerii lui goi... Unde era haina lui? ...Realiză că era încă îmbrăcată cu ea.

- Nu văd nimic...

Dar se auzi un nou răcnet. Kate îl prinse de braţ, neliniştită.

-Oh...

El nu mai spuse nimic, ceea ce nu avu darul s-o liniştească.

- Ce este?

îl simți că se înfioară.

-Foci.

-Foci?

Kate îşi închipui nişte pui adorabili, ca aceia din gravura din sufrageria de la Sealbank; sau foci de circ, curate şi civilizate. Dar bruta aceasta nu părea îmblânzită.

- Foci uriaşe, de fapt, continuă Greg.

Acum avea un aer grav.

- Sunt destul de mari... Trebuie că ne aflăm pe teritoriul lor. Nu se ştie niciodată.

Urmară nişte mişcări violente, țipete... Erau cel puțin două.

- Ar fi mai bine să nu rămâi singură afară.

O luă cu hotărâre de braț şi o conduse spre cort.

- Nu vor face probabil nimic.

- Nu am fi mai în siguranță în Land Rover? sugeră Kate... Puțin o mai interesa unde se găsea, acum, din moment ce
Greg era lângă ea. Avea nevoie de forța acestui bărbat, în clipa asta.

- în maşină ar fi mai periculos.

El ezită.

- Avem acolo proviziile. Vor fi atrase mai curând de hrană.

- Ca urşii?

Kate îl privea cu ochi larg deschişi. Toată lumea cunoştea atracția

urşilor pentru resturile menajere. Desigur, focile, uriaşe pe deasupra, vor fi exact la fel.

- într-adevăr!

El o ajută să intre în cort, frecă un băţ de chibrit şi aprinse lampa.

-Prin urmare, rămânem aici, fără să ne mişcăm, fără să facem un zgomot.

Dispăru din nou, fără să-i lase timp să răspundă.

„Presupun că vorbeşte serios. Sunt cu siguranţă periculoase.“ Dar gândul acesta n-o preocupă mult timp. îşi scoase haina de piele îmblănită şi se strecură în sacul de dormit pregătit pentru ea. La întoarcerea lui Greg toate temerile ei se risipiseră. Aducea cu el o enormă cheie franceză ca să facă din ea o armă, dacă va fi necesar.

- Pentru orice eventualitate, zise el.

Afară, agitaţia reîncepu. Kate rămase ore întregi trează, ascultând vacarmul acela enervant. Focile păreau foarte numeroase şi patrulau cu entuziasm pe malul unde se găseau călătorii. Greg adormi rapid, Kate îşi dădu seama ascultându-i respiraţia regulată. Dar ştiindu-l între intrare şi ea se simţea mai liniştită, ceea ce îi permise să aţipească. Dar nu pentru mult timp. Se trezi tresărind: afară, zgomotul era înspăimântător. Se ridică în capul oaselor, dreaptă, cu urechea atentă, pândind o mişcare în iarbă şi primele vibraţii ale frânghiilor.

- Nu te nelinişti, dragă, se auzi o voce adormită lângă ea.

Apelativul acesta acceleră pulsul lui Kate.

- Nu-ţi vor face nici un rău.

El scoase un braţ din sacul de dormit ca s-o facă să se culce la loc.

- Par atât de... aproape.

Se culcă din nou, cum i-o cerea el, dar tremurând din cap până-n picioare. Acum nu se mai temea de foci. Exista ceva inevitabil în felul cum se purta Greg cu ea: ferm, cu siguranţă, ca şi cum ştia din instinct că nu-i va rezista.

- Cât este ceasul?

Prin întrebarea ei spera să-l oblige să-şi privească ceasul; atunci i-ar fi dat drumul.

- Numai Dumnezeu ştie.

Diversiunea nu reuşise. Acum se apleca desupra ei; capul lui se contura în lumina slabă a zorilor.

- Este foarte frig... Ti-e destul de cald?

îi atinse nasul îngheţat, bărbia; îşi strecură mâna la ceafa ei, îi atinse în trecăt pielea sensibilă a umerilor.

- Eu... aş suporta un pulovăr.

Kate încerca să-şi stăpânească vocea. începea să distingă faţa lui Greg.

- Al meu este cel mai apropiat, zise el.

întinse braţul şi îi întinse pulovărul lui gros pe care-l purtase în ajun. Kate se ridică pentru a desface mânecile, care fuseseră suflecate. El se culcă pe spate, cu mâinile sub cap, şi o urmări. Oare distingea acum silueta ei? O licărire de lumină, chiar slabă, putea fi trădătoare. Totul se petrecu fără probleme până când trebui să ridice pulovărul acela mare deasupra capului. în momentul acela dificil, îl auzi pe Greg reluându-şi respiraţia.

- Am o idee mai bună ca să-ţi fie cald.

Vocea lui era răguşită, ca aceea a unui animal sălbatic care rage la trezire. îi smulse prompt pulovărul din mâini şi-l aruncă într-un colţ al cortului. Kate îl privi îngrozită şi văzu dansând în ochii lui o licărire malițioasă.

- Vino aici, am să-ţi arăt, şopti el.

El o trase şi, de data asta, o făcu să cadă lângă el.

- Nu, Greg, te rog...

îl împingea cu mâinile de umeri, dar protestul ei era zadarnic.

- Nu doreşti să refuzi, ştii bine...

îi simțea respirația caldă pe gât. Voia s-o facă să iasă din sacul ei şi blestema încet în timp ce ea se zbătea.

- Greg, nu poți... nu aşa...

Dar gura bărbatului puse stăpânire pe a ei cu o forță şi o hotărâre care o dominară. O trase în sacul lui de dormit.
Picioarele ei goale găsiră căldura care îl înconjurase toată noaptea. El închise sacul peste amândoi. Pentru prima dată în viața ei, se găsea în patul unui bărbat.

Kate Lawrence, unde te-ai rătăcit? se întrebă ea. Dar ea ştia, oricine ar fi ştiut-o... Greg era atât de hotărât! Dar cum putea oare să fie? Era atât de pasionat, atât de frumos, şi ce era important, mâinile lui coborau spre sânii ei... Instinctiv, se strânse; el se opri imediat şi o sărută din nou îndelung.

- Nu puteai aştepta de la mine să rămân culcat aici... zise el. Purtai cămaşa asta de noapte atât de fină... Nu sunt de piatră!

Spunea adevărul. Kate simțea viața pulsând în el, corpul lui musculos lângă al ei...

- Scumpa mea, murmură el.

Ochii lui exprimau dorința, şi el o ştia împărtăşită. Respirația lui se accelera. Kate era înfricoşată... înfricoşată să nu-i fie teamă. îl dorea chiar în clipa aceea şi în acelaşi timp o copleşea ruşinea. Nu lăsase până acum nici un bărbat să meargă atât de departe.

- N-aveam nevoie de asta, murmură el.

începea să-i scoată cămaşa de noapte, dar ea se împotrivi şi el o privi amuzat.

- Draga mea, nu va fi nici o deosebire... Mai curând ne-ar deranja.

Mângâierea mâinilor lui o scotea din minți.

- Nu este ca şi cum n-ai...

Se opri, cu figura încremenită; încerca să se stăpânească.

- Kate, iubita mea, nu mă tortura.

Dar ea era ca paralizată. Nu era ca şi cum nu... ce? El nu părea să înțeleagă că vorbele lui erau deplasate. O credea obişnuită cu genul acesta de întâmplări? Se purta aşa nu din tandrețe, ci pentru că o considera disponibilă şi libertină!

Gândindu-se ce trebuia să creadă despre ea, se simți brusc pătrunsă de groază.

Capitolul 1

- Greg, te rog... nu înțelegi...

O notă de disperare trebuie să se fi strecurat în vocea ei, deoarece el își ridică privirea și îi zâmbi.

- Ai încredere în mine...
- Nu, nu, vreau să-ți spun...

Nu mai reuși să continue, pentru că el își reluase mângâierile. Dar, încetul cu încetul, figura lui se posomorî, ca și când înțelegea în sfârșit.

-Kate, ce vrei să spui? Că n-ai... murmură el pe un ton sălbatic. Că ești...

Părea uluit. Ea își mușcă buza inferioară și încuviință cu un aer deznădăjduit.

- Doamne Dumnezeule, Kate... Dar la ce te gândeai? Te-ai pus într-o asemenea situație! izbucni el.

O respinse cu violență.

- Credeam... Aș fi putut... Kate, ce a fost în capul tău? Să te întorci aici... cu flecușteţul ăsta de cămașă de noapte!

De enervare, nu-și mai găsea cuvintele, dar Kate nu era în aceeași situație. Avea neobrăzarea s-o acuze pe ea!

- Port această cămașă de noapte pentru că nu credeam că voi împărți un cort cu dumneata. Pe de altă parte, dacă am revenit aici, te rog să-ți amintești, a fost din cauza acestei hoarde de foci.
- Haide, Kate, ele nu fac rău nimănui. îți căutam o scuză, știi bine.

își căută pulovărul și-l îmbrăcă.

- Prin urmare, animalele acestea mari și greoaie sunt inofensive? Te-ai folosit de viclenie ca să mă faci să intru în cort...

îl fulgera cu privirea, dar expresia lui Greg îi impuse tăcere: un calm impresionat pusese stăpânire pe el; îl mai văzuse deja

dominându-şi mândria.

- Trebuie să fim la fel de buni, şi unul şi celălalt, pentru vicleşuguri.

Tonul lui era glacial.

- Ieri era rândul dumitale, astăzi este al meu.

- Foarte bine, puteai să nu ştii încă totul, dar înveţi repede. Trebuia să te învăţ restul, nu-i aşa? Si vei recunoaşte de asemenea un alt punct asupra căruia aveam dreptate.

Ea îşi ridică bărbia, gata să protesteze, şi-l privi cu un aer furios.

- Ti-am spus-o, continuă el, vei consimţi din nou. Consideră-te fericită, deoarece încă mai am unele scrupule.

Deschise cortul cu mici pocnete scurte.

- Unde... te duci?

Kate fu cuprinsă brusc de panică. Doar n-avea de gând să plece cu maşina!

-Să fac o baie.

Privirea lui ar fi putut s-o facă să intre într-o gaură de şoarece.

-Si este preferabil să speri că voi ieşi din apă potolit. Cât timp lipsesc, începi să strângi lucrurile. Mai bine să plecăm devreme: acum, nici unul nici altul nu vom reuşi să dormim.

Greg plecase. Kate scoase un fluierat lung de uimire. Ce mijloc de a se elibera de tensiune! Alesese o baie rece. Mult bine o să-i facă... ar putea să se aleagă cu o pneumonie. Dar Kate nu avea un remediu atât de draconic. Ea nu-şi va găsi atât de lesne uşurarea. îi trebui mult timp să strângă şi să pună totul în ordine. încetul cu încetul, nervii i se liniştiră, dar rămânea agitată. într-un fel, se simţea mulţumită că nu se întâmplase nimic. Atunci, de ce îi venea să plângă?

Dar ea nu va ceda. Când îl auzi pe Greg apropiindu-se, îmbrăcă un pantalon şi un pulover, îşi luă lenjerie curată şi lucrurile de toaletă. Se

îndreptă spre râu.

- în aval! îi strigă el.

De ce avea întotdeauna dreptate? îi aruncă o privire furioasă, se răsuci pe călcâie şi porni în direcţia opusă.

Se aşeză pe malul apei şi rămase un timp acolo: încerca să-şi adune curajul ca să se dezbrace şi să se spele în apa aceea rece. Poate că merita o asemenea pedeapsă! Crezuse oare realmente în răutatea acelor foci? Nu se repezise şi ea asupra acestui pretext? îi ceruse un pulovăr; era acesta un motiv suficient ca să se poarte astfel? se gândi Kate scoţându-şi puloverul. Dar ce văzuse Greg în lumina matinală a zorilor? O tânără femeie cu părul castaniu în dezordine, forma sânilor, o talie fină. Se aşezase lângă el fără să se gândească, dar cămaşa ei de noapte era practic transparentă... şi soarele tocmai răsărea... Kate îşi stropi corpul cu apă rece şi se înfioră. Dar zâmbea în timp ce se îmbrăcă şi îşi perie părul lung. Corpul ei stârnise pasiunea lui Greg... Kate se simţea înflăcărată, dar şi puţin speriată, deoarece nu mai era stăpână pe propriile ei reacţii. Dacă el n-ar fi avut unele scrupule, oare cât timp i-ar fi putut rezista? Nu i-ar fi spus că era virgină, dacă ar fi crezut că ţine cât de puţin la ea.

Kate reveni spre tabără. Dintr-o dată, nu mai dorea să se întoarcă acolo, nu voia să regăsească responsabilităţile acestei călătorii. Nu te laşi în seama oricui, raţionă ea, nici măcar dacă acest cineva îţi dovedeşte afecţiune după ani de zile, nici chiar dacă este vorba de atracţie. Trebuie să iubeşti, înainte. Iată de ce nu ajunsese niciodată până aici.

- E în ordine?

Greg o cerceta cu o privire pătrunzătoare. El pregătea micul dejun.

-Da, răspunse ea cu nepăsare. Mi-a rămas numai să-mi strâng

lucrurile de toaletă.

Intră în cort şi găsi sacul de pânză pregătit de Greg în ajun. Bineînțeles, nu era îndrăgostită de el. Haide, de Greg Henderson? Niciodată!

Nu era uşor să păstreze o atitudine de dezaprobare severă şi să arate un profil semeț la fiecare privire a lui Greg. Mai cu seamă într-un Land Rover mizerabil care saltă ca un cal sălbatic. Kate făcu tot posibilul şi reuşi să nu deschidă gura toată dimineața.

Nici el, slavă Domnului! îi aruncă o privire pe furiş, fără a-şi întoarce capul. Ei da, ar trebui să pari furios, i se adresă ea în gând, cu mintea ta diabolică... Fusese destul de proastă ca să-şi imagineze, fie si pentru o clipă, după felul în care părea să se preocupe de ea... Felul în care aşteptase ca ea să consimtă... S-ar fi purtat astfel dacă ar fi avut vreun sentiment față de ea? Sau ea însăşi încerca să-şi găsească scuze? îşi muşcă buzele şi continuará să salte şi să se zdruncine în tăcere.

-Oh, aceia sunt pinguini?

Spre mijlocul după-amiezii, ostilitatea începea să-şi piardă din putere. Vor ajunge vreodată la acel Tom? Peste cât timp? Vederea celor trei siluete pe un deluşor, stârnise curiozitatea lui Kate.

-N-am putea să ne oprim un minut? îl rugă ea. Te rog, aş vrea să fac o fotografie.

Luă un aparat din bogatul echipament aflat în sacoşa ei şi coborî din maşină.

Se apropie cu prudență de pinguini. Priviți prin vizor păreau s-o observe cu un dispreț trufaş. Semănau cu un trio de atleți care-şi aşteptau premiile pe podium. Dar, îndată ce reveni în maşină, îşi dădu imediat seama că ceva nu era în ordine.

Trăsăturile lui Greg erau încordate. Porni motorul, intră în viteză deosebit de repede şi Kate fu aproape proiectată în spate. Ce-l apucase?

îl indispusese oprirea aceasta de cinci minute? Bietul de el! Dar, cel puțin, ea avea aceste fotografii care îi vor reaminti unul dintre aspectele plăcute ale insulei.

Când se opriră ca să bea o cafea, Greg întinse harta pe capota maşinii.

-Mai este mult? întrebă Kate.

încerca să nu lase să i se vadă oboseala. Să-i arate epuizarea ar fi fatal.

El netezi îndoiturile hărții cu mâna lui mare şi bronzată.

- Șaisprezece kilometri, aproximativ.

îi arătă cu degetul o cruce însemnată pe hartă. Kate se apropie şi cercetă locul, ca şi cum era în perfectă cunoştință de cauză.

- Vom ajunge la Tom până la căderea nopții?

El studiase poziția unde se aflau şi împăturea harta.

- Cu puțin noroc... dacă n-o lungim prea mult pe aici.

De data asta, sarcasmul era însoțit de o anumită iritare. Kate se grăbi să-şi termine cafeaua şi strânse totul. Greg o lăsă să se descurce singură şi ocoli maşina ca să verifice pneurile cu vârful cizmei. Prin urmare, călătoria lor se apropia de sfârşit. Era cu el de aproape două zile. îi trecu prin minte figura lui Dougal McInnes. Dacă trebuia să abordeze într-o zi chestiunea petrolului, era acum sau niciodată.

- Eşti gata?

Greg îşi reluase locul în fața volanului şi se întorcea spre ea. Privirea lui era stranie, circumspectă, şi Kate se simți cuprinsă de teamă.

Abia îi lăsă timp să trântească portiera, şi ea trebui să se agațe de ceva ca să reziste zdruncinăturilor.

Cu ce să înceapă oare? Ce va putea să spună el când va afla

adevărul? Va şti îndată la ce să se aştepte. Atunci, nu va mai fi vorba de presupuneri... şi nici de teamă. Totul va fi limpede ca apa de izvor, iar el va putea să urle şi să facă scandal, să devină nebun de furie... sau de orice altceva. Nu va fi nici o deosebire, deoarece ea nu avea nimic de pierdut. Totuşi, se temea de clipa asta ca de cel mai rău moment din viața ei. Ce spunea oare, în împrejurări asemănătoare? îşi frământă mintea ca să-şi amintească. Dar era inutil să-şi închipuie, la Greg Henderson, o reacție asemănătoare cu aceea a precedenților ei adversari. îşi trecu limba peste buzele uscate înainte de a vorbi.

-Trebuie să existe o bună parte din terenurile dumitale unde nu te duci niciodată, începu ea.

Acum era obligată să continue.

- Unde nu mă duc niciodată? întrebă el.

Câtă încredere avea în ea ca să răspundă la o întrebare cu alta!

- Vreau să spun, ai atât de multe. Trebuie să ai unele care sunt nelucrate, ca aici. N-ai nici un motiv să mergi acolo...

- După părerea dumitale, aici n-ar fi nimic?

Părea în continuare absorbit de gândurile lui, ca şi cum nu era cu adevărat atent. în cele din urmă, însă, îşi luă o mână de pe volan, ca să facă un gest larg.

- Nimic, Kate? Eu văd o mulțime de lucruri care mă interesează.

- Dar fără utilitate. Sunt numai terenuri pustii...

Deveni imediat foarte atent şi când începu să vorbească, vocea lui era plină de ironie.

- Fără utilitate?

Astăzi părea că repetă toate cuvintele ei. De ce nu-şi găsea propriile cuvinte?

- Neroditoare, atunci, sugeră ea.

Remarca ei nu uşură deloc conversația, dimpotrivă. O făcea oare

intenționat? Se juca de-a pisica cu şoarecele? Dar pisica aceasta era un leu... Intrase cu mâinile şi picioarele legate în vizuina lui... Ce se va întâmpla oare în momentul pedepsei? Kate spuse în tăcere o rugăciune şi aşteptă.

- Te interesează productivitatea lor?

Greg nu avea nici o ezitare, acum.

-Credeam că te interesează pe dumneata, încercă ea să spună pe un ton degajat.

- Viața nu este făcută numai din bilanțuri şi din statistici, Kate.

îi pândea reacția, dar ea continua să privească drept înaintea ei.

- Credeam că cei din agricultură au întotdeauna nevoie de bani.

- Ti-am dat eu această impresie?

- Nu tocmai.

Kate încercă să râdă.

- Desigur, eu nu cunosc nimic despre pământ, dar nu sunt păşuni bune pretutindeni. Poate că ai putea să găseşti o altă modalitate...

Ea nu îşi termină fraza, dar cuvintele păreau să răsune în acest spațiu mic, rămânând suspendate în fața lor. Greg avu nevoie de mult timp ca să răspundă, iar Kate număra cu spaimă minutele.

- Si ce altă modalitate ai putea sugera?

- Trebuie... să existe aici resurse naturale...

încercă să scape de nodul din gât. Greg încetini, nu în fața unui obstacol, ci pentru că nu mai acorda nici o atenție conducerii.

- Poate... bâigui ea.

- Unde? Dă-i drumul, ascult.

Si asculta. Toată ființa lui era încordată. Mâna pusă pe volan se încleşta şi se destindea rând pe rând. Kate avea impresia că un arc

enorm se strângea din ce în ce mai mult.

- Aştept, zise el cu asprime, în momentul când vehiculul sărea peste o groapă. Ce se întâmplă, Kate? Eşti în lipsă de idei?

Pe neaşteptate, apăsă furios pedala de frână şi Land Rover-ul se opri brusc. îşi coborî spre tânăra femeie nişte ochi furioşi, care sclipeau ca două sloiuri de gheaţă. Kate paraliză de teamă. Ştia! Ştia totul, şi chiar de la început!

îl privea îngrozită. încercă să clipească din ochi, să frângă această viziune a unei figuri schimonosite de mânie, a acestor ochi care n-o slăbeau nici o clipă. Gâtul i se uscase, iar bătăile violente ale inimii îi răsunau în cap.

- Nici măcar nu eşti fotograf, nu-i aşa? răcni el. Să fotografiezi pinguini cu aparatul acela... când ai altele mult mai bune.

Aruncă o privire sacoşei de la picioarele ei. îşi ridică apoi capul şi scoase un râs dispreţuitor.

- Credeam că măcar această parte a poveştii dumitale este adevărată. Chiar dacă revista era de convenienţă cu... Haide, Kate, continuă, recunoaşte. Spune-mi că lucrai pentru mafia lui McInnes... că ai venit numai cu scopul de a obţine concesiunea pentru a fora pe terenurile mele! Pentru petrol!

Pe Kate o cuprinse un sentiment de eşec; de eşec, de disperare şi tristeţe apăsătoare. Era incapabilă să se mişte, să vorbească, şi această tăcere o condamna.

- Coboară!

Ea făcu ochii mari de uimire.

- Am spus: afară!

Greg umplea maşina cu prezenţa lui; o acoperea pe Kate şi o

înăbuşea. Fiecare muşchi o trăda şi aştepta, ca paralizată, lovitura fatală. Dar ea nu putea totuşi să coboare. Cum, în locul acesta îndepărtat şi pustiu? Orice, în afară de asta.

Dar Greg nu era dispus s-o vadă ținându-i piept. Spusese „afară", şi o făcuse cu toată seriozitatea. Bombăni ceva printre dinți, deschise brutal portiera, ocoli maşina şi ajunse la cea a lui Kate.

O copleşi teama. Zări cheile aflate încă în contact. Era o şansă, ar putea reuşi... Cu un efort disperat, trecu pe scaunul şoferului şi încercă să pornească motorul. Imposibil! Dar Greg îi înțelesese intențiile; trase de portieră gata s-o scoată din balamale şi o prinse pe tânăra femeie.

-Oh, nu! Să mă laşi aici... şi până unde credeai că poți merge, micuțo?

O ținea de braț şi o trase brusc pe solul pietros. Kate se zbătu cu lovituri de picior şi de pumni, dar s-ar fi apărat mai bine de un car blindat.

Si iată cum, îşi zise ea, vei rămâne aici abandonată... sau asasinată... sau...

încerca să-şi imagineze reacția părinților ei la lectura ziarului: „corpul unei tinere femei... "

- Turbată mică!

Greg o ținea cu brațul întins şi o scutura. Era atât de înalt, atât de puternic, încât ea nu putea face nimic. Regretă că dăduse de înțeles că vorbea despre petrolul acela. De ce fusese trimisă aici? Si de ce nu se îndrăgostise de ea? ...Ar face la fel de bine s-o ucidă acum, deoarece nu avea nici un viitor în povestea asta.

-Uită-te la mine, urlă Greg. Kate, ascultă-mă, nu poți să înțelegi?

încerca s-o facă să deschidă ochii ca să vadă ceva. Dar erau deschişi şi ea nu vedea decât furia lui. Era urât... da, aproape urât. Şi eu

sunt răspunzătoare de această situație, este vina mea, se gândea Kate. Asta îi făcea cel mai mare rău.

- Eu n-am nici o vină...

- Iar eu aş fi vinovat dacă aş permite aşa ceva. Nu-ți poți imagina stricăciunile? Instalațiile de foraj... poluarea. Nimic de făcut!

O respinse şi ea se clătină, cât pe ce să cadă pe spate.

- Cu nici un preț, Kate. Nici chiar ca să te salvez. Viața este prea prețioasă... Viața noastră de aici, vreau să spun.

Ridică o piatră şi o aruncă într-o baltă, cu toată furia unui om ajuns la capătul răbdării. Apoi se întoarse spre ea şi o privi cu o asemenea aversiune încât Kate uită imediat cât de vinovată se simțise doar cu câteva clipe înainte.

- Nu-i nevoie să mă priveşti ca şi cum aş fi o ucigaşă de profesie! îi aruncă ea.

îşi ridică fularul care îi căzuse pe ceafă în cursul înfruntării lor. Poate că, la urma urmei, n-o s-o omoare. Uşurarea îi dădu curaj.

- Cunoşti cuvântul „progres“? Ştii să-l foloseşti când îți face un serviciu.

El se încruntă, dar Kate nu-l lăsă să vorbească.

- Ai auzit de generatoare electrice, de încălzire centrală când turba nu ajunge, avioanele... Regiunea nu este atât de înapoiată...

- Nu sesizezi deosebirea...

- Nu, îmi este imposibil, îl întrerupse ea.

- Atunci, este inutil să mă lansez în explicații...

Ar fi putut adăuga „pentru cineva atât de mărginit“, deoarece era evident că avea cuvintele pe vârful limbii.

-Nu ştiu cine sau ce ne-a creat, Kate, reluă el. Dar această parte de lume îmi aparține. Ea îmi este încredințată, s-ar putea spune, pentru

viitor. Si, dacă vrem să avem un viitor aici, va trebui să fim deosebit de vigilenți; altfel, vom ajunge într-o situație îngrozitoare.

îi urmări involuntar privirea care cerceta terenul acela pustiu. Văzură amândoi două păsări mici care țopăiau fără nici o teamă, la câțiva pași de maşină. Vântul, răcoros şi curat, sufla direct din Atlanticul de Sud; împrospăta ziua, înviora lumina palidă, aducea un aer nou pe care Kate nu-l remarcase înainte. O clipă, văzu sonde de foraj şi distrugerea totală care mergea mână în mână cu ele. Ridicarea lor aici ar fi o crimă.

Dar nu-i revenea ei să judece. Adeseori trebuie să acționezi fără voia ta.

- Ar fi bine să ne reluăm drumul.

Greg îşi frecă ceafa şi o privi gânditor pe Kate. Stia oare că încă nu abandonase partida? îşi plecă ochii ca să-şi ascundă hotărârea. Poate că nu exista nici un viitor în afacerea asta. Nu era un motiv bun ca să-şi îndeplinească misiunea? Era în serviciul Companiei INPET... avea obligații față de ei. Urcă din nou în maşină şi-l privi pe Greg întorcându-se la portiera lui. Figura nu-i mai era schimonosită; pe ea nu se mai vedea decât o expresie de duritate impenetrabilă. Pasionat, ca în zori, sau în prada unei furii violente, el mergea până la capăt: intransigent în toate, ca paravanul pe care-l ridica acum între ei.

Kate dorea mai mult ca oricând izolarea adusă de întuneric. Ziua se îndrepta încet spre sfârşit. Din fericire, formele îndepărtate căpătau o culoare cenuşie şi Kate deveni conştientă că privea de câtva timp o căsuță. Ajunseseră într-adevăr? Călătoria aceasta îngrozitoare era aproape terminată? întoarcerea nu va fi la fel de teribilă, deoarece Tom va fi cu ei.

- De ce nu mi-ai spus adevărul? întrebă Greg pe neaşteptate.

Se apropiau de casă şi Kate vedea o lumină tremurând în întuneric. El opri maşina în apropierea unui perete, ca pentru a-şi ascunde sosirea de ocupanții locuinței.

- Credeai într-adevăr că mă puteai înşela? Să mă convingi să acționez împotriva principiilor mele?

O privea cu malițiozitate. Ea rămase tăcută, nu avea altceva de făcut. De ce nu mai înainta? De ce n-o lăsa să coboare? Era obosită, înfrigurată, epuizată, şi el continua s-o tortureze. Brusc, fermitatea feței lui Greg se destinse şi lăsă loc disprețului; se părea că-i trecuse o idee prin minte.

- încercai să mă convingi, azi-dimineață, Kate? Acesta să fie oare motivul pentru care cei de la Londra au trimis o femeie?

Râse disprețuitor.

- Si voiai să mă faci să cred în moravurile tale civilizate!

O mână mare îi prinse bărbia şi o obligă să-şi ridice ochii spre el. Kate îşi ținu respirația. Privirea lui Greg strălucea periculos. Nu reuşea să-l cunoască pe bărbatul acesta. Figura lui reflecta gânduri de neînțeles pentru ea, lecții imposibil de învățat. Era ciudat de conştientă de imensele lui posibilități: nu numai forță fizică, dar şi o minte cuprinzătoare, o imaginație bogată, un milion de evenimente, de speranțe şi de visuri, ale trecutului şi ale viitorului, pe care nu le va împărtăşi niciodată cu ea. Totul îl făcea atât de străin, dar atât de atrăgător. Corpul lui Kate răspunse acestei atracții înainte ca gura lui Greg să pună stăpânire pe a ei.

Sărutul se prelungi, lacom, exigent, sălbatic, dar puțin amar. Lui Kate nu-i păsa de motivele care-l făceau s-o sărute: o făcea, era de-ajuns. Voia să nu se oprească... niciodată. îi răspundea din instinct.

Simțea, mai mult decât auzea, respirația lui sacadată. Apoi Greg se îndepărtă şi Kate îl pierdu, simțind o suferință îngrozitoare.

El plecă spre ea ochi strălucind de mânie.

- E bine, murmură el. Nu mă decepționezi. Nu abandonezi partida imediat. Vreau să văd până unde eşti capabilă să mergi. Ti-am arătat deja: nu există jumătăți de măsură pe insula noastră. Angajamentul trebuie să fie sută la sută... Nu există loc pentru intrigi.

îşi trecu un deget peste obrazul ei.

- Viața este dură, dragă Kate. Supraviețuiesc numai cei mai puternici.

Capitolul 8

- Ea este fotografă, zise Greg.

Intraseră în sfârşit în casă şi Greg făcuse prezentările. Ciobanul înlocuitor ajunsese înaintea lor, cum fusese prevăzut. Calul este cel mai bun mijloc de deplasarte pe Insula Drake, se gândi Kate. Bărbatul o salută cu un semn din cap, ca şi cum era obişnuit să vadă tinere femei apărând aici ca prin minune. Reacția lui Tom, însă, a fost diferită. Era uluit să vadă silueta neînsemnată a lui Kate în spatele lui Greg. Părea străsnit şi extrem de încântat... Ea încercă să-i răspundă zâmbetului vesel.

Dar nimic nu era în ordine, nici mintea ei, nici reflexele obişnuite. Se ştia ajunsă în sfârşit; o lampă cu petrol dădea o lumină şovăitoare pe masa de lemn; Greg şi bărbatul mai în vârstă discutau situația. Ea era aşezată lângă o canapea veche şi încerca să converseze cu un bărbat cu aer vesel şi ochi albaştri, obosiți. Din fericire, el nu părea să remarce răspunsurile ei monosilabice.

- Şi revista dumneavoastră va publica un articol despre noi... Şi ați făcut toată călătoria asta singură... Şi domnul Henderson v-a permis să veniți aici... Părea să se mulțumească doar cu „da“ şi „nu“. Dar Kate nu se putea concentra. Sărutul lui Greg era încă prezent pe buzele ei, iar inima ei nu îşi potolise încă bătăile; acorda mai multă atenție hotărârilor luate în celălalt capăt al încăperii.

Ciobanul încuviința, îşi golea pipa şi o umplea din nou. îl urmărea pe Greg cu o prudență avizată. Acesta din urmă trebuia să fi fost copil când ciobanul începuse să se ocupe de oi; totuşi, bătrânul nu arăta nici un semn de familiaritate. Greg inspira respect... şi lui i se arăta la fel.

Dar respectul nu era singurul sentiment inspirat de Greg, în seara aceea. Kate privea în jurul ei: bărbații vorbeau liniştit; câinii dormeau

făcuți covrig; focul şi lampa atenuau acest tablou auster. Nimeni n-ar fi bănuit că, acum zece minute, Greg o săruta cu pasiune; nici că ea se îndrăgostise total de el. Era sigură de asta ca de propriul ei nume. Era înfricoşător, absolut fără speranță dar, în acelaşi timp, scotea din asta o anumită forță. Nimeni nu o putea împiedica să fie mândră de el: de felul în care organiza totul, de felul lui de a fi, de idealul lui. Dar vulnerabilitatea mergea mână în mână cu puterea. Kate trebuia să învețe cum să jongleze cu cele două.

- Ați venit să jucați şi rolul de înger păzitor? o întrebă Tom.

Ea clipi din ochi şi făcu un efort ca să răspundă.

- Să văd ce pot să fac, îi spuse ea zâmbind.

Când Greg veni în sfârşit să vadă rănile lui Tom, Kate se îndepărtă, dar avusese timp să zărească piciorul contuzionat, umflat şi cu siguranță foarte dureros. Bietul Tom! Slabul lui entuziasm pentru călătoria care să-l ducă înapoi la Sealbank nu era deloc uimitor.

După cină, o singură activitate era posibilă: să meargă la culcare. Conversația nu era deloc pasionantă şi, chiar dacă ar fi dorit, lumina nu i-ar fi permis să citească. Greg propuse camera lui Tom.

- Dar nu vreau să-i iau patul, protestă ea.

- Oricum nu este în stare să ajungă acolo sus, răspunse Greg.

El făcu trierea lucrurilor pentru noapte, scoase din maşină. Kate îşi muşcă buza inferioară, prinse ce îi aruncă el şi-l urmă în tăcere. Nu se puteau spune anumite lucruri în fața unor terțe persoane.

Scara era îngustă, întunecată, făcută din scânduri simple şi trosnea. Sus exista o singură uşă pe care Greg o împinse. înăuntru, plafonul era jos, iar lumina lunii intra printr-o lucarnă; un pat încovoiat între doi suporți de aramă era acoperit cu o pătură groasă făcută din bucăți de culori diferite.

-Dacă îți pui sacul de dormit deasupra, nu vom fi nevoiți să ne îngrijim de cearşafuri. Mă duc să-ți caut o lumină. Altceva?

Kate scutură din cap dar, bineînțeles, el n-o privea.

- Mm...? făcu el cu nerăbdare.

De data aceasta, reuşi să-i răspundă cu o voce abia auzită. Dar ea îşi dorea atâtea lucruri: nu numai să-i aducă o lampă cu petrol care să asigure un oarecare confort acestei încăperi. Dacă cel puțin n-ar fi atât de aspru, dacă i-ar spune noapte bună cu un sărut. Dar, fireşte, el nu făcu nimic, chiar dacă lumina lămpii făcea camera mai intimă.

- Nu este fără îndoială asemănător cu ceea ce eşti obişnuită...

Greg se întoarse în sfârşit spre ea, cu un mic gest al mâinii.

- Dar ar trebui să ai o noapte bună.

Kate remarcă o uşoară ezitare în vocea lui. Lampa sfârâia şi trosnea, dar ei se priveau insistent şi umbre dansau pe peretele de lângă ei. Lui Kate îi era prea cald, se sufoca; sângele îi zvâcnea în tâmple. încetul cu încetul, văzu născându-se la Greg o dorință egală cu a ei. Un muşchi începu să zvâcnească pe obrazul acestuia, iar nările îi tremurară. Dacă mai dura un minut, Kate simțea că o să leşine. Niciodată, absolut niciodată în viața ei nu dorise atât de mult pe cineva.

- O simți şi tu, Kate, nu-i aşa?

Tăcerea era ruptă, dar asta n-a dus la scăderea tensiunii.

- Asta-i insula, înțelegi? Insula noastră sălbatică. Zilele sunt aspre şi noi nu avem timp să ne lăsăm imaginația să rătăcească. Dar la sfârşitul zilei...

Se întrerupse, făcu un pas înainte şi ochii lui lacomi se fixară pe silueta ei ostenită.

- La sfârşitul zilei, orice bărbat are nevoie de o masă caldă, zise

el cu un râs nelalocul lui, şi de un pat cald. Dar trebuie cineva special ca să se ocupe de acest pat, Kate. O ştiai? Ştii măcar ce vreau să spun?

Fără să-i lase timp să înțeleagă, străbătu distanța care îi despărțea şi îi prinse furtunos brațele cu mâinile lui puternice.

- Aici nu putem avea femei care să continue o carieră. O femeie trebuie să se ocupe de căminul ei cu căldură, cu dragoste.

Lupta teribilă care se dădea în el amenința să-l sfâşie.

- Si tu nu eşti genul acesta de femeie, nu-i aşa, Kate?
- N-am pretins niciodată că aş fi...
- Nu, este adevărat.

Părea să-i facă plăcere s-o tortureze.

-Atunci, cine eşti...? Ce fel de femeie? Genul ispititor, provocator, convingător?

Părea frământat de o teribilă pasiune; pofta de a o pedepsi lupta în el cu dorința. O dorea, dar în acelaşi timp o ura. Oh, Kate ştia exact ce simțea el.

- Ai face mai bine să pleci, se auzi ea spunând. Cei de jos îşi vor pune întrebări...
- Nu îşi vor pune nici una, o întrerupse Greg. Ei ştiu foarte bine ce fac... ce ar fi trebuit deja să fi făcut. Ai dreptate, Kate, n-ai încercat niciodată să faci altceva decât să convingi. De ce n-aş profita oare? Ce schimbă asta?
- Respectul.

Reuşi, în sfârşit, să se elibereze.

- Respectul, repetă el tăios. Al tău?
- Bineînțeles că nu.

îi văzu furia bruscă şi se grăbi să adauge.

- Vorbesc despre cel al bărbaților de jos. Ce faci cu respectul

lor?

- Cunoşti foarte prost bărbaţii.

Mai făcu un pas şi se dădu înapoi.

- Cum să mă respecte dacă nu îmi petrec aici toată noaptea? Si să vedem cât de mult respecţi asta...

Instinctul o avertiză prea târziu. Se trezi brusc la pieptul lui Greg, ridicată de la podea şi aruncată pe pat fără fasoane. Ea se zbătu ca să scape, dar el râse şi bătrânul pat scârţâi.

- Cum îndrăzneşti! O să urlu...

- Dă-i drumul. Ei au destul bun-simţ ca să nu se amestece.

Ea ridică un genunchi, dar el zădărnici fără greutate acest gest de apărare.

-Foarte bine, Kate, luptă-te. Arată-mi cât de mult crezi că mă urăşti.

Fermoarul pantalonului coborî câţiva centimetri.

-Vom vedea după aceea dacă pot avea respectul tău în calitate de amant, zise el, zeflemitor. Sunt priceput, Kate; se spune chiar foarte priceput.

Ea se cutremură când o mână caldă şi hotărâtă trecu peste corpul ei.

- Vrei să descoperi cât de mult?

- Nu te-aş vrea chiar dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ...

Dar Greg o întrerupse sărutând-o. Punea stăpânire pe ea, deoarece abandonase lupta.

- Si pretindeai că nu mă vrei.

Kate ar fi plâns, dacă nu s-ar fi temut să-şi trădeze atât de uşor sentimentele.

-Nu pot face altfel, nu-i aşa? reuşi ea să murmure. Eşti priceput...

ai recunoscut singur... dar reacția mea este pur fizică.

El n-o asculta cu adevărat; se mulțumea s-o țină strâns lângă el.

Spre propria ei surprindere, Kate se auzi continuând fără voia ei.

- Nu există la mijloc nici un sentiment, nu este vorba de dragoste. Şi asta este ceea ce are mare importanță, pentru mine. Altfel, nu valorăm mai mult ca animalele, încheie ea, gata să izbucnească în plâns.

El o privi lung; o domina, sumbru în încăperea plină de umbre.

- Ar fi trebuit să te gândeşti la asta mai devreme. Ai venit să te supui regulilor mele, te prevenisem.

O mână o prinse de mijloc şi o țintui de pat.

- Foarte bine; în seara asta poți să dormi singură, Kate, pentru că eu consimt. Vei putea să-mi mulțumeşti dacă vrei, în timpul orelor în care vei rămâne trează, întrebându-te ce se va întâmpla când voi hotărî să nu te mai las să dormi singură. Şi atunci ar fi inutil să-mi aminteşti scrupulele mele; nu am aşa ceva față de membri atât de vicleni ai opoziției. Afacerea noastră rămâne în suspensie, dragă Kate, dar eu sunt acela care va hotărî momentul reglării ei.

Apoi, cu o mişcare dispreţuitoare, se ridică şi ieşi brusc din cameră. Ce îi spusese mai înainte? Numai cei mai puternici supraviețuiesc.

Oh, voi supraviețui, până la urmă, îşi zise Kate. Mult mai târziu în noapte, se răsuci în vechiul pat cu arcuri scârțâitoare. Jos, murmurul celor trei bărbați se oprise. Totul era liniştit, cu excepția inimii lui Kate.

Sărutul lui Greg de aseară, în maşină, fusese o revelație pentru ea.

Timpul pe care îl petrecuse în cameră cu ea nu făcuse decât să-i exacerbeze dorința şi suferința cumplită de a afla că nu însemna nimic în ochii lui.

Se îndrăgostise într-adevăr de el chiar de la început? Imediat după ce sosise la aeroport sau mai târziu, la hotel, când îl văzuse în compania Laurei? Atunci, impetuozitatea lui Greg se ascunsese sub o mască civilizată... la fel cum vântul sufla fără oprire toată ziua şi se potolea noaptea. Ce mult semănau, insula şi bărbatul acesta!

Căutase numai să se înşele, prin toate cuvintele şi gândurile ei? Eforturile ei de a-l urî, pentru că o împiedica să-şi ducă la bun sfârşit misiunea... Putea ea să ridice principiile profesiei împotriva sentimentelor ei personale pentru o altă ființă umană? Puțin îi păsa ei de aspectele mai complexe ale problemei: poluarea şi protecția mediului. Asta se întâmpla pretutindeni şi Kate ştia că nu îşi poate asuma responsabilități pentru întreaga lume. Dar acolo nu era vorba de întreaga lume, ci doar de această insulă, universul lui Greg... Si el iubea această insulă, iată ce conta mai presus de orice.

Cu toate acestea, gândurile ei, sentimentele ei, erau fără importanță: bărbatul acesta n-o va iubi niciodată, numai pentru că o considera incapabilă să înțeleagă. Să înțeleagă? Dar el nu înțelegea că oamenii de la Londra aveau încredere în ea? Nu aveau oare dreptul la loialitatea ei? Si Kate ştia că putea fi loială față de o singură persoană în acelaşi timp.

Fața bronzată a lui Greg, inteligentă, atrăgătoare, ocupa toată imaginația ei. Dacă măcar ar fi iubit-o, puțin i-ar mai fi păsat de misiunea pentru companie. Ar fi putut să-i explice situația lui Dougal. Dar Greg se lega de ceea ce reprezenta ea, şi nu de ceea ce era realmente.

De ce oare era atât de complicat totul? în liniştea nopţii, auzi un cal nechezând, lovind solul cu copita, şi un câine răspunzân- du-i. Apoi liniştea reveni. Era preferabil să profite de acest scurt răgaz; mâine vor porni înapoi. Tom putea să aibă probleme, dar ce tortură îi pregătea Greg ei?

* * *

- Patronul şi dumneavoastră, sunteți puțin...

Tom se întrerupse; o observa pe Kate din fundul Land Rover-ului; făcu o grimasă încercând să-şi găsească o poziție mai confortabilă. Era mijlocul dimineții şi Greg căuta cauza unui zgomot care se auzea sub capotă. Kate pregătise cafeaua obişnuită. La remarca lui Tom, ea aruncă o privire prin parbriz, dar Greg nu auzise nimic: era încă absorbit de problemele motorului. Se întoarse spre Tom.

- Am făcut călătorii mai plăcute, recunoscu ea în sfârşit.

De data aceasta, simpatia lui Tom lăsă locul unei admirații vizibile. Kate îi înapoie zâmbetul. Băiatul acesta trebuia să fie puțin aventurier, oțelit, rezistent, îndrăgostit de singurătate. Să trăieşti singur în plină natură, cu doi câini drept unici însoțitori, cerea un caracter de o tărie excepțională.

Dintr-o dată, Tom nu-i mai apăru drept tânărul cioban insolent la care abia se gândise. Era o ființă reală şi lui Kate i-ar fi plăcut să-l cunoască mai bine.

-Mă miră că v-a adus cu avionul până aici, este atât de pornit împotriva dumneavoastră, reluă Tom.

Kate se răsuci pe scaunul ei ca să-l privească în față.

-Nu mi-a propus cu adevărat să mă aducă la Sealbank, recunoscu ea.

Era inutil să continue minciuna; îi povesti episodul cu emisiunea de la radio şi îi mărturisi identitatea ei reală.

Tom scoase un fluierat lung de neîncredere.

- Si el a descoperit.

Kate încuviință.

- Ieri după-amiază, cu puțin înainte de a ajunge aici. Dar de asta am venit. Trebuia să i-o spun, să încerc să-i explic.

Ridică din umeri, cu un aer de neputință.

- Călătoria aceasta îmi părea cel mai bun mijloc să am întreaga lui atenție.

- Trebuie s-o fi avut, cred, murmură Tom. A fost nebun de furie?

Kate clătină din nou din cap şi închise ochii o secundă ca să-şi reamintească reacția lui Greg.

- Si lucrați pentru țicnitul acela de scoțian? întrebă Tom.

El scutură din cap ca să-şi exprime mai bine uimirea.

- Dougal nu este țicnit, replică ea râzând.

- Era, când patronul nostru a terminat cu el. Eram acolo, la Sealbank. McInnes a venit, cu unul sau doi... ingineri, presupun. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat, dar a fost un tărăboi teribil. închiriaseră unul din avioanele lui, înțelegeți. S-a crezut că pentru un zbor de recunoaştere, dar ei veneau să ne vadă pe noi. N-au rămas mult timp, totuşi.

El avu o grimasă expresivă, care descria cu precizie furia lui Greg Henderson.

- Şi nu s-au mai întors.

Kate nu se putu împiedica să râdă, la intonația comică a încheierii.

- Eu n-ar fi trebuit să vin, ştiu, zise ea.

Căută o batistă şi îşi şterse ochii.

- Dar îl cunosc pe Dougal. Este atât de... de... afectat. Şi erau trei...

încetă să râdă şi se priviră cu adâncă seriozitate.

- V-ați ales în mod straniu adversarul, remarcă Tom.

Kate nu avut timp să răspundă; capota fusese trântită. Se pare că bărbatul care făcea obiectul conversației lor își terminase treaba.

Greg ocoli maşina, puse la loc lada cu scule în spate şi îşi şterse mâinile cu o cârpă veche şi pătate de grăsime. Ochii lui bănuitori merseră de la Tom la Kate, asupra căreia întârziară o clipă; ea roşi. Stânjenită, se întoarse pe scaunul ei şi-i aruncă rapid lui Tom o privire complice. Dar el îşi întoarse ochii albaştri.

Greg se sprijinea încă de spatele maşinii. Pe buze avea un zâmbet ironic şi îşi ridică o sprânceană cu o plăcere crudă. „Nu vei obține nici un ajutor din partea lui“, părea el să spună.

Ziua trecu şi deveni evident că Tom nu va putea veni în ajutorul lui Kate, chiar dacă ar fi dorit. Spre mijlocul după-amiezii, veselul lor pasager tăcu. Greg găsise în sfârşit un loc potrivit pentru noapte, Tom suferea cumplit.

- Are febră.

Greg încercase să-l aşeze cât mai confortabil posibil în Land Rover.

- I-am făcut o altă injecție, este foarte agitat; asta îl va linişti, sper.

O privea pe Kate luptându-se cu gamela şi cu gazul care se stingea mereu.

- Mă ocup eu de asta.

Era exasperat. Kate era pe punctul să-i răspundă, când el adăugă.

- Du-te şi stai lângă Tom.

Ea crezu că era o scuză ca să salveze cina, dar când urcă lângă tânărul cioban, acesta avea realmente mare nevoie de o mână de care

să se agaţe.

îşi luară masa pe rând. Când Greg o termină pe a lui, Kate îl auzi venind la maşină.

- Cum se simte? murmură el.

Ridicase prelata din spate şi făcea un semn din cap în direcţia bolnavului.

- Aşa şi aşa, răspunse ea încet. I-am dat puţin de băut.

- Vrei să-ţi dezmorţeşti picioarele?

Simţi că o examina. îngrijorarea lor pentru Tom se pare că stabilea între ei un armistiţiu temporar.

- Am făcut cafea, continuă el. Cred că Tom se poate lipsi o clipă de noi.

O ajută să coboare. Afară se lăsase noaptea; milioane de stele străluceau pe cer.

Amenajarea lui Greg părea confortabilă; cortul era iluminat de o lumină blândă care îl făcea aproape transparent. în aer plutea mirosul plăcut al cafelei; două pahare aburinde se aflau lângă reşoul cu gaz.

- Stai jos.

Ea scutură din cap.

- Am stat prea mult înţepenită.

îşi luă cafeaua şi începu să meargă încolo şi-ncoace. Exista un singur loc unde să se aşeze: în cort, dar nimic n-ar fi făcut-o să intre acolo, în noaptea asta, cu Greg Henderson. Amuzant! Luă o gură de cafea ca să-şi ascundă un zâmbet. Ce spusese? Trebuie să iubeşti un bărbat ca să i te dăruieşti. Dar dacă bărbatul nu te iubeşte? Era o întrebare bună, dar Kate era prea obosită ca să caute un răspuns.

- Tom şi-a rupt într-adevăr piciorul?

Kate era acum în afara zonei luminate; aruncă o privire peste umăr şi fu surprinsă să vadă silueta impunătoare a lui Greg, care o urmărea. își întoarse repede privirea, lovi cu piciorul o piatră şi luă o altă înghițitură de cafea.

Va trebui să dea impresia că acordă atenție cuvintelor. Ce-l preocupa oare? Kate nu voia să se gândească la asta.

- Se pare că se simte mai rău, în seara asta; să fie din cauza călătoriei?

Greg ridică din umeri.

-Poate.

Si se lăsă din nou tăcerea.

- N-a mai rămas mâncare, cred.

- Nu.

- Am să spăl vasele.

- Am făcut-o deja.

El îşi puse paharul pe o piatră plată. își terminase oare cafeaua? Ce se va întâmpla, acum? Se simți deocamdată uşurată auzindu-l că îşi toarnă din nou cafea. Dacă Tom ar putea să-l cheme... Kate se simțea atât de singură...

Se aventură puțin mai departe, cu ochii ridicați spre cer, ca şi cum îl studia. Stelele păreau diferite. Dar, bineînțeles, aici era emisfera sudică.

- Este o noapte bună pentru zburat.

Nu îl auzise apropiindu-se. Şi el privea cerul.

- Nu este lună. Când te afli acolo sus, în cabină, stelele par suspendate în jurul tău. Este minunat, Kate, feeric... atât de calm.

Vocea frumoasă a lui Greg era puțin răguşită şi inima lui Kate îşi acceleră ritmul. O să mă sărute, se gândi ea, uimită. Poate mă iubeşte...

Dar speranța aceasta se risipi rapid. Greg își privi paharul gol, aruncă o privire spre Kate şi, cu un efort vizibil, se smulse din această lume imaginară.

- Ti-am pregătit patul.

Vocea lui redevenise aspră.

- Voi dormi în maşină, cu Tom. Nu poate fi lăsat singur, în noaptea asta.

Cuvintele lui se pierdură în noapte. Erau pierdute pentru tot-deauna, la fel cum Kate se simțea pierdută şi teribil de singură.

Sacul de dormit era cald. Greg îi lăsase un pulovăr suplimentar şi o pereche de ciorapi groşi care îi ajungeau până la genunchi. Dar cortul era gol, şi Kate trebui să admită că o pedeapsă adevărată ar fi fost mai suportabilă.

Vizuina leului. Iată cum poreclise Sealbank când proiectase să vină aici, prima dată. Dar a doua zi, spre sfârşitul după- amiezii, Kate îşi dorea să vadă casa de cărămidă zugrăvită în alb, adăpostită în cavitatea care se deschidea spre mare. De ore întregi tăceau toți trei. Oboseala îi cuprinsese. Tom arăta extenuat şi aproape cenuşiu de epuizare.

Călătoria continuase fără nici un incident, uşurată de un timp binevoitor... pentru Insula Drake în orice caz. Vântul gonise norii, iar umbra şi soarele se succedaseră toată ziua, ferindu-i de ploaie. Dar acum, la lăsarea nopții, vântul se potolea şi norii mari se adunau pe crestele munților. Kate nu înțelese importanța acestui fenomen înainte de a-l ajuta pe Tom să coboare din maşină.

- Este imposibil să te ducem la spital în seara asta, îi spuse Greg.

Tom acceptă cu resemnare capriciile vremii. Greg îl urcă imediat pe păstor la etaj şi rămase mult timp acolo. Kate se apucă să descarce

singură totul. Când el coborî, masa din bucătărie era supraîncărcată.

- Tom a adormit.

îşi trecu peste ea ochii negri şi strălucitori.

- Am să trimit un mesaj radio la Francistown.

Traversă încăperea şi privi munţii.

- Am să le anunţ sosirea lui Tom pentru mâine, dacă cerul se degajează.

Se întoarse şi se sprijini de chiuvetă. Kate simţea că ochii lui îi urmăresc fiecare mişcare, în timp ce stivuia pe bufet cutiile de conserve nefolosite. Dacă cel puţin s-ar duce să caute câinii sau să-şi trimită mesajul... oriunde, dar să iasă odată din bucătărie, astfel o să înceapă să urle.

Linişteşte-te, Kate Lawrence, îşi spuse ea. îşi trecu după ureche o şuviţă de păr şi-i aruncă pe furiş o privire lui Greg. Era încă acolo, rezemat de chiuvetă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor şi cu picioarele încrucişate: un animal impunător care îşi urmăreşte prada înaintea atacului.

Dar n-o va prinde. Kate îşi aruncă părul pe spate şi începu să caute într-o altă cutie care conţinea ustensilele de bucătărie. Oftă, deoarece toate aveau nevoie de o spălare bună.

- Lasă astea.

Tresări.

- înainte de a trimite mesajul radio la Francistown, aş vrea să-ţi vorbesc.

Vocea lui Greg era plină de subînţeles şi Kate simţi că o părăseşte curajul.

- Te rog să-mi acorzi cinci minute, zise el politicos.

Traversă încăperea şi îi deschise uşa. Ea îl privi neliniştită.

- în biroul meu. Acolo îmi tratez în mod obişnuit afacerile.

Capitolul 9

- Am făcut un drum lung, Kate, în aceste ultime zile.

Greg se balansa în fotoliul lui din spatele biroului şi o privea insistent. Kate se simţi stânjenită şi se agită pe singurul scaun din încăpere. Era un scaun vechi de sufragerie din stejar sculptat, al cărui spătar o chinuia. Greg Henderson ştia să-şi aleagă instrumentele de tortură!

- A fost o călătorie lungă, dacă asta vrei să spui, răspunse ea liniştit.

Ceva se ascundea în spatele acestei situaţii, chiar dacă pe moment motivul îi scăpa. îşi plecă ochii asupra pantalonilor ei mototoliţi şi visă la o baie caldă. Dar nu avea posibilitatea. Greg părea instalat pentru un timp acolo. Privirea ei căzu fără să vrea peste rama de argint întoarsă spre el. Trebuie că păreau foarte diferite, blonda fără cusur şi bruneta abia prezentabilă. Dar cum ar fi arătat oare Laura după o astfel de expediţie pentru salvarea ciobanilor? Probabil la fel de blondă şi de impecabilă.

- Nu mă refeream la călătoria noastră.

Vocea lui Greg îi atrase din nou atenţia asupra lui.

- Dar ai văzut multe, mai multe decât majoritatea oamenilor.

Păru să şovăie puţin înainte de a continua.

- Mă întrebam câtă importanţă acorzi profesiei tale.

Kate deveni brusc foarte atentă, aproape uitându-şi oboseala.

- Multă importanţă, începu ea cu prudenţă.
- Şi succesului... să-i spunem... misiunii tale?
- Una nu merge fără cealaltă.

Dar el ştia. Kate încercă să nu se încrunte şi nici să lase să i se observe încurcătura. El îşi plecă ochii spre birou, jucându-se cu un

creion. Apoi îşi ridică încet privirea şi o fixă cu insistenţă.

- Numai că ştii la ce să te aştepţi referitor la viaţa noastră de aici... Este o viaţă bună, Jean ar putea să ţi-o spună.

Kate îşi aminti atunci de seara petrecută acasă la administrator. Ce mult părea să fi trecut de atunci! Şi când se gândea la greşelile de tot felul făcute după aceea... Să se îndrăgostească de Greg nu era oare cea mai gravă?

- Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

Se retrăgea din nou pe terenul profesional. încerca să fie tânăra femeie sigură de ea pe care se bizuia Marele John. Greg făcu o grimasă ironică: nu-i era deloc greu să străpungă masca.

- în cazul acesta, am să-ţi spun. îţi sugerez, sau mai curând îţi propun, o soluţie la toate problemele noastre.

Se opri o clipă în faţa tresăririi lui Kate. îşi coborî pleoapele şi adăugă:

- Dar, bineînţeles, la preţul meu, potrivit condiţiilor mele... cum o repet de la început.

Tonul vocii lui făcu să tresară inima lui Kate: avea impresia că el abia îşi stăpânea amuzamentul. Nu vorbea despre afaceri în sensul obişnuit, era sigură de asta. Se putea oare... ? îi susţinu privirea cu o uimire crescândă.

- Văd că începi să înţelegi.

îi despărţea doar biroul, dar echivala cu un zid de doi metri. Ea îl vedea, dar nu era el. Se stăpânea. Numai ochii lui negri păreau vii şi ei îi reflectau sufletul, care trebuia să fie rece şi sumbru.

- îţi place ideea, Kate? Crezi că poţi trăi aici, pe insula noastră? Sau mai exact la Sealbank, deoarece locul acesta nu seamănă cu Francistown. Nu pot să-ţi ofer...

Kate nu aşteptă să afle ce.

- Acesta este oare preţul concesiunii? Compania INPET ar trebui să-mi dea câteva luni de concediu pentru a petrece aici... ?

El îi zâmbi, gânditor.

- Eu mă gândeam la o şedere mai lungă, probabil nu m-am exprimat limpede...

- într-adevăr.

Situaţia se agrava cu fiecare secundă. Ea visa să audă astfel de cuvinte în alte împrejurări. Dar aşa... fără cuvinte de afecţiune, ca să nu mai spună de dragoste...

- Dar nu este nevoie să-mi dai explicaţii suplimentare, înţeleg foarte bine. Poţi să îngreunezi totul aici, dar eu nu sunt la ordinele tale. Nici acum şi nici pe viitor, adăugă ea cu hotărâre.

-Eu n-aş sugera să punem acordul nostru în practică... imediat, replică în sfârşit Greg.

Ea începea să se întrebe cum reuşise să tacă atât de mult timp.

- O asemenea hotărâre cere timp...

- Timp! ripostă Kate.

Fără să ştie de ce, privi fotografia Laurei.

-Şi ei cât timp i-ai dat? Sau se păstrează pentru luminile oraşului? Pentru recepţiile de la palatul guvernatorului sau pentru cinele la lumina lumânărilor? N-ar vedea nici un inconvenient să mă ştie în umbră? Sau aşa sunt obiceiurile pe aici? Oh, da, mi-ai spus-o într-o zi.

Izbucni într-un râs strident.

- îmi amintesc. Când un bărbat se întoarce acasă, el doreşte să găsească o masă caldă şi un pat cald. Ei bine, bucătăria este în partea aceea, zise ea arătându-i direcţia, şi găseşte pe altcineva să-ţi încălzească patul. în ceea ce mă priveşte, ţi-am spus că dragostea este

indispensabilă în asemenea relații.

O dragoste reciprocă, era cât pe ce să adauge, dar se stăpâni la timp.

- Nu avem până într-atât nevoie de petrolul dumitale, domnule Henderson. De fapt, propunerea dumitale mă miră. Cu siguranță, pământul trece înaintea nevoilor dumitale personale... sau a celor pe care le-aş putea satisface eu. îți sugerez să găseşti pe altcineva, iar noi ne vom instala platforma în altă parte. De acord?

- De acord!

El clătină imperceptibil din cap şi îşi puse cu un singur gest obosit mâinile pe birou ca să se ridice cu greutate în picioare.

- Ti-ai expus punctul de vedere foarte concis, domnişoară Lawrence.

Ea se ridică la rândul ei şi se priviră îndelung peste birou.

- Voi trimite un mesaj la Francistown ca să anunț sosirea lui Tom, mâine. Trebuie să anunț şi sosirea unui alt pasager?

îşi ridică o sprânceană.

- Trebuie să le spun că fotografa şi-a îndeplinit misiunea şi doreşte să-şi regăsească universul civilizat?

O tristețe profundă puse stăpânire pe inima lui Kate.

- Poate că este cea mai bună soluție, la urma urmei, reuşi ea să murmure.

Greg îşi păstra masca, dar muşchii obrajilor lui tremurară: nu-i plăcea să piardă, nici măcar luptele neînsemnate.

Rămaseră un timp față în față; tăcerea era punctată de tic- tacul orologiului din vestibul. Casa părea brusc amorțită; nici un lătrat, iar vântul se oprise. Vocea lui Greg rupse în cele din urmă tăcerea.

- Probabil că ai dreptate. Te voi lua cu mine mâine. La urma

urmei, cum ai spus singură, este fără îndoială cea mai bună soluție.
* * *

în următoarele trei zile, Kate a fost urmărită obsedant de vocea lui Greg şi de ultimele lui cuvinte glaciale. Se reinstală la hotelul soților Bryant, se duse de mai multe ori să-l viziteze pe Tom şi încercă să-l întâlnească de Dougal. Dar el era mereu plecat pe una dintre platforme, cu inginerul sosit o dată cu ea.

Nu se mai gândise la ei în timpul escapadei la Sealbank. în timpuri obişnuite, ar fi fost preocupată de problemele lui Dougal. Dar dificultățile lui şi ale celor de la Londra aparțineau unei alte lumi. La un moment dat, săptămâna precedentă, începuse să analizeze evenimentele din punctul de vedere al lui Greg. Nu ştia exact de când. în timpul călătoriei pentru căutarea lui Tom? Acasă la Jean şi Ralph? Ea le văzuse atunci fericirea... Sperase să se bucure şi ea la fel, într-o zi?

Se învârtea în camera ei, căutând cu ce să se îmbrace. Avea într-adevăr nevoie de această petrecere... Nu era de-ajuns să fie constrânsă să aştepte zborul săptămânal ca să plece? De ce dădea guvernatorul o recepție tocmai astăzi?

- Dar nu putea să mă invite, spusese Kate.

Se întorcea atunci de la una din vizitele ei inutile la Dougal.

- Guvernatorul nu mă cunoaşte. Eu nu sunt o personalitate.

- Este normal, de fapt, declarase doamna Bryant. El invită de obicei vizitatorii la fiecare manifestare. O figură nouă este întotdeauna plăcută în mijlocul celor obişnuite.

Obişnuite! îşi scoase din şifonier rochia largă de seară de culoare roz şi o puse pe pat. Greg făcea oare parte dintre obişnuiți? Greg şi Laura? Va afla imediat.

în comparație cu alte palate de guvernator, reşedința de pe Insula Drake nu era deloc pretențioasă. Abia dacă era mai mare decât casa lui Greg de la Sealbank. Se pare că îi fusese alăturată o sală de bal, ca şi o seră anexă.

Se trimisese o maşină pentru Kate. O tratau drept un personaj important. Guvernatorul era un bărbat scund, care purta favoriți. Kate se amestecă în mulțime, asaltată de întrebări. Dar mintea ei nu era prezentă pe de-a-ntregul. O copleşi un sentiment de irealitate. Greg va veni sau nu? Era singura ei preocupare.

Ise părea straniu să se simtă atât de puțin sigură de ea. Se întreba dacă nu era pe undeva prin casă, cu Laura... încăperea era plină de oameni care conversau... şi, în secunda următoare, el era printre ei. Sosi prin spate. Avea la braț o tânără blondă? Kate trecea prin chinurile iadului că nu se putea întoarce.

- Bună seara, Kate.

Respiră adânc. Era singur. Reuşi să-i zâmbească. Lui Greg i se întinse un pahar şi fură despărțiți. Asta îi permise ei să-şi revină. Nu mai avea nimic din crescătorul de animale care condusese un Land Rover plin de noroi timp de patru zile. Era un Greg monden şi rafinat, îmbrăcat într-un smoching splendid, şi o cămaşă albă impecabilă. Şi-ar fi dat viața de apoi ca să se afle în brațele lui.

Atunci, de la celălalt capăt al sălii, ajunse până la ea o altă voce cunoscută. Văzu în înghesuială silueta robustă a lui Dougal Mclnnes. Numai asta îi mai lipsea! Seara promitea să fie memorabilă.

Grupul lor fusese mai mult sau mai puțin împrăştiat. Greg fusese acaparat de cineva. Când rămase singură, Dougal Mclnnes profită de ocazie şi se repezi la ea.

Kate clipi din ochi plictisită şi încercă să facă impresie bună reprezentantului Companiei Internaţionale a Petrolului.

- Sunteţi foarte ocupat, mi s-a spus.

încerca măgulirea sub un interes aparent.

- Cum merg lucrurile pe platformă? Mai sunt încă multe de făcut?

Dougal McInnes nu rezistă dorinţei de a vorbi despre dificultăţile lui; de aceea, uită deocamdată observaţiile pe care se pregătea să le facă.

- Nu, treaba este terminată, tocmai la timp.

Trebuia să se grăbească mereu, dar de ce „tocmai la timp"? La timp pentru ce? Kate nu-l întrebă.

-Acum, sunt probleme pe continent, murmură Dougal, nemulţumit.

Era vorba despre un zăcământ din Tara de Foc, teritoriul acela pustiu şi sălbatic de desupra Capului Horn.

- Inginerul nostru, continuă el arătându-l în mulţime, decolează mâine, orice s-ar întâmpla. Nu contează dacă mai avem încă nevoie de serviciile lui.

Figura lui greoaie şi întunecată exprima mânia şi Kate se grăbi să-l calmeze, până când o frapă prima parte a spuselor lui.

- Zboară mâine, aţi spus?

Ea luă un pahar de pe tava unui chelner care trecea.

- Dar nu există nici un zbor decât peste câteva zile.

Făcu un calcul rapid în timp ce bea din lichidul spumos: şampanie! în fine, se spune că primul pahar este mai rău; după aceea, nu mai eşti atent.

-Am închiriat un avion particular de pe continent, o informă

Dougal. Nu e rea, nu-i aşa?

Kate mai luă o înghiţitură de şampanie.

- într-adevăr.

Se încruntă. Diverse posibilităţi îi năvăleau în minte. Dacă a doua zi Compania avea un zbor privat, de ce n-ar profita? Simţea că îşi pierde capul. încă puţină şampanie. Rămâi calmă. Gândeşte-te. Care era alternativa: să rămână aici până vineri, nu departe de Greg, şi să spere... Uită de această eventualitate. Nici o şansă dinspre partea asta. Atunci, de ce să nu fugă şi să termine imediat toată povestea asta? îi puse discret întrebarea lui Dougal.

- Vreţi să plecaţi?

Apoi, uimirea lui se transformă în admiraţie silită.

- Aţi reuşit? Dumnezeule, n-am crezut niciodată că... Este o mare uşurare.

Vorbea repede, ca un copil surescitat, şi faţa lui cu obrajii căzuţi, adeseori respingătoare, începea să semene cu cea a unui buldog binevoitor.

- Nu este tocmai asta, mă tem, murmură Kate.

îşi fixa paharul pe jumătate gol.

- N-a semnat... eu... nu l-am putut convinge.

în societatea aceea bună, Dougal nu putea izbucni, dar faţa lui deveni stacojie, ca şi cum era gata să facă o criză de apoplexie.

- Şi vreţi deja să plecaţi! Tipic!

Reuşise cel puţin să-şi stăpânească şirul de calificative care-i stăteau pe buze.

-îi prevenisem: nu aveaţi nici o şansă. Dacă n-am putut obţine eu concesiunea, cum dracu' s-o fi obţinut dumneavoastră? Afurisită pierdere de timp, într-un cuvânt. Ne-ai făcut să trecem drept nişte

idioți.

- Nu cred, se grăbi să replice Kate. Domnul Henderson continuă să vorbească despre mine ca despre o fotografa. Nu va spune nimic de...

El n-o lăsă să termine.

-Este puțin cam târziu din partea lui ca să se ocupe de părerile noastre. Ați încercat totul, presupun?

- Da!

Kate își urmărea colegul cu circumspecție: nu ținea să-l vadă trăgând concluzii pripite.

- Aveți idee cât costă o călătorie până aici?

Dougal se stăpânea, acum. Eşecul lui Kate îi permitea poate să triumfe.

- Avionul, hotelul, cheltuielile personale...

- Regret la fel de mult ca oricine...

Kate încerca să nu se înfurie, dar Dougal o întrerupse cu un murmur sarcastic.

- Egalitatea! Si dumneavoastră credeați că ați obținut-o? Să realizezi o treabă de bărbat apărându-ți idealul feminin. Iată de ce nu veți fi niciodată egalele noastre şi nu veți reuşi niciodată deplin. în jocul acesta, trebuie să nu-ți pese de scrupule.

Kate clipi din ochi. I se vorbise deja despre scrupule. Ah da, Greg. Dar ale lui nu duraseră mult. își aminti discuția din biroul lui: ea n-ar fi trebuit să răspundă atât de repede... Ar fi trebuit să ceară timp de gândire. Atunci, poate ar fi luat în considerare eventualitatea de a rămâne aici în loc să-şi organizeze plecarea. Dar acum nu exista nici

un mijloc să revină asupra celor întâmplate. Se spuseseră prea multe. îi îngheță sângele în vine. Cu cât părăsea mai repede insula, cu atât mai repede își va regăsi o relativă pace a sufletului.

- Vă las să-mi rețineți loc în avion, spuse ea de-a dreptul. Cu siguranță, nu vor exista obiecții. Dacă totuşi vor fi, adăugă ea cu o ridicare din umeri, voi putea telefona oricând la Londra.

Era o amenințare, Dougal își dădu seama. Nu-i plăcea deloc, dar nu putea face nimic.

-Veți putea desigur să-l însoțiți pe inginer, domnişoară Lawrence.

Apoi ridică tonul pentru a fi auzit de cei care-i înconjurau.

- Dar sunt uimit să vă văd plecând atât de repede... Hm... la Londra, redactorul şef va fi mulțumit de ceea ce-i duceți, sper, după o asemenea deplasare!

Ce bădăran! Ce drept avea el să sugereze... Kate măsura cu paşi mari sera, unde se refugiase înainte de a-şi pierde răbdarea şi a-l pălmui. N-ar fi fost o atitudine potrivită cu palatul guvernatorului. Trebui să-şi înăbuşe un râs nebun şi se opri în fața unui leandru splendid ale cărui flori roz pal atingeau aproape acoperişul de sticlă. în ciuda acestei frumuseți, Kate se simțea vinovată de a fi eşuat atât de lamentabil. Banii! Costul călătoriei sale. Cuvintele lui Dougal o obsedau; inconştient, îşi scoase agenda din poşetă.

Exista acolo o bancă circulară în jurul unei uriaşe plante verzi. Se aşeză pe scândurile late şi înşiră o coloană de cifre. Poate că era o simplă aparență, dar rezultatul era uluitor. Privea lung această înşiruire de zerouri. Călătoria costase atât de scump? Merita onoarea cuiva un asemenea preț? Dougal eşuase. Marele John aştepta de la ea să meargă atât de departe?

Asta însemna să rămână aici, să-şi abandoneze meseria. Dar aceste

două hotărâri ea le luase în acele momente extraordinare când începuse să se îndrăgostească de Greg. El n-o iubea, dar avea asta vreo importanță? Nu putea să fie ea aceea care dă... bărbatului pe care îl iubeşte mai presus de orice? Dragostea trebuie să fie oare într-adevăr reciprocă? Dacă rămânea destul de mult timp aici, poate că el va sfârşi prin a o iubi. îşi plecă din nou ochii asupra agendei: atâtea zerouri, atâția bani... Succesul sau eşecul depindeau de ei... Kate respiră adânc. Datoria îi impunea poate să rămână aici cu Greg.

Avea nevoie de un întăritor, după o asemenea idee. Se întoarse în sala de bal şi pândi chelnerul cel mai apropiat. înghiți o jumătate dintr-un pahar de şampanie cu tot atâta entuziasm cum ar fi făcut-o dacă ar fi fost ulei de ricin.

Era însă adevărat: după primul pahar, celelalte merg mai simplu. Obrajii i se îmbujorară uşor. îl va convinge cu uşurință pe Greg Henderson. începu să zâmbească. Totul va merge foarte bine, va putea să se descurce... în clipa aceea, îi văzu: Greg şi frumoasa Laura dansau, înlănțuiți strâns, în vâltoarea mulțimii.

Capitolul 10

Muzica se opri. Greg şi Laura se îndreptau spre Kate. Ea nu se putea eschiva.

- Nu vă cunoaşteţi.

Propoziţia clasică. Greg o prezentă pe bruneta scundă, îmbrăcată în mătase roz, unei viziuni de vis, drapată în muselină argintie şi cu bucle platinate. Laura făcea un contrast strălucitor cu însoţitorul ei oacheş. Se completau atât de bine, se gândi Kate. Laura semăna cu un porţelan fragil. Trebuia să trezească oricărui bărbat instinctele cele mai tandre.

-Greg mi-a vorbit mult despre dumneavoastră; nu-i aşa, dragul meu? gânguri Laura.

Ridică spre el un profil delicat de alabastru.

Kate se simţea jignită în demnitatea ei, dar el nu făcu nimic ca s-o potolească.

- încerc să te distrez, Laura, o asigură el liniştit.

în loc de răspuns, ea întoarse spre el o privire maliţioasă.

Lui Kate i-ar fi plăcut să vadă una dintre lustre căzând peste cei doi. îşi ridică ochii, dar nu se întâmplă nimic.

- Consider că sunteţi foarte curajoasă să străbateţi insula cu Greg al nostru, continuă Laura.

Tonul vocii ei lăsa să se înţeleagă că termenul „neghiobie" ar fi fost mai indicat. Ochii ei luminoşi o măsurau pe Kate din cap până-n picioare.

- Eu n-aş accepta niciodată să poposesc în mijlocul naturii. Greg mi-a povestit că la un moment dat aţi fost asaltaţi de foci.

Ideea o făcea să tremure vizibil, la fel şi pe Kate. îi povestise şi altceva?

- Era pentru o cauză nobilă, zise ea puţin cam emfatic.

Apoi îi aruncă o privire lui Greg.

- M-am dus să-l văd pe Tom la spital, astăzi după-amiază. Spera să iasă rapid de acolo.

Greg încuviință.

- într-adevăr, îl duc cu avionul la Sealbank, mâine dimineață. Cu toate acestea, nu va fi bun de nimic cu un picior în ghips...

- Dar te întorci până vineri, îl întrerupse Laura, lipindu-se de el. Ai promis!

- Da, voi fi aici.

O bătu uşor pe braț cu un gest liniştitor, apoi o privi pe Kate, fără să pară dispus să spună mai mult.

Mie îmi este indiferent, îşi zise Kate. Dar nu era uşor să bea şampanie şi să-şi păstreze în acelaşi timp un aer nepăsător.

- Laura... draga mea... trebuie neapărat să te văd...

O femeie în vârstă, cu părul bătând în roz, se repezi spre ei şi luă cu ea frumusețea argintie, lăsându-i singuri pe Kate şi Greg.

- McInnes te-a făcut să treci printr-un moment greu? întrebă Greg.

îi luă paharul gol din mână şi-l dădu unui chelner. El nu-i propuse altul: considera probabil că băuse destul şi avea cu siguranță dreptate. Kate se sili să nu zâmbească.

- Oh, Dougal şi cu mine am stat doar puțin de vorbă.

Ridică din umeri, îşi plecă ochii şi îşi puse la loc una dintre bretelele rochiei pe umărul gol. Dar îşi reaminti sfârşitul conversației... şi hotărârea pe care o luase. îşi ridică spre Greg ochii mari, neîncrezători, bătu din pleoape şi îşi înghiți nodul din gât. Poate că el îşi schimbase părerea. Poate că prefera s-o păstreze pe Laura. Nu, hotărât lucru, nu reuşea să aibă nici o simpatie pentru Laura.

- Ai face mai bine să vii să stai jos.

Vocea lui Greg exprima un reproş amestecat cu amuzament.

- Vino, înainte să te prăbuşeşti.

O prinse de braț.

-Cât ai băut?

- Numai două pahare.

- Si când ai mâncat ultima dată?

-La ora şase.

Lui Kate îi era greu să lege silabele. Fără un cuvânt, Greg o conduse spre seră. Banca era încă neocupată şi ei se aşezară acolo, în partea opusă intrării, în mijlocul unui paradis de frunziş exotic.

Greg îşi puse un picior peste celălalt şi un braț pe spătar, în spatele lui Kate. Frunze lucioase atârnau deasupra lor. Se găseau parcă într-o altă lume.

Tânăra femeie întâmpina o oarecare dificultate ca să înceapă o explicație. Cum să-l anunți pe un bărbat că ai reflectat şi te-ai hotărât să devii amanta lui?

- Vorbeai serios? începu ea.

îşi coborâse privirea supra mâinilor încrucişate pe genunchi, ca un personaj de roman demodat. Dar aici se oprea asemănarea.

- Vreau să spun, în ziua aceea când mi-ai propus să rămân aici.

Gura lui Greg se înăspri, iar ochii i se acoperiră cu un văl.

- Absolut serios. De ce?

- în pofida... în pofida Laurei?

Kate nu reuşea să ajungă la ce era mai important şi Greg părea nedumerit. Apoi fața lui se lumină.

-Cum ai spus-o tu însăți, ea este făcută pentru luminile oraşului.

Kate încuviință. Ei da, nimeni nu şi-o putea imagina pe Laura zdruncinându-se în jurul Sealbankului într-o maşină plină de noroi. Şi, în definitiv, Greg îşi petrecea mult timp în oraş. El va continua fără

îndoială s-o vadă la fel de des.

îşi încreţea nervoasă mătasea rochiei pe genunchi. Dacă măcar ar fi mai puţin seducător... dacă n-ar corespunde atât de exact cu ceea ce aştepta ea de la un bărbat. Exceptându-i defectele, bineînţeles. Dar nici unul nu-i venea în minte, în clipa asta.

- Eu... mă gândeam... dacă propunerea mai este încă valabilă...

Proceda oare astfel pentru Marele John, pentru companie sau pentru ea însăşi? Totul părea să se prăbuşească în fiinţa ei. Scena aceasta nu putea fi reală.

- Da, este încă valabilă, murmură Greg foarte încet.

O notă de triumf se simţea totuşi în vocea lui. Nu era uimitor. Dorinţele lui nu se realizau probabil atât de uşor în toate zilele.

- Nu ştiu de ce am făcut din asta o întreagă poveste, continuă Kate ca să umple tăcerea. Nu suntem nişte străini unul faţă de celălalt.

- Nu!

Sah mat.

- Deci, ce se va întâmpla, acum? sfârşi prin a întreba Kate.

îl privi din nou şi îşi ţinu respiraţia. Nu se aştepta la tensiunea intensă a expresiei lui. Dar aceasta dispăru, încetul cu încetul.

- Ce se va întâmpla? întrebă el.

în colţul buzelor lui apăru o urmă de zâmbet.

- în clipa asta chiar...?

Ridică o mână spre obrazul lui Kate şi îi întoarse încet faţa spre el.

- Nimic, Kate. Absolut nimic.

O privea insistent. Timpul păru să se oprească. De pe o plantă din spatele lor picura apă. Căldura jilavă a atmosferei o învăluia pe Kate, îi învăluia fără îndoială pe amândoi, într-o lume parfumată în care nu se aflau decât ei singuri.

Kate se simţea foarte vie... prinsă în cursă... incredibil de fericită...

moartă de teamă.

Greg citea oare în ea? O secundă, păru s-o dorească la fel de mult cât îl dorea ea. Apoi, dintr-un motiv oarecare, ochii lui străluciră de furie.

-Mai bine pentru scrupule, murmură el cu o voce abia auzită; ale tale şi ale mele.

Ameninţarea asta liniştită fu cât pe ce să oprească inima lui Kate. După asta, ea nu putea să fugă. Când reveniră în sala de bal, Greg era alături de ea. Apoi o conduse ca s-o prezinte cuiva şi o
lăsă acolo, dar ea îl vedea peste umerii oamenilor: continua s-o urmărească. O urmărea şi aştepta. Ce? Sfârşitul recepţiei? întoarcerea la hotel? Pentru Kate, sfârşitul serii se desfăşură ca printr-o ceaţă. Oamenii se duceau şi veneau; dansă de mai multe ori, dar ar fi fost incapabilă să spună cu cine şi pe ce muzică. Avea gura uscată, dar nu se mai atinse de şampanie. Va avea nevoie de toate capacităţile ei, în seara asta, ca să înfrunte ce o aştepta.

Pe neaşteptate, Greg dispăru. Kate îşi dădu seama că nu-l mai văzuse de cinci minute bune. Nici Laura nu mai era acolo. Poate că va beneficia de o amânare. La urma urmei, poate că va avea o datorie de recunoştinţă faţă de fiica guvernatorului.

în cele din urmă, Kate se duse să-şi caute mantoul. Stătea cu ochii atenţi, pândind capul castaniu, bine cunoscut. Nu-l văzu nicăieri, dar holul era arhiplin. Neliniştită, aşteptă câteva minute maşina care sosi în sfârşit. Kate se urcă în ea şi părăsi palatul guvernatorului... Slavă Domnului, singură!

Se aşeză pe confortabilul scaun îmbrăcat în piele şi oftă. Puţin îi păsa că Greg şi Laura erau împreună... Dacă n-o dorise cu adevărat! Oricum, n-ar fi putut s-o scoată la capăt cu el: era mult prea periculos, prea experimentat...

Maşina părăsi aleea largă şi continuă drumul în bătaia regulată a motorului. Palatul guvernatorului se afla într-un capăt al oraşului, iar hotelul Bryant în celălalt. Drumul de parcurs îi dădea posibilitatea să se destindă.

La această situație contribuia şi interiorul luxos al acestei vechi maşini. Căptuşit cu acaju şi pluş, îi amintea lui Kate de eleganța altor timpuri. Se bucură de confort şi gândurile ei se întoarseră la recepție.

Fără îndoială, Greg nu vorbise serios. Poate că umilința de a i se fi oferit constituia o plată suficientă. Pentru viclenia lui... nu pentru concesiune. Nu mai era nimic de sperat dinspre partea asta.

înconjurară portul, pustiu la ora aceasta târzie. Maşina urcă încet colina, apoi părăsi drumul ca să ajungă pe promontoriu. Una sau două lumini mai străluceau încă la ferestrele hotelului. O maşină tocmai întorcea în fața intrării şi farurile ei o orbiră; mergea mult prea repede pe şoseaua aceea atât de îngustă.

Soferul lui Kate părea să-i împărtăşească opinia: bombăni ceva la trecerea zgomotoasă a unei maşini tip sport, foarte joasă. El opri în fața intrării şi coborî s-o ajute pe Kate. îi ură noapte bună şi ea intră în hotel.

Reuşi cu greutate să învârtească cheia uşii grele de stejar. Se întoarse ca să se asigure că era bine închisă înainte de a se îndrepta spre recepție. Dar teama o încremeni locului: în fața ei se înălța o siluetă înaltă şi întunecată, cu bărbia înfiptă în piept. Nişte ochi grei de amenințări se ridicară încet spre ea.

- Sunt mulțumit că Laura m-a adus la timp.

Vorbea încet, dar vocea lui era blândă, vibrantă, senzuală.

- Cred că avem anumite chestiuni de lămurit.

Se ridică în toată înălțimea lui impunătoare.

- Este ziua încheierii socotelilor, adăugă el.

Ea părea îngrozită şi el agravă şi mai mult situația când continuă:

- Si nu vei găsi nici o portiță de scăpare, crede-mă.

în răstimpul unei secunde, Kate ştiu că nu dorea să scape de tot ceea ce Greg putea să-i fi rezervat. Lăsând la o parte dragostea ei pentru el, existau celelalte motive şi el ştia să le folosească în avantajul lui. Chiar la distanța aceasta, exercita asupra ei un teribil ascendent. Tremura din tot corpul, în prada unei spaime minunate, care sfârşi prin a o cuprinde în întregime, trup şi suflet. Dar bunul simț o făcu să-şi păstreze ochii plecați, ca să nu
i arate nimic lui Greg.

Holul părea pustiu. Unde erau toți? O tăcere primejdioasă vibra între Kate şi Greg.

- Nu am intenția să găsesc portițe de scăpare, declară ea cu un curaj pe care era departe să-l simtă. Nu am pentru asta nici un motiv, adăugă ea.

Ea înaintă spre recepție ca să-şi ia cheia.

- Ar fi existat unul, zise Greg.

întinse mâna ca s-o pridă de braț în momentul când încerca să treacă pe lângă el.

- Asta cauți?

Ținea o cheie mare la capătul unei plăcuțe de metal. Kate înțelese din instinct la ce broască se potrivea şi o cuprinse mânia, depăşind orice altă emoție.

- Cu ce drept ai luat-o? întrebă ea.

Era practic lipită la pieptul lui Greg, dar nu voia să-i acorde atenție.

- Tu mi-ai dat acest drept, Kate... îți aminteşti?

îşi spori strânsoarea şi zâmbi cu o plăcere crudă.

- N-am dat niciodată de înțeles...

- Oh, ba da.

Ea îşi aminti şi bătu din pleoape.

-Ei bine... eu... mi-am schimbat părerea. Acordul nostru este anulat.

- Nici vorbă.

Se răsuci ca un vierme pentru a încerca să-i scape, dar numai şalul fu eliberat. Ochii lui Greg străluciră la vederea pielii satinate astfel descoperite.

-Nimeni nu mă părăseşte pe furiş, zise el aplicând pe obrazul lui Kate capătul rece al cheii. Aici, un acord este un acord, Kate.

îşi cobora vocea până la murmurul surd. Kate se îndepărtă, dar degeaba se aplecă spre spate, nu reuşi să micşoreze plăcerea lui Greg. Kate simți un lung fior alergând de-a lungul coloanei sale vertebrale când cheia trasă o linie rece între sânii ei. El îi sesiză înfiorarea şi ochii lui căpătară o strălucire diabolică. Trăsăturile lui, apoi tot corpul, se încordară. Toate simțurile lui erau treze: era dintr-o dată periculos.

Groaza o făcu să revină la viață.

- Eu spun că acordul nu mai este valabil, zise ea repede. Nu poți totuşi să mă târăşti, urlând, pe scară.

- Pune-mă la încercare!

Kate se certă imediat în sinea ei că făcuse o remarcă atât de stupidă.

- Toată situația asta este ridicolă.

Poate că ar avea mai mult noroc jucând pe cartea bunului simț?

- Ti-ai bătut joc de mine, domnule Henderson.

Cu un efort să nu se îndepărteze mai mult de el, întinse mâna.

- Acum, dacă vrei să-mi dai...

- Cu plăcere.

O ridică în brațe şi totul începu să se învârtească în jurul ei. Rămase stupefiată, paralizată de uimire. Doar n-o s-o ducă astfel până sus... Ba da. Si dacă ieşea cineva dintr-o cameră... Nu întâlniră pe nimeni. El nu părea obosit şi nici nu gâfâia.

Episodul fusese atât de neaşteptat, atât de exasperant, încât Kate se trezi în picioare în fața uşii camerei sale chiar înainte de a se gândi să strige.

Greg vârî cheia în broască şi o răsuci. Apăruse lumina în încăpere şi îi făcu semn să intre. încă uluită, se supuse.

Auzi uşa închizându-se şi se întoarse, sperând... Dar nu va exista nici un răgaz. Greg era sprijinit cu spatele de uşă. Cheia se învârti în broască; el o scoase şi o strecură în buzunarul smochingului.

Se afla prizonieră în ghearele leului. Pentru o clipă lumea se opri locului. Apoi Greg înaintă încet spre ea.

- Civilizația se opreşte aici, zise el pe un ton egal.

Teama trezi la Kate însuşirea vorbirii.

- Faptul că m-ai adus până aici nu înseamnă că... îi scăpă ei... eu nu abandonez...

- Contez pe asta. Contrariul ar fi plictisitor.

Vru s-o prindă, dar ea fu mai rapidă şi ochii lui Greg se iluminară de un amestec de plăcere şi de sfidare.

- Doar nu crezi că poți să-mi scapi?

îşi bătu buzunarul cu palma; precizare inutilă. îl privi, furioasă.

- Am să... am să...

- Țipi? sugeră el. Stim deja amândoi că n-ai să faci nimic.

El făcu doi paşi şi ea se refugie în spatele fotoliului.

- Ascultă, poate că am fost îndrăzneață... la recepție...

- Oh, da, scumpo, ai fost foarte imprudentă. Faci adeseori

asemenea greşeli?

Aştepta cu răbdare în mijlocul încăperii, ca şi cum ştia că i-ar fi necesar un singur efort ca s-o aibă la discreţia lui.

Lui Kate îi venea să ţipe de furie. Ce situaţie! îl dorea pe Greg... din tot sufletul. Dar în felul acesta... ca reglare a unui contract de afaceri? Niciodată! Cum de fusese atât de nebună ca să-şi închipuie altceva? Şampania era oare de vină? Dar cum să iasă acum cu faţa curată? Să facă apel la sentimentele lui cele mai nobile... dacă avea. Dar dacă tentativa fusese zadarnică jos... va avea mai multe şanse aici?

- Poate ar trebui să încheiem un armistiţiu, începu ea cu prudenţă.

Riscă totul pe o carte şi ieşi din spatele baricadei sale. Se ştia ciufulită complet; rochia roz şi jupa amplă îi dădeau un aer delicat, fragil şi instinctul îi dictă să-şi privească răpitorul cu ochii mari, inocenţi.

- Cred că... poate... totul nu este decât o greşeală... Nici tu nici eu nu aveam intenţia, sunt sigură...

- Te înşeli! i-o întoarse Greg.

Se apropie rapid de ea şi îi prinse braţele cu mâinile lui puternice; o domina agresiv.

- Te prevenisem: de data asta nu vei putea găsi nici un subterfugiu. Când ţi-ai început micul joc cu mine, ai făcut o alegere proastă. Acum, lasă-mă să te învăţ ce păţesc tinerele femei atât de impetuoase. Vei avea ce să povesteşti, la Londra.

Se opri şi o examină rapid.

- Presupunând că eşti hotărâtă să te întorci acolo.

Kate se luptă din toate puterile, ca atunci când o trăsese din Land Rover. De data aceasta, însă, el nu îşi schimbă intenţiile,

nemulțumindu-se să râdă; îi îndepărtă părul şi se înclină ca s-o sărute pe gât.

Mâna din părul ei ținea capul lui Kate pe spate. îi sărută şi cealaltă parte a gâtului şi gurile lor se întâlniră în sfârşit.

Atacul începea cu adevărat. Nu exista în el nici o dragoste, nici o tandrețe, ci o stăpânire neîndurătoare, şi ea îşi simți sângele fierbând în vine, în timp ce mâini implacabile îi examinau corpul.

Vru să se opună, să murmure un protest... dar abandonă repede orice luptă şi brațele ei înconjurară gâtul lui Greg. Uitase de toate temerile, de toate complicațiile. îl iubea. Nu era suficient?

Greg îşi dădu seama de schimbare. Gura lui se temperă. Apoi se îndepărtă brusc şi ochii lui negri puseră o întrebare.

- Kate, nu vrei să spui... Tu n-ai...

Avea repirația tăiată. Kate făcu un mic gest de încuviințare şi el scoase un oftat lung.

- Si ne înnebunim reciproc!

Era exasperat, fericit, furios şi încântat. Kate se lăsă din nou acoperită de sărutări.

El îi desfăcu una din bretelele rochiei de mătase şi aceasta începu să coboare. Trecu la celălalt umăr, sărutând-o pe Kate ca s-o împiedice să protesteze; ea ținu rochia pe partea din față ca s-o împiedice să cadă.

El o ridică pe Kate în brațe şi o depuse cu tandrețe pe pat.

- Brută necuviincioasă... nu trebuia...

- Adevărat? murmură el.

îi îndepărtă cu delicatețe o şuviță de păr şi ochii lui străluciră întâlnindu-i pe cei ai lui Kate.

Aceasta abandonă orice prudență şi orice rezervă şi se regăsiră înlănțuiți în cutele de mătase roz. Greg simțea bucurie s-o privească, s-

o atingă, s-o sărute cu tandrețe.

încetul cu încetul, mângâierile lui deveniră mai precise; bucuria şi dragostea resimțite de Kate se schimbară în plăcere intensă. Acum, desigur... Dar el aştepta. Rămânea stăpân pe situație.

Brusc, el se opri; privirea lui era scrutătoare, tensiunea se citea pe fața lui, acolo unde până adineauri domnise pasiunea.

- Nu văd sosind în toate zilele o tânără persoană atât de seducătoare.

- Eram o călătoare foarte deosebită, murmură ea.

Dar se simți aruncată în tenebrele iadului când sesiză înțelesul complet al cuvintelor lui Greg. Cum putuse oare să uite? Pentru el era un joc. La bine, tăia nume de pe o listă de călători; la rău, pedepsea împotrivirea. Si ea era acolo, gata să i se predea. Ce trebuia să creadă despre ea? O mică funcționară din serviciul de relații publice, dispusă la orice ca să obțină concesiunea?

Greg devenea mai insistent şi Kate simți că îşi pierde capul. Nu putea să-l lase s-o facă... Lipsea ceva...

- Kate, draga mea, ce se întâmplă?

Sesizase şi de data asta imediat schimbarea petrecută în ea.

- Ai încredere în mine.

Dar el păru să înțeleagă că nu era vorba numai de nervi.

Ea clipi din ochi şi, brusc, lumea se răsturnă.

-N-ai uitat un amănunt? murmură ea, în mijlocul unei tristeți şi unei jene crescânde.

-Să uit?

Greg îi muşca încetişor urechea. Se opri şi o privi cu curiozitate.

- Am lăsat ceva în suspensie, îi explică ea.

Ea spuse atunci tot ce putu găsi mai rău:

- O afacere este o afacere.

Vocea ei îşi pierdu toată puterea şi se prăbuşi în tăcere.

Faţa lui Greg se schimbă încet, năprasnic.

- Afacerile înaintea plăcerii, vrei să spui?

Se strâmbă şi păru brusc nemilos.

- Dar noi suntem în emisfera sudică, Kate. Aici, noi spunem întotdeauna: plăcerea înaintea afacerilor.

Furia şi dezgustul îi întunecau privirea.

- Dar nu credeai totuşi că ar putea exista un acord între noi? reuşi el să întrebe. Că ţi-aş ceda o palmă din pământul meu?

Strângea din dinţi. Adăugă, cu o hotărâre teribilă:

- Nu voi lăsa cu siguranţă o mică neruşinată ca tine să mi-o smulgă prin linguşiri!

Capitolul 11

Kate se afla aşezată în Land Rover între cei doi bărbaţi. înaintau pe drumul pustiu în direcţia aeroportului.

Dougal Mclnnes era la volan, morocănos după cum se aştepta Kate. După telefonul din dimineaţa asta, ca să-i dea întâlnire, nu mai deschisese practic gura.

Inginerul era aşezat de partea cealaltă a lui Kate. Nici el nu era mai vorbăreţ, dar trebuia să fie pierdut într-o lume numai a lui: se gândea cu siguranţă la problemele cu care se va confrunta pe continent.

Tăcerea îi convenea perfect lui Kate. Ziua nu era frumoasă: tristă, sumbră, îngrozitoate. Cu cât va părăsi mai repede Insula Drake, cu atât mai repede îşi va regăsi liniştea sufletului... dacă şi-o va mai regăsi vreodată.

Se putea oare desprinde de un bărbat ca Greg Henderson? După ce fusese îndrăgostită de el, va compara întotdeauna. Chiar şi ura lui era uşor de înţeles şi ea simţea o anume satisfacţie de a şti că nu voia să-şi cedeze terenul. Ce spusese într-o zi? „Cu nici un preţ. Nici chiar pentru a-ţi salva viaţa." Kate clipi din ochi şi zări în depărtare clădirile aeroportului. Şi pentru salvarea inimii mele? se întrebă ea. Nu. Terenurile lui treceau înainte de orice. îi fuseseră încredinţate pentru totdeauna. Nu aşa spusese?

încerca să nu-şi reamintească scena teribilă din camera ei, din seara trecută. Dar imaginea nu-i ieşea din minte. Cele câteva ore de somn agitat n-o putuseră face să uite aversiunea lui Greg faţă de ea, nici pasiunea pe care o simţise pentru el. Aceste două emoţii o făceau deopotrivă atât de nervoasă încât îi venea să urle.

Micul avion alb cu reacţie aştepta deja pe pistă când intrară cu bagajele lor în holul aerogării.

- O adevărată pierdere de timp, toate maimuțărelile astea, bombăni Dougal aruncând o privire unor bărbați care încercau să ridice un fel de banieră.

Kate privi în jurul ei: se întâmpla cu siguranță ceva. Era acolo mai multă lume decât la sosirea ei, săptămâna trecută.

- De ce toate astea? întrebă ea.

Li se cântăreau şi etichetau valizele.

- Urările sincere de rămas-bun ale guvernatorului, îi răspunse Dougal, uluit de ignoranța ei. Ați fost la o recepție, aseară. N-ați citit invitația? Are loc schimbarea reprezentanței şi ei pleacă mâine definitiv, cu toții.

Laura pleca oare şi ea? Ca printr-un fel de ceață, Kate îi întinse paşaportul lui Dougal şi el dispăru ca să se ocupe de formalitățile acestei plecări neprevăzute.

Dacă Laura părăsea insula... Greg n-o va mai vedea... Pentru o clipă, o cuprinse o speranță nesăbuită, absurdă. Dar asta nu schimba cu nimic situația.

Scoase un oftat şi privirea ei disperată făcu înconjurul sălii. Totul i se părea cunoscut. Aceeaşi sală de aşteptare, aceeaşi uşă cu geamuri care își pierduseră luciul, prin care apăruse Greg: toată povestea începuse aici. Pe vremea aceea, exista aventură şi speranță în aer... în timp ce acum...

Kate nu voia să insiste asupra diferenței dintre această trecere prin aeroport și cea dinainte. Se aştepta dintr-o clipă în alta să-l vadă apărând pe Greg, dar el nu părea să fie acolo. Atunci, se retrase într-un colț şi încercă să înceapă o conversație cu tovarăşul ei de călătorie.

încetul cu încetul, se stabili calmul. Kate nu mai făcu eforturi să converseze, inginerul îşi aprinse o țigară şi ea începu să privească pe fereastră: un camion-cisternă se apropia de avion. Zgomotul unei

maşini de scris încetă. Sună un telefon, la care se răspunse prompt. Apoi tăcere. O tăcere apăsătoare. Unde era Dougal? De ce avea nevoie de atâta timp?

Pe peretele de culoare crem, un ceas puncta secundele. Ea îl fixa, fascinată. Ar fi trebuit să se urce în avion, acum. De ce nu i se înapoiase paşaportul? îi aruncă o privire inginerului: răsfoia un raport şi arunca scrumul ţigării într-o scrumieră cu picior. Nu părea îngrijorat, dar el nu-l cunoştea încă pe Greg Henderson. Acesta din urmă se întorsese realmente la Sealbank, cu Tom? Sau se ascundea prin preajmă... gata să sară asupra prăzii?

Totul va fi bine dacă putea pleca în acest moment, fără să-l revadă. Suferința din noaptea trecută era încă prea vie. Dar, ca şi cum spaima ei îl crease, se făcu auzit un zgomot... din fericire, geamul nu se sparse... Mai avusese acelaşi gând... Simți din nou o ciudată senzație în genunchi: se pregătea o înfruntare.

- în biroul meu, imediat!

Greg, crescătorul de oi, apărătorul oricărei vieți sălbatice... Greg, amantul autoritar... se înălța în fața ei, într-o furie cumplită.

Nu era momentul să se arate slabă. Tovarăşul ei de călătorie părea pe punctul să protesteze. Ah nu, fără scene!

Reuşi să se ridice şi să-şi reducă poziția de inferioritate cu câțiva centimetri.

- Dacă ai ceva să-mi spui, începu ea... poți s-o faci aici.

-Niciodată!

O prinse de braț şi, dintr-o privire, îl țintui locului pe inginer. Acesta părea stupefiat.

- Veți călători singur, domnule! răcni Greg. Vorbiți cu Mclnnes, dacă doriți explicații. Eu n-am timp.

El încercă s-o conducă pe Kate în biroul lui, dar ea n-avea intenția

să cedeze.

-Dă-mi drumul!

Inginerul sări în picioare ca s-o apere.

- Nu, este în ordine, mulțumesc, i se adresă ea cu promptitudine. Poate că era preferabil să se ducă în biroul lui Greg. Dacă rămâneau acolo, situația putea lua o întorsătură proastă.

- Dar voi pleca împreună cu dumneavoastră, adăugă ea peste umăr, desprinzându-se din strânsoarea lui Greg.

- Nici vorbă, murmură el pe un ton amenințător. N-ai să te retragi.

- Nu poți să mă împiedici să plec, îi aruncă ea.

- Ah, crezi?

Zâmbetul amenințător îi rămase pe față până în momentul când intrară în birou. Kate privi descumpănită în jurul ei: o nouă înfățişare a acestui bărbat, care se adăuga multiplelor lui fațete. Documente, hărți meteorologice, însemnări destinate piloților prinse cu ace pe o tablă... Vocea lui Greg o trezi la realitate.

-...Si el poate pleca atunci când vrea. Problema este rezolvată. Există un singur pasager.

- Nu, este o greşeală!

Kate se repezise spre aparat, dar el trânti cu zgomot receptorul: ochii lui negri străluceau de triumf. La naiba cu bărbatul acesta! Cum îndrăznea? Teama lui Kate făcea acum loc mâniei.

- Nu ai nici un drept să mă reții aici...

Se întrerupse, văzându-şi propriul paşaport pe mapa de pe biroul lui Greg.

- Am toate drepturile. Viza ta este expirată. Dacă ai fi debarcat în America de Sud, ai fi riscat închisoarea.

- Nu fi ridicol, exagerezi şi, oricum, nu este adevărat, nu poate

fi expirată.

Se repezi la paşaport ca să-i demonstreze că greşea. Apoi, înţelegând că ţinea în mână cheia libertăţii ei, se avântă spre uşă. Dar el ajunse acolo înaintea ei, o prinse de mână şi îi smulse fără greutate preţiosul document.

- Ţi-am spus-o şi ţi-o repet, Kate: nu pot fi părăsit atât de uşor.

Ea se întoarse brusc şi îi aruncă o privire plină de furie. El se aşeză pe marginea biroului.

- Credeai într-adevăr că puteai scăpa în felul acesta.

-Tu eşti răspunzător de asta, dacă îmi amintesc bine, ripostă Kate.

Acum îl privea direct în faţă.

- Eram absolut pregătită să...

Tuşi, jenată, şi se opri.

-Cu siguranţă. Şi în întregime. Dar de ce ţi-ai shimbat părerea? De ce mi-ai aruncat brusc în faţă povestea aceea cu concesiunea?

- Un acord este un acord, zise ea fără să răspundă la întrebare. Dar nu erai sincer, nu-i aşa?

încerca să se apere atacând. Orice era bun, ca să ocolească adevăratele motive ale consimţământului ei... şi ale schimbării ei bruşte de atitudine.

- Nici o palmă de pământ, ai spus, îi reaminti ea.

- Şi vorbeam serios.

Era adevărat: Kate i-o citea în ochi.

- Ai spus-o întotdeauna, nu-i aşa?

înţelegea în sfârşit adevărul. Singura scrisoare trimisă de Greg la Londra, rapoartele lui Dougal: un refuz categoric, autoritar, de la început. Cine avusese strălucita inspiraţie s-o trimită pe ea, ca să încerce să-l convingă?

- N-am avut niciodată cea mai mică intenţie de a semna un contract oarecare cu compania voastră, nici acum nici altă dată.

Părea surprins că ea ar fi putut crede contrariul.

-Atunci, de ce...?

Ea se întrerupse, se duse la fereastră cu paşi nesiguri şi privi afară. De ce îi sugerase să rămână la Sealbank, dacă nu avusese niciodată intenția să semneze?

- Care era interesul? reluă ea, fără măcar să ştie dacă vorbise cu voce tare.

- Nu este evident? răspunse Greg. Nu ştii, nici măcar acum?

Se întoarse spre el; fața ei exprima confuzia, atât din cauza blândeții din vocea lui cât şi a cuvintelor pe care le folosise.

- Voiam să rămâi... numai pentru acest motiv. După noaptea trecută, credeam că este cât se poate de clar.

Da, avusese fizic nevoie de ea, se gândi Kate, ca amant exigent şi autoritar. Dar asta constituia cu siguranță numai o parte a relației unui cuplu. Tot restul era de asemenea important.

încerca într-adevăr şi alte sentimente față de ea? încercă să- şi reamintească toate ocaziile când vorbiseră şi îl revăzu dintr-o dată cu claritate în spatele biroului său, la Sealbank. Ce cuvinte folosise atunci? Răsucea în joacă un creion... Si apoi revăzu fotografia. Bineînțeles: iată de ce îi ceruse să rămână. Laura pleca. Nu mai erau multe femei pe insulă... Nu, ea nu putea rivaliza cu Laura, el nu alesese între ele. Se asigura numai de disponibilitatea ei înainte de sosirea altor pasageri... O copleşi tristețea.

- Noaptea trecută n-a fost nimic deosebit... rosti ea cu curaj. Am încă o meserie de practicat... altundeva. Viața nu se opreşte din cauza eşecului unui proiect.

- Viața nu se oprea dacă rămâneai aici, răspunse el cu prudență.

îşi plecă bărbia în piept şi o privi pe Kate printre gene.

- Poate... pentru un timp... Ascultă, nu sunt complet imbecilă.

îmi dau seama, inutil să susţii contrariul. Tocmai am aflat că Laura pleacă.

El nu făcu nici un comentariu. Kate aproape urlă:

- îţi va lipsi, nu-i aşa?

- Va lipsi multor oameni, zise el liniştit.

O licărire stranie juca în ochii lui.

- Vreau să spun... Nu va mai fi disponibilă.

Expresia de pe faţa lui Greg se schimbă şi o reduse la tăcere. El începu să zâmbească, încet mai întâi, în colţul buzelor; apoi trăsăturile i se destinseră şi bucuria îi încălzi ochii.

Nu-l văzuse niciodată, nici pe el, nici pe oricine altcineva, zâmbind atât de larg. Totul se opri în loc: gândurile, cuvintele, viaţa chiar, în clipa aceasta fermecată.

Din exterior ajunse la ei zgomotul unui motor de avion care se încălzea. Kate încercă să revină la realitate. Oh, bărbatul acesta îi va lipsi îngrozitor. Intrase în viaţa ei; să se despartă de el i se părea de neconceput.

- Şi credeai că încercam să te păstrez aici din cauza plecării Laurei?

Zâmbetul dispăruse şi el îşi trecu o mână prin păr cu un gest nesigur.

- Am citit statisticile, bâigui ea. Ştiu că aici nu sunt multe femei...

- Nu, gemu Greg cu un oftat adânc de durere. Dar am ales dintre toate cele care sunt disponibile... Şi mi s-a spus că noul guvernator are trei fete foarte atrăgătoare.

Se opri şi se apropie încet de ea; de data asta, ea nu se împortivi. Mâna pusă pe braţul lui Kate era plină de blândeţe; îi aşeză cu delicateţe o şuviţă de păr după ureche şi continuă.

- Dacă nu rămâi, cine va veni în ajutorul păstorilor? Cine îmi va pregăti cina? întrebă el cu o voce răguşită de emoţie... Cine îmi va încălzi patul? îi murmură el la ureche.

Kate nu mai rezistă. Greg Henderson avea o mare putere de convingere. Era o perspectivă foarte tentantă să petreacă aici câteva luni şi să facă tot ce îi sugera el.

- Dar mai rămâne o problemă, nu-i aşa, Kate?

Ridică spre el ochii mari de uimire.

- Ideea aceea despre dragoste, care te obsedează, continuă el cu prudenţă. Motivul pentru care încă n-ai acceptat să rămâi.

Stânjenită, Kate se agită între braţele lui. Nu, nu putea rămâne fără dragoste, dar cum să i-o spună? Cum să iasă din această situaţie înainte de a fi complet distrusă?

Afară, zgomotul deveni asurzitor. Se întoarseră împreună spre fereastră: avionul închiriat de Compania INPET decola spre America de Sud.

- Acum va trebui să mai rămân câteva zile, zise ea cu un gest spre cerul pustiu, dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Am încă scrupulele mele, cum le numeşti.

- McInnes trebuie să ţi le fi insuflat, începu Greg. Dar avuseseşi prin urmare intenţia să împarţi patul meu fără să mă iubeşti?

Kate ar fi intrat bucuroasă într-o gaură de şarpe. Cum putea fi atât de crud? Se bucura s-o vadă în pragul disperării?

- Băusem destulă şampanie, recunoscu ea ca să se apere.

El nu părea convins.

- Asta ţi-ar fi dat poate curajul să vorbeşti, dar nu ţi-ar fi insuflat ideea. Si, până să te întorci la hotel, efectul şampaniei se risipise.

Kate îl privea, descumpănită. Stia într-adevăr totul despre ea?

- Aseară, ţineam în braţele mele o femeie, Kate; fermecătoare şi îndrăgostită. Dar ea n-a rămas mult, a dispărut ca Cenuşăreasa, imediat după miezul nopţii. Am visat, oare, Kate?

Ea zâmbi maşinal. Ar fi vrut să-l întrebe dacă se referea la „eul“ ei intim. Voia să spună că-l descoperise? O nouă emoţie, complet diferită, creştea în ea, în mijlocul acestui vârtej interior.

-Si, după plecarea ei, continuă Greg, mi-a rămas o femeie remarcabilă care îmi propunea contracte fără interes pentru mine. M-am înşelat, Kate, imaginându-mi acea tânără femeie? Aceea pe care o credeam îndrăgostită de mine?

Kate îşi stăpâni lacrimile şi reveni spre birou. îşi trecu un deget peste marginea lui. Cu cât vorbea mai mult, cu atât se agrava situaţia. De ce îi întinsese această cursă? Trebuia să recunoască faptul că îl iubea... sau chiar mai rău. Când va părăsi în sfârşit insula, ce amintiri îi va lăsa?

Greg îi aştepta răspunsul, cu spatele întors spre fereastră; silueta lui întunecată se detaşa în lumină.

- Ea există, murmură Kate cu timiditate. Dar cu obsesia ei, trebuie să înţelegi.

îi aruncă peste umăr o privire nesigură.

- Cea referitoare la dragoste? sugeră Greg.

Kate încuviinţă cu un semn din cap. Rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi el întrebă liniştit:

- Este îndrăgostită de mine?

Kate înghiţi în sec, îşi plecă ochii spre covor şi încuviinţă din nou. Era incapabilă să-l privească.

- Si credeai că Laura avea vreo importanţă deosebită în ochii mei?

- Da, murmură ea.

-Si erai sfâşiată cumplit între Mclnnes şi meseria ta, pe de o parte, şi dragostea pentru mine, pe de altă parte.

- Da.

Ce să răspundă altceva? O notă de amuzament se simți în vocea lui Greg.

- Dar nu-ți dădeai seama că te iubeam foarte mult?

îşi ridică încet capul şi-l privi cu ochii măriți de uimire.

- Dar abia mă cunoşteai, bâigui ea.

-Visez la sosirea ta de foarte mult timp, recunoscu el apropiindu-se încet de ea. Este foarte plăcut să ai acces la listele călătorilor...

O luă în brațe şi o împiedică să răspundă, printr-un sărut rapid.

- Și când a debarcat această tânără fotografă cam zăpăcită, aruncând peste tot priviri pe furiş, lăsându-şi sacoşa cu aparate oriunde, atunci am înțeles că a sosit o tânără femeie ieşită din comun.

Era prea mult pentru Kate. Nu putea scoate un sunet.

-Şi, din momentul acela, totul a început să meargă anapoda. Erai când această femeie adorabilă şi seducătoare... când un membru al echipei lui Mclnnes. Nu mai ştiam cum stau, Kate... pe jumătate nebun, majoritatea timpului.

- Şi la Sealbank... când mi-ai cerut să rămân... Erai îndrăgostit de mine, atunci?

Greg îşi trecu o mână peste față ca pentru a îndepărta un coşmar.

- Nu-mi mai aminti! Am stricat totul!

îi zâmbi şi îi mângâie încet obrazul.

- Dar tu mă făcuseşi să-mi pierd capul, Kate... De obicei, sunt atât de... stăpân pe mine, când sunt în companie feminină... Nu puteam să cred că vei accepta să rămâi aici... într-o regiune atât de înapoiată...

Ea roşi la amintirea propriilor comentarii.

- Nu voiam să spun...

- Ştiu. Dar Insula Drake va fi foarte diferită, dragostea mea, în comparaţie cu ceea ce ai fost obişnuită.

îi mângâie mâna.

- în fine... dacă accepţi să rămâi.

Dacă accepta! Kate se simţea ca iluminată din interior. El o iubea. O voia lângă el. Puţin îi păsa unde, nu-şi dădea seama?

- Mi-ar plăcea să rămân, recunoscu ea zâmbind. Desigur, va trebui să mă obişnuiesc, dar este mult mai aproape decât luna, mai plăcut ca în Mongolia!

El încruntă sprâncenele, surprins, dar, fără să-i lase timp să vorbească, ea exclamă:

- Ce o să pot găsi să-i spun lui Dougal?

-Nimic, replică Greg imediat. Voi avea eu această mare plăcere, dar mai avem de rezolvat o problemă.

Kate îşi încreţi la rândul ei fruntea şi el prelungi agonia nesiguranţei printr-o lungă tăcere.

- Pe Insula Drake, dragostea nu ajunge. După cum ştii, aici nu sunt multe femei. Si când un bărbat găseşte una... şi vrea s-o păstreze... atunci...

Se aşeză pe marginea biroului şi o strânse pe Kate în braţe.

- Atunci, face din ea o soţie: un inel pe deget, un contract semnat şi ştampilat. Ce spui, Kate?

- Da, te rog, murmură ea.

Spera că nu va mai spune nimic extraordinar, uluitor. într-un minut, Greg alungase toate îndoielile, toate temerile zilelor trecute. Si, în clipa umătoare, reînsufleţea plăcerea ameţitoare a nopţii...

- Greg, nu, te rog, nu aici...

El se mulţumi să râdă, dar o eliberă. îl privi ocolind cu nepăsare

biroul. Se aplecă spre interfon şi apăsă pe buton.

- Nu vreau să fiu deranjat, ordonă el.

Ochii lui o fixau pe Kate cu o admirabilă îndrăzneală.

- Sub nici un pretext, adăugă el cu asprime.

Dacă un Concorde ar avea nevoie de o aterizare forţată, nimeni nu va îndrăzni să-l anunţe, îşi spuse Kate.

Sfârşit

* * *